

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ
ΣΧΟΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών
«Παγκόσμιες Προκλήσεις και Συστήματα Αναλύσεων»

Αναδυόμενες Δυνάμεις και Αλλαγές στην Παγκόσμια Διακυβέρνηση: Περίπτωση ΟΗΕ

Μεταπτυχιακή Διπλωματική Εργασία

Χρυσούλα Βασιλοπούλου

Τριμελής επιτροπή:
Αναπ. Καθ. Σωτήριος Πετρόπουλος (ε)
Αναπ. Καθ. Ευστάθιος Φακιολάς
Δρ. Χουντάλας Παναγιώτης

(ε) - Επιβλέπων

Τελική Έκδοση

Κόρινθος, 2024

UNIVERSITY OF THE PELOPONNESE
SCHOOL OF SOCIAL AND POLITICAL SCIENCES
DEPARTMENT OF POLITICAL SCIENCE & INTERNATIONAL
RELATIONS

Master's Programme in
"Global Risks and Analytics"

Emerging Powers and Changes in Global Governance: The Case of the United Nations

Master's Dissertation

Chrysoula Vasilopoulou

Supervisors:

Assoc. Pr. Sotirios Petropoulos (s)

Assoc. Pr. Efstathios Fakiolas

Dr. Panagiotis Chountalas

(s) - Supervisor

Final version

Corinth, 2024

Φύλλο αξιολόγησης

Η διπλωματική εργασία με τίτλο «Αναδυόμενες Δυνάμεις και Αλλαγές στην Παγκόσμια Διακυβέρνηση : περίπτωση ΟΗΕ» του|της Χρυσούλας Βασιλοπούλου αξιολογήθηκε από την τριμελή επιτροπή, τόσο ως προς την ποιότητα του κειμένου, όσο και ως προς την ποιότητα της προφορικής παρουσίασης και υπεράσπισης της διπλωματικής εργασίας ενώπιον ακροατηρίου.

Η διαδικασία αξιολόγησης της διπλωματικής εργασίας ολοκληρώθηκε την ηη/μήνας/Έτος με γενική επίδοση:

- Καλώς
- Λίαν Καλώς
- Άριστα

Τα μέλη της τριμελούς επιτροπής:

1. Αναπ. Καθ. Σωτήριος Πετρόπουλος (ε)
2. Αναπ. Καθ. Ευστάθιος Φακιολάς
3. Δρ. Χουντάλας Παναγιώτης

Abstract

This study examines the evolving dynamics within the United Nations (UN) as shaped by the strategic votes and diplomacy of emerging powers. Through a detailed analysis of UN voting records on key issues such as geopolitical conflicts, human rights, economic development, environmental policies and other sensitive issues, this study highlights the complex interplay between established and emerging powers and their impact on the formulation and implementation of global policies. Specifically, it explores how emerging powers are challenging established norms and structures within the UN, advocating for a more inclusive and representative global governance framework aligned with their growing geopolitical and economic importance. Integrating insights from voting analysis with a critical assessment of UN policies in these changes, including institutional adaptation, policy reforms, and the formation of strategic alliances, this study provides a detailed understanding of the transition to a polycentric world order. The findings highlight the need for comprehensive reforms and enhanced cooperation within the UN to address the diverse interests of its member states, ensuring the organization's relevance and effectiveness in addressing the multifaceted challenges of the 21st century. This study contributes to the global governance debate by clarifying the roles and aspirations of emerging powers within the UN, and the implications of their rise for international relations and diplomacy.

Keywords: UN, risk, vote, policies, matrix

Περίληψη

Η παρούσα μελέτη εξετάζει την εξελισσόμενη δυναμική εντός των Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ) όπως αυτή διαμορφώνεται από τις στρατηγικές ψηφοφορίες και τη διπλωματία των αναδυόμενων δυνάμεων. Μέσα από μια λεπτομερή ανάλυση των αρχείων ψηφοφοριών του ΟΗΕ για βασικά ζητήματα όπως οι γεωπολιτικές συγκρούσεις, τα ανθρώπινα δικαιώματα, η οικονομική ανάπτυξη, οι περιβαλλοντικές πολιτικές και άλλα νευραλγικά ζητήματα, η μελέτη αυτή υπογραμμίζει την περίπλοκη αλληλεπίδραση μεταξύ των καθιερωμένων και των αναδυόμενων δυνάμεων και τον αντίκτυπό τους στη διαμόρφωση και εφαρμογή παγκοσμίων πολιτικών. Συγκεκριμένα, διερευνά το πως οι αναδυόμενες δυνάμεις αμφισβητούν καθιερωμένους κανόνες και δομές εντός του ΟΗΕ, υποστηρίζοντας ένα πιο περιεκτικό και αντιπροσωπευτικό πλαίσιο παγκόσμιας διακυβέρνησης που ευθυγραμμίζεται με την αυξανόμενη γεωπολιτική και οικονομική τους σημασία. Ενσωματώνοντας πληροφορίες από την ανάλυση της ψηφοφορίας με μια κριτική αξιολόγηση των πολιτικών του ΟΗΕ σε αυτές τις αλλαγές, συμπεριλαμβανομένης της θεσμικής προσαρμογής, των μεταρρυθμίσεων πολιτικής και του σχηματισμού στρατηγικών συμμαχιών, η παρούσα μελέτη παρέχει μια λεπτομερή κατανόηση της μετάβασης προς μια πολυκεντρική παγκόσμια τάξη πραγμάτων. Τα ευρήματα αναδεικνύουν την ανάγκη για συνολικές μεταρρυθμίσεις και ενίσχυση της συνεργασίας στα πλαίσια του ΟΗΕ για την αντιμετώπιση των διαφορετικών συμφερόντων των κρατών μελών του, διασφαλίζοντας τη συνάφεια και την αποτελεσματικότητα του οργανισμού στην αντιμετώπιση των πολύπλευρων προκλήσεων του 21^{ου} αιώνα. Αυτή η μελέτη συμβάλλει στη συζήτηση για την παγκόσμια διακυβέρνηση, διευκρινίζοντας τους ρόλους και τις φιλοδοξίες των αναδυόμενων δυνάμεων στο πλαίσιο του ΟΗΕ, και τις επιπτώσεις της ανόδου τους στις διεθνείς σχέσεις και τη διπλωματία.

Λέξεις-κλειδιά: ΟΗΕ, κίνδυνος, ψήφος, πολιτικές, μήτρα

Πίνακας περιεχομένων

Abstract	4
Περίληψη.....	5
Περιεχόμενα Διαγραμμάτων	8
Περιεχόμενα Πινάκων	8
1 ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	9
2 ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ.....	12
2.1 Θεωρητικό πλαίσιο της παγκόσμιας διακυβέρνησης	12
2.1.1 Ρεαλισμός και πολιτική εξουσίας.....	12
2.1.2 Φιλελευθερισμός και διεθνείς θεσμοί.....	13
2.1.3 Κονστрукτιβισμός και κοινωνικοί κανόνες	14
2.1.4 Κριτικές θεωρίες και παγκόσμια διακυβέρνηση	14
2.2 Ο ρόλος των Ηνωμένων Εθνών στις διεθνείς σχέσεις.....	15
2.2.1 Ιστορική εξέλιξη και σκοπός.....	16
2.2.2 Κύρια όργανα και λειτουργίες.....	18
2.2.3 Ειρηνευτική λειτουργία και επίλυση συγκρούσεων	20
2.2.4 Βιώσιμη ανάπτυξη και ανθρώπινα δικαιώματα.....	22
2.3 Αναδυόμενες δυνάμεις στην παγκόσμια πολιτική.....	24
2.3.1 Καθορισμός αναδυόμενων δυνάμεων	24
2.3.2 BRICS και άλλες ομάδες.....	26
2.3.3 Ήπια ισχύς και διπλωματία	28
2.3.4 Προκλήσεις και ευκαιρίες	29
2.4 Μηχανισμοί επιρροής στην ψηφοφορία του ΟΗΕ	31
2.4.1 Πρότυπα ψηφοφορίας και συμμαχίες.....	31
2.4.2 Διπλωματικές Στρατηγικές και Lobbying	32
2.4.3 Οικονομική και πολιτική μόχλευση	33
2.4.4 Μελέτες περιπτώσεων επιρροής αποφάσεων	34
3 ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ.....	36
3.1 Σχεδιασμός της έρευνας	36
3.2 Συλλογή δεδομένων και πηγές	37
3.3 Ανάλυση μήτρας κινδύνου στις γεωπολιτικές μελέτες	37
3.4 Πλαίσιο ανάλυσης κινδύνου.....	38
3.5 Περιορισμοί και ηθικοί προβληματισμοί	38
4 ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΟΗΕ.....	40
4.1 Επεξήγηση του μοντέλου	40
4.2 Προσδιορισμός βασικών μεταβλητών και δεικτών	42
4.3 Ανάλυση ψηφοφοριών	44

5	ΑΝΑΛΥΣΗ ΜΗΤΡΑΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΚΑΙ Η ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΩΝ ΑΝΑΔΥΟΜΕΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ	55
5.1	Καθορισμός κινδύνου στο πλαίσιο της παγκόσμιας διακυβέρνησης	55
5.2	Προσδιορισμός και κατηγοριοποίηση κινδύνων	57
5.3	Αξιολόγηση του αντίκτυπου των αναδυόμενων δυνάμεων στη σταθερότητα της διακυβέρνησης	58
	ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΚΑΙ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ.....	62
	ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΗΓΩΝ.....	64

Περιεχόμενα Διαγραμμάτων

Διάγραμμα 1: Γεωπολιτικές αλλαγές - κατάσταση στη μέση ανατολή - κατανομή ψήφων44

Διάγραμμα 2: Θεσμική προσαρμογή - διασκέψεις του ΟΗΕ - κατανομή ψήφων45

Διάγραμμα 3: Κανονιστικές αλλαγές - ανθρώπινα δικαιώματα - κατανομή ψήφων47

Διάγραμμα 4: Οικονομικές στρατηγικές - διεθνές εμπόριο - κατανομή ψήφων49

Διάγραμμα 5: Περιβαλλοντική πολιτική - βιώσιμη ανάπτυξη - κατανομή ψήφων50

Διάγραμμα 6: Κυβερνοασφάλεια και διαχείριση των πληροφοριών - κατανομή ψήφων52

Διάγραμμα 7: Μήτρα κινδύνου57

Περιεχόμενα Πινάκων

Πίνακας 1: Ιστορική εξέλιξη του ΟΗΕ16

Πίνακας 2: Προσδιορισμός των κατηγοριών και θεματικών41

Πίνακας 3: Ανάλυση των κατηγοριών και θεματικών42

Πίνακας 4: Μήτρα Κινδύνου56

1 ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το τοπίο της σύγχρονης παγκόσμιας διακυβέρνησης υφίσταται σημαντικούς μετασχηματισμούς, κυρίως λόγω της ανόδου των αναδυόμενων δυνάμεων. Τα έθνη αυτά, που συχνά χαρακτηρίζονται από ταχεία οικονομική ανάπτυξη, αυξανόμενη γεωπολιτική επιρροή και ενεργό συμμετοχή σε διεθνείς θεσμούς, αναδιαμορφώνουν τη δυναμική της παγκόσμιας πολιτικής και διακυβέρνησης. Τα Ηνωμένα Έθνη, ως κεντρικός πυλώνας της παγκόσμιας διακυβέρνησης, χρησιμεύουν ως κομβικός «στίβος» όπου η επιρροή αυτών των αναδυόμενων δυνάμεων είναι πιο εμφανής, ιδιαίτερα στο πλαίσιο των προτύπων ψηφοφορίας και των διπλωματικών διαπραγματεύσεων.

Θεωρητικά πλαίσια όπως ο ρεαλισμός, ο φιλελευθερισμός, ο κονστρουκτιβισμός και οι κριτικές θεωρίες παρέχουν ποικίλες οπτικές μέσω των οποίων μπορεί να αναλυθεί ο ρόλος των αναδυόμενων δυνάμεων στην παγκόσμια διακυβέρνηση (Barnett & Duvall, 2005; Wendt, 1992). Ο ρεαλισμός, με την έμφαση που δίνει στην πολιτική εξουσία, αντιλαμβάνεται την άνοδο των αναδυόμενων δυνάμεων ως μια πρόκληση για τις υπάρχουσες δομές εξουσίας και μια πιθανή πηγή σύγκρουσης. Ο φιλελευθερισμός, από την άλλη πλευρά, υπογραμμίζει τη σημασία διεθνών θεσμών όπως ο ΟΗΕ στη μεσολάβηση της επιρροής των αναδυόμενων δυνάμεων μέσω κανόνων και συνεργασίας. Ο κονστρουκτιβισμός εστιάζει στο ρόλο των ιδεών, των κανόνων και των κοινωνικών κατασκευών στη διαμόρφωση της κρατικής συμπεριφοράς, προσφέροντας ιδέες για το πώς οι αναδυόμενες δυνάμεις επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τους κανόνες παγκόσμιας διακυβέρνησης. Οι κρίσιμες θεωρίες αμφισβητούν την υπάρχουσα παγκόσμια τάξη πραγμάτων και υπογραμμίζουν την ανάγκη για πιο δίκαιες και χωρίς αποκλεισμούς δομές διακυβέρνησης που μπορούν να αντιμετωπίσουν τις φιλοδοξίες και τις ανησυχίες των αναδυόμενων δυνάμεων.

Η ιστορική ανάπτυξη του ΟΗΕ, τα κύρια όργανα και οι λειτουργίες του, μαζί με τον ρόλο του στην διατήρηση της ειρήνης και την επίλυση συγκρούσεων, τη βιώσιμη ανάπτυξη και τα ανθρώπινα δικαιώματα, παρέχουν ένα ολοκληρωμένο πλαίσιο βάσει του οποίου μπορεί να αξιολογηθεί η επιρροή των αναδυόμενων δυνάμεων (Weiss & Daws, 2007). Οι μηχανισμοί επιρροής στην ψηφοφορία του ΟΗΕ, όπως τα πρότυπα ψηφοφορίας, οι συμμαχίες, οι διπλωματικές στρατηγικές και η οικονομική μόχλευση, δείχνουν περαιτέρω πώς οι αναδυόμενες δυνάμεις επιδρούν στο σύστημα του ΟΗΕ για να προωθήσουν τα συμφέροντα και τις ατζέντες τους.

Σκοπός της εργασίας αυτής είναι να διερευνήσει τον εξελισσόμενο ρόλο και την επιρροή των αναδυόμενων δυνάμεων στα Ηνωμένα Έθνη (ΟΗΕ), εστιάζοντας συγκεκριμένα στο πώς αυτά

τα κράτη αξιοποιούν τις ψήφους και τις διπλωματικές στρατηγικές τους για να διαμορφώσουν την παγκόσμια διακυβέρνηση. Συγκεκριμένα, η εργασία στοχεύει να αναλύσει τη διαφοροποιημένη δυναμική των προτύπων ψηφοφορίας των Ηνωμένων Εθνών, εξετάζοντας τον αντίκτυπο των αναδύμενων δυνάμεων σε βασικά παγκόσμια ζητήματα όπως οι γεωπολιτικές αλλαγές, η θεσμική προσαρμογή, οι κανονιστικές αλλαγές, οι οικονομικές στρατηγικές, οι περιβαλλοντικές πολιτικές και άλλα. Μέσω τη διεξαγωγής μιας ολοκληρωμένης ανάλυσης των ψηφισμάτων του ΟΗΕ και των αρχείων ψηφοφοριών, η έρευνα αυτή επιδιώκει να παρέχει ορισμένες πληροφορίες για το μεταβαλλόμενο τοπίο των διεθνών σχέσεων και τις επιπτώσεις για τις δομές παγκόσμιας διακυβέρνησης στην προσαρμογή της ανόδου αυτών των σημαντικών παραγόντων, μελετώντας τα υπό το πρίσμα της μήτρας κινδύνου.

Τα **ερευνητικά ερωτήματα** της παρούσας μελέτης διαμορφώνονται ως εξής:

- Πώς επηρεάζουν οι αναδύμενες δυνάμεις τις διαδικασίες λήψης αποφάσεων και τα αποτελέσματα της ψηφοφορίας του ΟΗΕ και ποιες είναι οι επιπτώσεις αυτής της επιρροής στην υπάρχουσα δομή παγκόσμιας διακυβέρνησης;
- Με ποιους τρόπους τα πρότυπα ψήφου των αναδύμενων δυνάμεων στα Ηνωμένα Έθνη έχουν επηρεάσει βασικά παγκόσμια ζητήματα όπως η γεωπολιτική σταθερότητα, τα ανθρώπινα δικαιώματα και οι περιβαλλοντικές πολιτικές κ.α.;

Το κεντρικό επιχείρημα της εργασίας είναι ότι οι αναδύμενες δυνάμεις διαδραματίζουν αυξανόμενο ρόλο στην παγκόσμια διακυβέρνηση μέσω της επιρροής τους στα πρότυπα ψηφοφορίας και τις διπλωματικές στρατηγικές του ΟΗΕ, αναδιαμορφώνοντας έτσι τη δυναμική της παγκόσμιας πολιτικής και επιδρώντας σε κρίσιμα ζητήματα όπως η γεωπολιτική σταθερότητα, τα ανθρώπινα δικαιώματα και οι περιβαλλοντικές πολιτικές. Με την ανάλυση των ψηφισμάτων και των ψήφων του ΟΗΕ, η έρευνα αυτή αποσκοπεί να καταδείξει πως αυτές οι δυνάμεις προωθούν τα συμφέροντα και τις ατζέντες τους, επηρεάζοντας τις υπάρχουσες δομές παγκόσμιας διακυβέρνησης.

Όσον αφορά στη **μεθοδολογία** της μελέτης, έγινε η συλλογή και η κατηγοριοποίηση δεδομένων από τα ψηφίσματα του ΟΗΕ σε διάφορα νευραλγικά ζητήματα, έχοντας σαν επίκεντρο την τελευταία δεκαετία. Στη συνέχεια, η μελέτη επικεντρώθηκε στην ανάλυση των ψήφων για να κατανοήσει τον αντίκτυπο των αναδύμενων δυνάμεων στην παγκόσμια διακυβέρνηση. Ολοκληρώνοντας, τα δεδομένα αυτά αξιοποιήθηκαν για τη δημιουργία της μήτρας κινδύνου.

Στη συνέχεια θα ακολουθήσει το δεύτερο κεφάλαιο της μελέτης που επικεντρώνεται στην ανασκόπηση της βιβλιογραφίας, καλύπτοντας θεωρητικά πλαίσια της παγκόσμιας διακυβέρνησης και τον ρόλο των Ηνωμένων Εθνών, καθώς και τη θέση και την επιρροή των αναδυόμενων δυνάμεων στην παγκόσμια πολιτική. Στο τρίτο κεφάλαιο περιγράφεται η μεθοδολογία της έρευνας, περιλαμβάνοντας τον σχεδιασμό της, τη συλλογή δεδομένων και την ανάλυση μήτρας κινδύνου. Το τέταρτο κεφάλαιο παρουσιάζει την ανάλυση των προτύπων ψηφοφορίας του ΟΗΕ, ενώ το πέμπτο κεφάλαιο εστιάζει στην ανάλυση της μήτρας κινδύνου και την επίδραση των αναδυόμενων δυνάμεων στην παγκόσμια διακυβέρνηση. Τέλος, η εργασία καταλήγει με τα συμπεράσματα και τις συστάσεις, συνοψίζοντας τα κύρια ευρήματα και προτείνοντας κατευθύνσεις για μελλοντική έρευνα και πρακτικές παρεμβάσεις.

2 ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

2.1 Θεωρητικό πλαίσιο της παγκόσμιας διακυβέρνησης

Ο τομέας της παγκόσμιας διακυβέρνησης είναι ένας πολύπλευρος και δυναμικός τομέας που έχει συγκεντρώσει μεγάλο ερευνητικό ενδιαφέρον, ιδιαίτερα όσον αφορά τα θεωρητικά θεμέλια που εξηγούν τη συμπεριφορά του κράτους και τη θεσμική αποτελεσματικότητα. Η παρούσα ανασκόπηση πρόκειται να επικεντρωθεί στην ανάλυση της σχετικής βιβλιογραφίας στον τομέα του ρεαλισμού και του φιλελευθερισμού, δόγματα τα οποία παρέχουν μια θεμελιώδη κατανόηση των μηχανισμών και των κινήτρων που οδηγούν στην ανάπτυξη δεινών συνεργασιών ή συγκρούσεων.

2.1.1 Ρεαλισμός και πολιτική εξουσίας

Ο ρεαλισμός, έχοντας τις ρίζες του στα γραπτά του Θουκυδίδη και αργότερα στους Μακιαβέλι και Χομπς, είναι ένα δόγμα που υποστηρίζει ότι σε ένα αναρχικό διεθνές σύστημα, τα κράτη ενδιαφέρονται πρωτίστως για την επιβίωσή τους και λειτουργούν υπό μια νοοτροπία αυτοβοήθειας (Morgenthau, 1948). Η προσέγγιση αυτή επιβεβαιώνει το γεγονός ότι η αναζήτηση για δύναμη και ασφάλεια είναι το χαρακτηριστικό που καθορίζει την εξέλιξη και την πορεία των διεθνών σχέσεων. Σύμφωνα με τους ρεαλιστές, οι δομές της παγκόσμιας διακυβέρνησης δεν είναι επομένως ένα προϊόν ηθικής προόδου, αλλά συνέπεια της ορθολογικής επιδίωξης της εξισορρόπησης των δυνάμεων της εξουσίας (Waltz, 1979).

Οι σύγχρονες εφαρμογές του ρεαλισμού στην παγκόσμια διακυβέρνηση έχουν αναδείξει τη σημασία των ασυμμετριών ισχύος στη διαμόρφωση της λειτουργίας των διεθνών θεσμών (Mearsheimer, 1994). Μέσα από τη βιβλιογραφία στο πεδίο αυτό, έχει υποστηριχθεί ότι τα Ηνωμένα Έθνη, παρά την θεώρησή τους ως μια πλατφόρμα ισότητας και συλλογικής ασφάλειας, αντικατοπτρίζουν συχνά τα συμφέροντα των πιο ισχυρών κρατών, ιδιαίτερα των Μόνιμων Πέντε μελών του Συμβουλίου Ασφαλείας (P5) ¹(Goldstein & Pevehouse, 2008). Οι οντότητες αυτές χρησιμοποιούν το δικαίωμα αρνησικυρίας τους για να διασφαλίσουν ότι οι οδηγίες του ΟΗΕ ευθυγραμμίζονται με τα εθνικά τους συμφέροντα, γεγονός που συχνά οδηγεί σε «παράλυση» στη λήψη αποφάσεων ενόψει σημαντικών παγκόσμιων προκλήσεων (Bosco, 2009).

¹ Κίνα, Γαλλία, Ρωσική Ομοσπονδία, Ηνωμένο Βασίλειο, Ηνωμένες Πολιτείες

Το δόγμα του ρεαλισμού εξηγεί επίσης τη συμπεριφορά των αναδυόμενων δυνάμεων μέσα στο σύστημα λειτουργίας του ΟΗΕ. Καθώς αυτά τα κράτη συσσωρεύουν οικονομικές και στρατιωτικές δυνάμεις, επιδιώκουν να μετατρέψουν τη νέα ισχύ τους σε επιρροή στους θεσμούς στο πλαίσιο της παγκόσμιας διακυβέρνησης, αμφισβητώντας την καθιερωμένη τάξη και την κυριαρχία των παραδοσιακών δυνάμεων (Sweller, 2011).

2.1.2 Φιλελευθερισμός και διεθνείς θεσμοί

Σε αντίθεση με τη ρεαλιστική έμφαση που αποδίδεται στη δύναμη και το προσωπικό συμφέρον, ο φιλελευθερισμός είναι ένα δόγμα που προσφέρει μια πιο αισιόδοξη προσέγγιση για την παγκόσμια διακυβέρνηση, θεωρώντας ότι η άναρχη φύση του διεθνούς συστήματος μπορεί να μετριαστεί μέσω της συνεργασίας και της οικοδόμησης κοινών θεσμών (Keohane & Martin, 1995). Οι φιλελεύθεροι θεωρητικοί υποστηρίζουν ότι οι διεθνείς θεσμοί διαδραματίζουν κρίσιμο ρόλο στην προώθηση της συνεργασίας μεταξύ των κρατών μειώνοντας την αβεβαιότητα, καθιερώνοντας κανόνες συμπεριφοράς και διευκολύνοντας την επίλυση των προβλημάτων μέσω της συλλογικής δράσης (Keohane, 1984).

Τα Ηνωμένα Έθνη συχνά παρουσιάζονται ως ένας φιλελεύθερος οργανισμός στα πλαίσια του οποίου αναπτύσσονται και τηρούνται το διεθνές δίκαιο και οι διεθνείς κανόνες. Η Γενική Συνέλευση και διάφοροι εξειδικευμένοι φορείς των Ηνωμένων Εθνών έχουν θέσει στόχους που υπερβαίνουν τα ατομικά κρατικά συμφέροντα, όπως η προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η βιώσιμη ανάπτυξη και οι παγκόσμιες πρωτοβουλίες για την υγεία (Annan, 2000).

Οι μελετητές και υποστηρικτές του φιλελευθερισμού τονίζουν ότι η θεσμική αρχιτεκτονική του ΟΗΕ παρέχει στα μικρότερα κράτη μια «φωνή» που μπορεί να ενισχυθεί μέσω της οικοδόμησης συνασπισμών και κανονιστικών πλαισίων, δημιουργώντας ένα περιβάλλον όπου η ήπια ισχύς τους μπορεί να έχει εξίσου σημαντική επιρροή με αυτή των πιο δυνατών κρατών (Nye, 2004). Επιπλέον, ο ρόλος του ΟΗΕ στην προώθηση της ειρήνης και της ασφάλειας θεωρείται ως ενσάρκωση του φιλελεύθερου ιδεώδους ότι η διεθνής συνεργασία και επωφελής, ακόμη και στον τομέα της ασφάλειας (Fortna, 2008).

Αυτά τα πλαίσια δημιουργούν μια «διχοτόμηση» στην κατανόηση της λειτουργίας και της αποτελεσματικότητας των Ηνωμένων Εθνών. Από τη μία, υπάρχει η εξουσιοκεντρική προσέγγιση του ρεαλισμού ενώ από την άλλη, η θεσμοκεντρική προοπτική του φιλελευθερισμού η οποία υπογραμμίζει κυρίως τα ιδανικά και τις φιλοδοξίες. Και τα δύο δόγματα είναι κρίσιμα για την εξέταση του τρόπου με τον οποίο οι αναδυόμενες δυνάμεις διαχειρίζονται το περίπλοκο τοπίο της παγκόσμιας διακυβέρνησης.

2.1.3 Κονστρουκτιβισμός και κοινωνικοί κανόνες

Εξαιρώντας τους περιορισμούς της πολιτικής εξουσίας και των θεσμικών πλαισίων, ο κονστρουκτιβισμός συνιστά μια διαφορετική προσέγγιση μέσα από την οποία μπορεί να εξεταστεί η παγκόσμια διακυβέρνηση. Ο κονστρουκτιβισμός είναι ένα δόγμα που υποστηρίζει ότι οι διεθνείς σχέσεις κατασκευάζονται κοινωνικά μέσω των αλληλεπιδράσεων των κρατών και των μη κρατικών οργανισμών και φορέων, δίνοντας έμφαση στο ρόλο των ιδεών, των ταυτοτήτων και των κανόνων και όχι μόνο των δυνατοτήτων τους (Wendt, 1992). Η προοπτική αυτή αναδεικνύει την ευκαμψία των κρατικών συμφερόντων και τη σημαντικότητα της κοινωνικής αλληλεπίδρασης στη διαμόρφωση των πολιτικών παραγόντων που διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην παγκόσμια σκηνή.

Στο πλαίσιο της λειτουργίας των Ηνωμένων Εθνών, ο κονστρουκτιβισμός αναδεικνύει το πως οι ενέργειες των κρατών καθοδηγούνται από τη διυποκειμενική κατανόηση του τι είναι κατάλληλο στη διεθνή κοινότητα (Finnemore & Sikkink, 1998). Η υιοθέτηση ψηφισμάτων, επομένως, δεν είναι απλώς μια αντανάκλαση της κατανομής της εξουσίας ή των θεσμικών κανόνων, αλλά και κοινών αξιών και κανόνων. Αυτό μπορεί να γίνει αντιληπτό μέσα από την ανάλυση του παγκόσμιου λόγου σχετικά με τα ανθρώπινα δικαιώματα, όπου μια κανονιστική αλλαγή οδήγησε σε αυξημένη δέσμευση για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο πλαίσιο του ΟΗΕ (Risse, Ropp, & Sikkink, 1999).

Ο κονστρουκτιβισμός επικεντρώνεται κυρίως στον τρόπο με τον οποίο οι αναδυόμενες δυνάμεις μπορούν να προωθήσουν ορισμένους κανόνες για να ενισχύσουν τη νομιμότητά τους στην παγκόσμια διακυβέρνηση. Αυτές οι δυνάμεις χρησιμοποιούν συχνά το κοινωνικό και πολιτιστικό τους κεφάλαιο για να διαμορφώσουν την κανονιστική δομή της διεθνούς πολιτικής, προωθώντας κανόνες που ευθυγραμμίζονται με και τα συμφέροντά τους (Acharya, 2004). Η αλληλεπίδραση μεταξύ των υλικών δυνατοτήτων τους και του κοινωνικού τους κεφαλαίου είναι κρίσιμη για την κατανόηση του τρόπου με τον οποίο τα κράτη ελίσσονται εντός του ΟΗΕ και προσπαθούν να διεκδικήσουν την επιρροή τους.

2.1.4 Κριτικές θεωρίες και παγκόσμια διακυβέρνηση

Οι κριτικές θεωρίες, που περιλαμβάνουν ένα φάσμα προοπτικών, συμπεριλαμβανομένων των μαρξιστικών, μετααποικιακών, φεμινιστικών και άλλων προσεγγίσεων, αμφισβητούν τις συμβατικές αντιλήψεις περί της παγκόσμιας διακυβέρνησης διερευνώντας κριτικά τις υποκείμενες σχέσεις εξουσίας και τονίζοντας ζητήματα ανισότητας και αδικίας (Cox, 1981). Οι θεωρίες αυτές έρχονται να επαναξιολογήσουν τα θεμέλια των διεθνών σχέσεων, τονίζοντας ότι

η παγκόσμια διακυβέρνηση συχνά διαιωνίζει τις υπάρχουσες ιεραρχίες και εξυπηρετεί τα συμφέροντα των πιο ισχυρών κρατών και παραγόντων.

Υιοθετώντας μια μαρξιστική προσέγγιση, τα Ηνωμένα Έθνη μπορούν να θεωρηθούν ως «όχημα» για τη διαιώνιση μιας καπιταλιστικής παγκόσμιας τάξης, όπου τα οικονομικά συμφέροντα των κυρίαρχων κρατών έχουν συχνά προτεραιότητα έναντι της δίκαιης ανάπτυξης και της κοινωνικής δικαιοσύνης (Gilpin, 1987). Η μετα-αποικιακή θεωρία ασκεί κριτική στο σύστημα του ΟΗΕ για τη διατήρηση ενός status quo που αντανάκλα την ιστορία του ιμπεριαλισμού, περιθωριοποιώντας τις φωνές του χωρών του Νότου στις κρίσιμες διαδικασίες λήψης αποφάσεων (Shiva, 2016).

Η φεμινιστική θεωρία, από την άλλη πλευρά, υποστηρίζει ότι οι δομές παγκόσμιας διακυβέρνησης ήταν σε μεγάλο βαθμό μυωπικές ως προς το φύλο, παραβλέποντας τον διαφορετικό αντίκτυπο των πολιτικών σε άνδρες και γυναίκες (Steans, 2003). Η προσέγγιση αυτή απαιτεί μια επαναξιολόγηση των κανόνων και των πολιτικών για τη διασφάλιση της ένταξης των φύλων και της ισότητας στη διαμόρφωση της παγκόσμιας διακυβέρνησης.

Η εφαρμογή των θεωριών αυτών στη μελέτη των Ηνωμένων Εθνών υπογραμμίζει την αναγκαιότητα για μεταρρύθμιση για να καταστεί ο φορέας πιο αντιπροσωπευτικός και να ανταποκρίνεται στις ανάγκες όλων των παγκόσμιων ενδιαφερομένων. Υποδηλώνει ότι η άνοδος των αναδυόμενων δυνάμεων μπορεί να αποτελέσει μια ευκαιρία για την αντιμετώπιση αυτών των ανισορροπιών, υπό την προϋπόθεση ότι αυτά τα κράτη είναι πρόθυμα να αμφισβητήσουν το status quo για να δημιουργηθεί και να προωθηθεί η λειτουργία μιας πιο δίκαιης παγκόσμιας τάξης (Barkawi & Laffey, 2006).

2.2 Ο ρόλος των Ηνωμένων Εθνών στις διεθνείς σχέσεις

Τα Ηνωμένα Έθνη (ΟΗΕ) αποτελούν τη βάση της ρύθμισης των διεθνών σχέσεων από την ίδρυσή τους, αντανάκλωντας τη συλλογική φιλοδοξία της ανθρωπότητας να προωθήσει την ειρήνη, την ασφάλεια και τη συνεργασία παγκοσμίως. Η κατανόηση του ιστορικού πλαισίου και των πρωταρχικών στόχων του ΟΗΕ είναι απαραίτητη για την αξιολόγηση της λειτουργίας και της αποτελεσματικότητάς του στο σύγχρονο γεωπολιτικό γίγνεσθαι.

2.2.1 Ιστορική εξέλιξη και σκοπός

Ο ΟΗΕ ιδρύθηκε μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο έχοντας σαν βασικό του στόχο την αποτροπή της επανάληψης τέτοιων καταστροφικών συγκρούσεων. Παράλληλα, είχε σαν στόχο του να παράσχει μια πλατφόρμα για διάλογο και επίλυση των διαφορών μεταξύ των εθνών (UN

Charter, 2024). Ο Χάρτης των Ηνωμένων Εθνών ορίζει τους κύριους σκοπούς του: να διατηρεί τη διεθνή ειρήνη και ασφάλεια, να αναπτύσσει φιλικές σχέσεις μεταξύ των εθνών, να επιτυγχάνει διεθνή συνεργασία για την επίλυση διεθνών προβλημάτων και να αποτελεί κέντρο εναρμόνισης των ενεργειών των εθνών για την επίτευξη αυτών των κοινών σκοπών .

Η ιστορική εξέλιξη των Ηνωμένων Εθνών έχει διαμορφωθεί από τη μεταβαλλόμενη δυναμική της διεθνούς ισχύος και τις παγκόσμιες προκλήσεις. Τα πρώτα χρόνια, οι δραστηριότητές του φορέα επηρεάστηκαν σε μεγάλο βαθμό από τη διπολικότητα του Ψυχρού Πολέμου, που συχνά οδηγούσε σε αδιέξοδο στο Συμβούλιο Ασφαλείας λόγω των συγκρουόμενων συμφερόντων των Ηνωμένων Πολιτειών και της Σοβιετικής Ένωσης (Kennedy, 2006). Παρά τους περιορισμούς αυτούς, τα Ηνωμένα Έθνη πέτυχαν να ιδρύσουν ορισμένους εξειδικευμένους φορείς, όπως ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας (ΠΟΥ) και ο Εκπαιδευτικός, Επιστημονικός και Πολιτιστικός Οργανισμός των Ηνωμένων Εθνών (UNESCO), οι οποίοι ασχολήθηκαν με ευρύτερες πτυχές της ανθρώπινης ευημερίας και της διεθνούς συνεργασίας.

Το τέλος του Ψυχρού Πολέμου εγκαινίασε μια νέα εποχή για τον ΟΗΕ, που χαρακτηρίζεται από την επίτευξη ενός ειρηνικού κλίματος και την ευρύτερη εστίαση στα ανθρώπινα δικαιώματα και την ανάπτυξη. Κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου εγκρίθηκαν σημαντικές συμβάσεις και συνθήκες, όπως η Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού (1989) και οι Αναπτυξιακοί Στόχοι της Χιλιετίας (2000), οι οποίες υπογράμμισαν τον ρόλο του οργανισμού στην προώθηση ανθρωπιστικών και κοινωνικοοικονομικών πρωτοβουλιών σε παγκόσμια κλίμακα (United Nations Millennium Declaration, 2000). Στον πίνακα που ακολουθεί παρουσιάζονται κάποια από τα σημαντικότερα ορόσημα της εξέλιξης του ΟΗΕ.

Η ιστορική εξέλιξη του ΟΗΕ υπογραμμίζει την προσαρμοστικότητα και την επιμονή του στην επίδιωξη των θεμελιωδών σκοπών του. Ενώ ο οργανισμός έχει αποτελέσει αντικείμενο επαίνου και κριτικής, η κληρονομιά του είναι μια συνεχής προσπάθεια για την παροχή μιας πλατφόρμας συνεργασίας για την αντιμετώπιση των πιο πιεστικών ζητημάτων του κόσμου.

Πίνακας 1: Ιστορική εξέλιξη του ΟΗΕ

Χρονολογία	Ορόσημο
1945	Τα Ηνωμένα Έθνη ιδρύονται στις 24 Οκτωβρίου με στόχο την αποτροπή μελλοντικών παγκόσμιων συγκρούσεων, την προώθηση της ειρήνης και της

	διεθνούς συνεργασίας. Πενήντα χώρες υπογράφουν τη Χάρτα του ΟΗΕ στο Σαν Φρανσίσκο.
1948	Υιοθετείται η Οικουμενική Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, η οποία δημιουργεί ένα διεθνές πρότυπο για τα ανθρώπινα δικαιώματα.
1956	Ιδρύονται οι πρώτες ειρηνευτικές δυνάμεις του ΟΗΕ κατά τη διάρκεια της κρίσης του Σουέζ.
1960	Ο ΟΗΕ ανταποκρίνεται στο παγκόσμιο κίνημα αποαποικιοποίησης, με αποτέλεσμα την ταχεία αύξηση των κρατών μελών.
1971	Η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας καταλαμβάνει την έδρα στα Ηνωμένα Έθνη, συμπεριλαμβανομένης της μόνιμης έδρας στο Συμβούλιο Ασφαλείας που κατείχε προηγουμένως η Δημοκρατία της Κίνας (Ταϊβάν).
1991	Το τέλος του Ψυχρού Πολέμου επηρεάζει σημαντικά τη δυναμική του ΟΗΕ, με τη μείωση των εντάσεων μεταξύ των μεγάλων δυνάμεων στο Συμβούλιο Ασφαλείας, που οδηγεί σε μια νέα εποχή ειρηνευτικών αποστολών.
2000	Η Διάσκεψη Κορυφής της Χιλιετίας οδηγεί στην υιοθέτηση των Αναπτυξιακών Στόχων της Χιλιετίας, ενός συνόλου οκτώ στόχων που θα έπρεπε να επιτευχθούν έως το 2015 με στόχο την αντιμετώπιση της φτώχειας, της πείνας, των ασθενειών και της εκπαίδευσης, μεταξύ άλλων αναπτυξιακών θεμάτων.
2001	Οι επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου στις Ηνωμένες Πολιτείες αλλάζουν το παγκόσμιο τοπίο ασφάλειας, με τον ΟΗΕ να διαδραματίζει κεντρικό ρόλο στις επακόλουθες διεθνείς αντιτρομοκρατικές προσπάθειες.
2015	Εγκρίνονται οι Στόχοι Βιώσιμης Ανάπτυξης για να διαδεχθούν τους ΑΣΧ με μια διευρυμένη ατζέντα δεκαεπτά στόχων που θα πρέπει να επιτευχθούν έως το 2030.
2020	Ο ΟΗΕ γιορτάζει την 75 ^η επέτειό του εν μέσω της παγκόσμιας πανδημίας COVID-19, τονίζοντας τη σημασία της πολυμερούς συνεργασίας για την αντιμετώπιση της κρίσης.

Καθώς ο ΟΗΕ προχωρούσε στον 21^ο αιώνα, συνέχισε να αντιμετωπίζει περίπλοκες προκλήσεις όπως η άνοδος μη κρατικών παραγόντων, διεθνικές απειλές όπως η τρομοκρατία, η κλιματική αλλαγή και η αναζωπύρωση του ανταγωνισμού για την απόκτηση της εξουσίας που θύμισε την εποχή του Ψυχρού Πολέμου. Τα ζητήματα αυτά δοκίμασαν την ικανότητα του ΟΗΕ να προσαρμοστεί και να ανταποκριθεί σε μια ολοένα και πιο πολύπλοκη παγκόσμια τάξη πραγμάτων (Thakur, 2006).

Στον πυρήνα του, ο σκοπός των Ηνωμένων Εθνών παραμένει τόσο ζωτικός όσο και κατά την ίδρυσή του - να χρησιμεύσει ως «όχημα» για διεθνή συνεργασία και να παρέχει ένα φόρουμ για τα κράτη να εξισορροπούν τα συμφέροντά τους έναντι της ανάγκης για συλλογική δράση για την επιδίωξη παγκόσμιας εξουσίας. Η διαρκής συνάφεια του οργανισμού συνδέεται με την ικανότητά του να αντικατοπτρίζει και να διαμορφώνει τις αξίες και τους κανόνες που αποτελούν τον ιστό της διεθνούς κοινωνίας (Weiss & Thakur, 2010).

Καθώς ο ΟΗΕ πλησιάζει την επόμενη δεκαετία του, αντιμετωπίζει τη διττή ανάγκη για μεταρρύθμιση και αναζωογόνηση για να παραμείνει αποτελεσματικός. Η εμφάνιση νέων δυνάμεων, η μεταβαλλόμενη φύση των παγκόσμιων απειλών και οι απαιτήσεις για πιο δίκαιη εκπροσώπηση έχουν πυροδοτήσει συζητήσεις για την επέκταση του Συμβουλίου Ασφαλείας και τη διαδικασία λήψης αποφάσεων της Γενικής Συνέλευσης (Luck, 2018). Η ώθηση για μεταρρύθμιση υπογραμμίζει μια ευρύτερη συζήτηση για το μέλλον της παγκόσμιας διακυβέρνησης και τον ρόλο που πρέπει να διαδραματίσουν τα Ηνωμένα Έθνη σε αυτήν (Chesterman, 2011).

2.2.2 Κύρια όργανα και λειτουργίες

Τα Ηνωμένα Έθνη λειτουργούν εξ αρχής ως μια οντότητα που έχει σαν βάση της ένα περίπλοκο σύστημα οργάνων, το καθένα με διακριτές λειτουργίες και εξουσίες που στοχεύουν στην αντιμετώπιση ενός ευρέος φάσματος παγκόσμιων θεμάτων (Weiss & Daws, 2007). Τα πέντε κύρια όργανα, όπως ορίζονται στον Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, είναι η Γενική Συνέλευση, το Συμβούλιο Ασφαλείας, το Οικονομικό και Κοινωνικό Συμβούλιο, το Διεθνές Δικαστήριο της Δικαιοσύνης και η Γραμματεία. Το καθένα παίζει ζωτικό ρόλο στη λειτουργική δυναμική του οργανισμού και στην υλοποίηση της ευρείας αποστολής του.

Η Γενική Συνέλευση είναι το πιο βασικό όργανο, όπου όλα τα κράτη μέλη έχουν ισότιμη φωνή. Χρησιμεύει ως φόρουμ για πολυμερή συζήτηση για το πλήρες φάσμα των διεθνών θεμάτων που καλύπτονται από τον Χάρτη (UN Charter, 2024). Λαμβάνει αποφάσεις για σημαντικά ζητήματα, όπως αυτά που αφορούν την ειρήνη και την ασφάλεια, την αποδοχή νέων

μελών και τα δημοσιονομικά θέματα. Οι ψηφοφορίες που εκδίδονται, αν και δεν είναι νομικά δεσμευτικά, έχουν σημαντικό πολιτικό βάρος και είναι ενδεικτικά των παγκόσμιων κανόνων (Sievers & Daws, 2009).

Το Συμβούλιο Ασφαλείας, από την άλλη πλευρά, φέρει την πρωταρχική ευθύνη για τη διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας. Έχει την εξουσία να λαμβάνει αποφάσεις με τις οποίες τα κράτη μέλη υποχρεούνται να συμμορφώνονται βάσει του Χάρτη. Η σύνθεση του συμβουλίου και το δικαίωμα αρνησικυρίας των πέντε μόνιμων μελών του έχουν αποτελέσει αντικείμενο σημαντικής συζήτησης και κριτικής, ιδιαίτερα όσον αφορά ζητήματα αντιπροσωπευτικότητας και ισότητας στη λήψη αποφάσεων (Kennedy, 2006).

Το Οικονομικό και Κοινωνικό Συμβούλιο (ECOSOC) διευκολύνει τη διεθνή συνεργασία για τη θέσπιση κανόνων και την επίλυση προβλημάτων σε οικονομικά και κοινωνικά ζητήματα. Συντονίζει τις προσπάθειες των εξειδικευμένων φορέων και προγραμμάτων, λειτουργώντας ως κεντρικό φόρουμ για τη συζήτηση διεθνών οικονομικών και κοινωνικών θεμάτων και τη διαμόρφωση συστάσεων πολιτικής που απευθύνονται στα κράτη μέλη και στο σύστημα των Ηνωμένων Εθνών (ecosoc, 2008).

Στη συνέχεια, το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης εκδικάζει τις διαφορές μεταξύ κρατών και γνωμοδοτεί για νομικά ζητήματα που του υποβάλλονται από τη Γενική Συνέλευση, το Συμβούλιο Ασφαλείας ή άλλα όργανα και εξειδικευμένες υπηρεσίες του ΟΗΕ. Ο ρόλος του είναι θεμελιώδης στην επίλυση νομικών διαφορών που υποβάλλονται από τα κράτη και στην παροχή συμβουλευτικών γνώμων που καθοδηγούν τον ΟΗΕ στις δραστηριότητές του (Shaw, 2008).

Τέλος, η Γραμματεία του ΟΗΕ, με επικεφαλής τον Γενικό Γραμματέα, εκτελεί το διοικητικό έργο των Ηνωμένων Εθνών σύμφωνα με τις οδηγίες της Γενικής Συνέλευσης, του Συμβουλίου Ασφαλείας και άλλων οργάνων. Ο Γενικός Γραμματέας είναι μια προσωπικότητα υψηλού προφίλ που ενεργεί ως επικεφαλής διοικητικός υπάλληλος και de facto εκπρόσωπος των πολιτικών του ΟΗΕ (Chesterman, 2007).

Οι λειτουργίες αυτών των κύριων οργάνων υποστηρίζονται από μια σύνθετη σειρά προγραμμάτων και εξειδικευμένων φορέων, όπως το Πρόγραμμα Ανάπτυξης των Ηνωμένων Εθνών (UNDP), ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας (ΠΟΥ) και το Ταμείο των Ηνωμένων Εθνών για τα Παιδιά (UNICEF), καθένα από τα οποία απευθύνεται σε συγκεκριμένες τομείς των διεθνών σχέσεων όπως η ανάπτυξη, η υγεία και η προστασία των παιδιών, αντίστοιχα (United Nations, 2019).

Η αλληλεπίδραση μεταξύ αυτών των οργάνων αντανακλά το εύρος και την πολυπλοκότητα των Ηνωμένων Εθνών. Αν και έχουν σχεδιαστεί για την προώθηση της συλλογικής δράσης, η αποτελεσματικότητα αυτών των οργάνων συχνά παρεμποδίζεται από τις αντίστοιχες ανά περίοδο πολιτικές δυνάμεις και φορείς, οι οποίοι μπορεί να οδηγήσουν σε αδράνεια ή αναποτελεσματική ανταπόκριση σε κρίσεις. Η ανάγκη για μεταρρύθμιση και προσαρμογή είναι ένα συνεχές θέμα που τίθεται στο πεδίο της συζήτησης, αντικατοπτρίζοντας μια συναίνεση ότι, ενώ η αρχιτεκτονική των Ηνωμένων Εθνών έχει εξυπηρετήσει τον σκοπό της σε κάποιο βαθμό, πρέπει να εξελιχθεί για να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις του μεταβαλλόμενου παγκόσμιου τοπίου (Luck, 2018).

Συνοπτικά, τα κύρια όργανα των Ηνωμένων Εθνών έχουν το καθένα συγκεκριμένες λειτουργίες που συλλογικά στοχεύουν στην υποστήριξη των αρχών και των στόχων του οργανισμού. Αν και είχαν αξιοσημείωτες επιτυχίες, το μεταβαλλόμενο διεθνές πλαίσιο δοκιμάζει συνεχώς την ικανότητά τους να λειτουργούν αποτελεσματικά και προσαρμοστικά.

2.2.3 Ειρηνευτική λειτουργία και επίλυση συγκρούσεων

Οι προσπάθειες διατήρησης της ειρήνης και επίλυσης συγκρούσεων από την πλευρά των Ηνωμένων Εθνών είναι ένας από τους πιο σημαντικούς και κομβικούς ρόλους του οργανισμού στη ρύθμιση των διεθνών σχέσεων. Με την πρώτη του ειρηνευτική αποστολή το 1948, όταν ιδρύθηκε ο Οργανισμός Εποπτείας Εκεχειρίας των Ηνωμένων Εθνών (UNTSO) για την παρακολούθηση της κατάπαυσης του πυρός μετά τον Αραβοϊσραηλινό πόλεμο, ο ΟΗΕ έχει σχεδιάσει έκτοτε περισσότερες από 70 ειρηνευτικές επιχειρήσεις σε όλο τον κόσμο (Bellamy & Williams, 2010). Η μοναδική ικανότητα ανάπτυξης στρατευμάτων με τη συγκατάθεση του έθνους υποδοχής, προερχόμενη από διάφορα κράτη μέλη, ξεχωρίζει την στρατηγική διατήρησης της ειρήνης του ΟΗΕ από άλλες μορφές στρατιωτικής επέμβασης.

Οι ειρηνευτικές αποστολές των Ηνωμένων Εθνών παραδοσιακά λειτουργούσαν σύμφωνα με τρεις βασικές αρχές: τη συναίνεση των μερών, την αμεροληψία και τη μη χρήση βίας, εκτός από την αυτοάμυνα και την υπεράσπιση των βασικών αρχών (Principles of peacekeeping, 2008). Αυτές οι αρχές ήταν κρίσιμες για την απόκτηση και τη διατήρηση της εμπιστοσύνης των εμπλεκόμενων μερών, η οποία είναι απαραίτητη για την αποτελεσματικότητα οποιασδήποτε αποστολής.

Ένα αξιοσημείωτο παράδειγμα είναι η Ειρηνευτική Δύναμη του ΟΗΕ στην Κύπρο (UNFICYP), που ιδρύθηκε το 1964 για να αποτρέψει περαιτέρω συγκρούσεις μεταξύ της ελληνοκυπριακής και της τουρκοκυπριακής κοινότητας. Παρά τις συνεχιζόμενες πολιτικές

διαιρέσεις στο νησί, η UNFICYP υπήρξε σε μεγάλο βαθμό επιτυχημένη στη διατήρηση της ειρήνης και της σταθερότητας κατά τη διάρκεια των δεκαετιών (Stavrinides, 2001).

Επιπροσθέτως, κατά τη δεκαετία του 1990, ο ΟΗΕ αντιμετώπισε σημαντικές προκλήσεις με τη διατήρηση της ειρήνης, ιδιαίτερα στη Σομαλία, τη Ρουάντα και την πρώην Γιουγκοσλαβία. Οι αποτυχίες αυτών των αποστολών τόνισαν τους περιορισμούς της παραδοσιακής στρατηγικής για τη διατήρηση της ειρήνης στην αντιμετώπιση εσωτερικών συγκρούσεων και περίπλοκων καταστάσεων έκτακτης ανάγκης (Paris, 2001). Αυτά τα γεγονότα οδήγησαν σε μια επαναξιολόγηση της ειρηνευτικής δύναμης του ΟΗΕ, με αποτέλεσμα την ανάπτυξη της «Εκθεσης Μπραχίμι» που ζητούσε πιο ισχυρές εντολές και καλύτερους πόρους για τη διεξαγωγή των ειρηνευτικών επιχειρήσεων (White, 2024).

Τα τελευταία χρόνια παρατηρήθηκε μια αλλαγή στις εντολές διατήρησης της ειρήνης των Ηνωμένων Εθνών ώστε να περιλαμβάνει την προστασία των αμάχων, την υποστήριξη του κράτους δικαίου και την προαγωγή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αποστολές όπως η Αποστολή Σταθεροποίησης του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών στη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό (MONUSCO) έχουν επιφορτιστεί με την προστασία των πολιτών από τη βία, συμπεριλαμβανομένης της σεξουαλικής βίας και της έμφυλης βίας (Autesserre, 2010). Επιπλέον, οι δραστηριότητες οικοδόμησης της ειρήνης έχουν γίνει σημαντικό συστατικό των επιχειρήσεων διατήρησης της ειρήνης, με στόχο την αντιμετώπιση των βαθύτερων αιτιών των συγκρούσεων και τη δημιουργία των θεμελίων για την επίτευξη και διατήρηση της ειρήνης.

Ωστόσο, οι προσπάθειες διατήρησης της ειρήνης διαχρονικά, έχουν αποτελέσει αντικείμενο άσκησης κριτικής. Η πρόκληση της εξασφάλισης επαρκούς συνεισφοράς στρατευμάτων από τα κράτη μέλη, η ανάγκη για αποτελεσματικό συντονισμό με ανθρωπιστικούς φορείς και τα ζητήματα λογοδοσίας για τους ειρηνευτές που κατηγορούνται για ανάρμοστη συμπεριφορά αποτελούν επίμονες ανησυχίες (Karlsrud, 2015). Η περίπτωση της Αποστολής του ΟΗΕ στο Νότιο Σουδάν (UNMISS), η οποία αντιμετώπισε εμπόδια στην υλοποίηση της εντολής της λόγω επιχειρησιακών προκλήσεων και πολύπλοκων τοπικών δυναμικών, απεικονίζει αυτές τις συνεχιζόμενες προκλήσεις (Abdenur, 2019).

Ο ρόλος του ΟΗΕ στην επίλυση των συγκρούσεων εκτείνεται πέρα από τη διατήρηση της ειρήνης. Οι διπλωματικές προσπάθειες, οι προσπάθειες της διαμεσολάβησης και του διορισμού ειδικών απεσταλμένων ή εκπροσώπων έχουν συμβάλει καθοριστικά στην επίλυση διαφορών. Η επιτυχής διαπραγμάτευση της Πυρηνικής Συμφωνίας του Ιράν, με τη συμβολή του ΟΗΕ και

άλλων διεθνών εταίρων, αποτελεί απόδειξη της ικανότητας του ΟΗΕ να συντονίζει περίπλοκες και πολυμερείς διαπραγματεύσεις (Samore, 2015).

Καθώς το διεθνές τοπίο συνεχίζει να εξελίσσεται με την εμφάνιση νέων μορφών συγκρούσεων, οι στρατηγικές του ΟΗΕ για τη διατήρηση της ειρήνης και την επίλυση των συγκρούσεων αυτών προσαρμόζονται επίσης. Η αυξημένη εστίαση στην προληπτική διπλωματία, η χρήση της τεχνολογίας στις ειρηνευτικές επιχειρήσεις και η έμφαση στις συνεργασίες με περιφερειακούς οργανισμούς είναι βασικά βήματα για την εξέλιξη του οργανισμού (Abdenur, 2019).

2.2.4 Βιώσιμη ανάπτυξη και ανθρώπινα δικαιώματα

Η αλληλοεπίδραση της βιώσιμης ανάπτυξης και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο πλαίσιο της ατζέντας των Ηνωμένων Εθνών υπογραμμίζει στην ολοκληρωμένη προσέγγιση που εφαρμόζεται από τον οργανισμό έχοντας σαν στόχο την παγκόσμια ευημερία και δικαιοσύνη. Η έννοια της βιώσιμης ανάπτυξης, όπως ορίζεται στην Έκθεση Brundtland (1987), δίνει έμφαση στην ικανοποίηση των παρόντων αναγκών χωρίς να διακυβεύεται η ικανότητα των μελλοντικών γενεών να ανταποκριθούν στις δικές τους ανάγκες, ενσωματώνοντας οικονομικές, κοινωνικές και περιβαλλοντικές διαστάσεις.

Η δέσμευση των Ηνωμένων Εθνών για βιώσιμη ανάπτυξη επιβεβαιώθηκε παγκοσμίως με την υιοθέτηση των Αναπτυξιακών Στόχων της Χιλιετίας το 2000, μια πρωτοβουλία - ορόσημο που στόχευε στην αντιμετώπιση μιας σειράς σημαντικών παγκόσμιων ζητημάτων, όπως η φτώχεια, η εκπαίδευση, η ισότητα των φύλων και η περιβαλλοντική βιωσιμότητα (United Nations, 2000). Παρά την αξιοσημείωτη πρόοδο που παρατηρήθηκε, οι ΑΣΧ αποτέλεσαν ένα ζήτημα στο οποίο ασκήθηκε κριτική για το περιορισμένο εύρος τους και τα άניσα επιτεύγματα σε όλες τις περιφέρειες, με αποτέλεσμα τη διατύπωση των πιο ολοκληρωμένων Στόχων Βιώσιμης Ανάπτυξης (ΣΒΑ) το 2015 (Sachs, 2012). Οι ΣΒΑ περιλαμβάνουν ένα ευρύτερο φάσμα 17 στόχων όπως αναφέρθηκε και προηγουμένως, ενσωματώνοντας ρητά τις αρχές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και στοχεύοντας σε μια περιεκτική προσέγγιση της ανάπτυξης «*μην αφήνετε κανέναν πίσω*» (United Nations, 2015).

Τα ανθρώπινα δικαιώματα, όπως διατυπώνονται στην Οικουμενική Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (1948), αποτελούν θεμελιώδες στοιχείο της αποστολής του ΟΗΕ. Η ίδρυση του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων το 2006 και η υιοθέτηση διαφόρων συνθηκών και συμβάσεων, όπως η Σύμβαση για την Εξάλειψη όλων των Μορφών Διακρίσεων κατά των Γυναικών (CEDAW) και η Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού (CRC),

αποτελούν παράδειγμα των προσπαθειών του ΟΗΕ για την προώθηση και την προστασία των δικαιωμάτων παγκοσμίως (Dar, 2019).

Η συνέργεια μεταξύ της βιώσιμης ανάπτυξης και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων αναδεικνύεται και μέσα από διάφορες πρωτοβουλίες όπως το δικαίωμα στο νερό, που αναγνωρίστηκε από τη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ το 2010. Το ψήφισμα αυτό περιλαμβάνει την ουσία της ενσωμάτωσης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στον αναπτυξιακό διάλογο, επιβεβαιώνοντας ότι η πρόσβαση σε καθαρό νερό αποτελεί θεμελιώδες ανθρώπινο δικαίωμα απαραίτητο για την πλήρη «απόλαυση» της ζωής και όλων των άλλων ανθρωπίνων δικαιωμάτων (Un.org, 2015).

Επιπλέον, ο ρόλος του ΟΗΕ στην υπεράσπιση της κλιματικής δικαιοσύνης απεικονίζει τη διασταύρωση της περιβαλλοντικής βιωσιμότητας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Η Σύμβαση - Πλαίσιο του ΟΗΕ για την Κλιματική Αλλαγή (UNFCCC) και η επακόλουθη Συμφωνία του Παρισιού το 2015 υπογραμμίζουν την αναγνώριση της κλιματικής αλλαγής όχι μόνο ως περιβαλλοντικού ζητήματος αλλά και ως ενός θέματος παγκόσμιας δικαιοσύνης, που επηρεάζει τους πιο ευάλωτους πληθυσμούς και συνεπάγεται το δικαίωμα στην υγεία, τα τρόφιμα και σε ένα επαρκές βιοτικό επίπεδο (Bodansky, Brunnée, & Rajamani, 2017).

Διάφορες περιπτώσεις, όπως εκείνη της παρέμβασης του ΟΗΕ στη λεκάνη της λίμνης Τσαντ, αποτελούν περαιτέρω παράδειγμα της πολύπλευρης προσέγγισης του οργανισμού για τη βιώσιμη ανάπτυξη και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Η κρίση στην περιοχή της λίμνης Τσαντ, που επιδεινώθηκε από την κλιματική αλλαγή, την οικονομική παρακμή και τις βίαιες συγκρούσεις, προκάλεσε συντονισμένη ανταπόκριση από διάφορες υπηρεσίες του ΟΗΕ, οι οποίες στράφηκαν άμεσα προς την παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας, αναπτυξιακής βοήθειας και υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων για την αντιμετώπιση του πολύπλοκου ιστού των προκλήσεων που αντιμετώπιζε η περιοχή (United Nations Report of the Security Council, 2018).

Ωστόσο, οι προσπάθειες του ΟΗΕ για τη βιώσιμη ανάπτυξη και τα ανθρώπινα δικαιώματα συνοδεύονται από ορισμένες σημαντικές προκλήσεις. Θέματα όπως η πολιτικοποίηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η δυσκολία εξισορρόπησης της εθνικής κυριαρχίας με τους διεθνείς κανόνες και το κενό εφαρμογής στην επίτευξη των ΣΒΑ υπογραμμίζουν την πολυπλοκότητα που είναι εγγενής στον ρόλο του ΟΗΕ (Alston, 2013). Η κριτική σχετικά με την αποτελεσματικότητα του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και την ανάγκη για λογοδοσία και διαφάνεια στα αναπτυξιακά έργα είναι ενδεικτικές των συνεχιζόμενων συζητήσεων στη διεθνή κοινότητα σχετικά με τον καλύτερο τρόπο επίτευξης αυτών των αλληλένδετων στόχων (Smith, 2013).

Εν ολίγοις, οι προσπάθειες των Ηνωμένων Εθνών για την προώθηση της βιώσιμης ανάπτυξης και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων αντικατοπτρίζουν την αναγνώριση της αλληλεξάρτησής τους. Μέσω του ρόλου του στον καθορισμό κανόνων, των επιχειρησιακών δραστηριοτήτων και της υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ο ΟΗΕ συνεχίζει να αντιμετωπίζει τις προκλήσεις της ενσωμάτωσης αυτών των αρχών σε μια συνεκτική στρατηγική για την παγκόσμια ειρήνη, ευημερία και δικαιοσύνη.

2.3 Αναδυόμενες δυνάμεις στην παγκόσμια πολιτική

Η μεταβαλλόμενη δυναμική των διεθνών σχέσεων στον 21^ο αιώνα έχει επηρεαστεί σημαντικά από την άνοδο των αναδυόμενων δυνάμεων, μεταβάλλοντας τις παραδοσιακές δομές εξουσίας που δημιουργήθηκαν μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η ενότητα αυτή εμβαθύνει στον ορισμό, τα χαρακτηριστικά και τις επιπτώσεις των αναδυόμενων δυνάμεων στην παγκόσμια σκηνή.

2.3.1 Καθορισμός αναδυόμενων δυνάμεων

Οι αναδυόμενες δυνάμεις χαρακτηρίζονται συνήθως από την ταχεία οικονομική τους ανάπτυξη, την αυξανόμενη πολιτική και διπλωματική τους επιρροή και την επιθυμία να μεταρρυθμίσουν τις δομές παγκόσμιας διακυβέρνησης ώστε να αντικατοπτρίζουν τις σύγχρονες κατανομές ισχύος. Αν και δεν υπάρχει καθολικά αποδεκτός ορισμός, οι μελετητές συχνά επισημαίνουν τις χώρες BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα και Νότια Αφρική) ως βασικά παραδείγματα των αναδυόμενων δυνάμεων, δεδομένης της σημαντικής συνεισφοράς τους στην παγκόσμια οικονομική παραγωγή και του ενεργού ρόλου τους στις διεθνείς υποθέσεις (Armijo, 2007).

Ο Nolte (2010) ορίζει τις αναδυόμενες δυνάμεις ως κράτη που διαθέτουν την ικανότητα και την πρόθεση να διαμορφώσουν το διεθνές σύστημα με οικονομικά, στρατιωτικά, τεχνολογικά και διπλωματικά τους μέσα. Αυτές οι χώρες διακρίνονται όχι μόνο μέσω των υλικών τους δυνατοτήτων αλλά και μέσω της διεκδικητικής εξωτερικής πολιτικής και των προσπαθειών τους να αποκτήσουν μεγαλύτερη επιρροή στους διεθνείς θεσμούς όπως τα Ηνωμένα Έθνη, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου και διάφορους άλλους διεθνείς φορείς (Layne, 2012).

Η οικονομική διάσταση είναι συχνά πρωταρχικό κριτήριο για τον προσδιορισμό των αναδυόμενων δυνάμεων. Ο αξιοσημείωτος οικονομικός μετασχηματισμός της Κίνας και η θέση της ως η δεύτερη μεγαλύτερη οικονομία στον κόσμο αποτελούν ένα παράδειγμα του οικονομικού κριτηρίου. Οι σημαντικοί ρυθμοί ανάπτυξης της Ινδίας και ο αναπτυσσόμενος τομέας της

πληροφορικής της χώρας υπογραμμίζουν περαιτέρω την οικονομική πτυχή των αναδυόμενων δυνάμεων (Karur & McHale, 2005).

Ωστόσο, η οικονομική ισχύς από μόνη της δεν περιλαμβάνει όλο το φάσμα των χαρακτηριστικών που ορίζουν τις αναδυόμενες δυνάμεις. Οι πολιτικές και διπλωματικές πρωτοβουλίες που στοχεύουν στην αναμόρφωση της παγκόσμιας διακυβέρνησης διαδραματίζουν επίσης κρίσιμο ρόλο. Η ηγεσία της Βραζιλίας στον σχηματισμό της Ένωσης Εθνών της Νότιας Αμερικής (UNASUR) και ο ρόλος της για μεταρρύθμιση του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών υπογραμμίζουν τις πολιτικές και διπλωματικές διαστάσεις των αναδυόμενων δυνάμεων (Stuenkel, 2013).

Το κοινό χαρακτηριστικό των αναδυόμενων δυνάμεων είναι ότι συχνά μπορεί να μοιράζονται μια κοινή ιστορία υποεκπροσώπησης και επιθυμίας να διορθωθούν οι «αδικίες» που υπήρχαν διαχρονικά στη διεθνή τάξη. Αυτό το συναίσθημα αντικατοπτρίζεται στην έκκλησή τους για ένα πιο δίκαιο σύστημα παγκόσμιας διακυβέρνησης που αναγνωρίζει τις πραγματικότητες ενός πολυπολικού κόσμου (Acharya, 2014).

Η άνοδος των δυνάμεων αυτών αμφισβητεί την παραδοσιακή διχοτόμηση Βορρά-Νότου, δημιουργώντας ένα πιο περίπλοκο τοπίο παγκόσμιων αλληλεπιδράσεων. Η συνεργασία χωρών του Νότου, που χαρακτηρίζεται από πρωτοβουλίες όπως το Ταμείο Ανάπτυξης Κίνας-Αφρικής, αντιπροσωπεύει μια αλλαγή παραδείγματος στην αναπτυξιακή βοήθεια και τις οικονομικές εταιρικές σχέσεις (Alden, 2007). Επιπλέον, οι αναδυόμενες δυνάμεις συνέβαλαν καθοριστικά στην υποστήριξη ζητημάτων που έχουν απήχηση στον Παγκόσμιο Νότο, όπως η βιώσιμη ανάπτυξη, η κλιματική αλλαγή και η δίκαιη πρόσβαση σε εμβόλια και υγειονομική περίθαλψη, όπως φάνηκε κατά τη διάρκεια της πανδημίας COVID-19 (Harris, 2020).

Παρά την αυξανόμενη επιρροή τους, οι αναδυόμενες δυνάμεις αντιμετωπίζουν εσωτερικές και εξωτερικές προκλήσεις που περιπλέκουν τις τροχιές τους. Εσωτερικά ζητήματα όπως οι οικονομικές ανισότητες, η πολιτική αστάθεια και η περιβαλλοντική υποβάθμιση μπορούν να υπονομεύσουν την άνοδό τους. Όσον αφορά στις εξωτερικές προκλήσεις, η άνοδος τους μπορεί να οδηγήσει σε εντάσεις με καθιερωμένες δυνάμεις, όπως φαίνεται στις εμπορικές διαμάχες ΗΠΑ-Κίνας και στον στρατηγικό ανταγωνισμό στην περιοχή Ινδο-Ειρηνικού (Mearsheimer, 2019).

2.3.2 BRICS και άλλες ομάδες

Η άνοδος των αναδυόμενων δυνάμεων στην παγκόσμια πολιτική συνοψίζεται από το σχηματισμό και την εξέλιξη της κοινοπραξίας BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα και Νότια Αφρική) και άλλες παρόμοιες ομάδες. Αυτοί οι συνασπισμοί χρησιμεύουν ως πλατφόρμες συνεργασίας μεταξύ χωρών που βιώνουν ταχεία οικονομική ανάπτυξη και αναζητούν πιο ισχυρή θέση στις διεθνείς υποθέσεις.

Ο σχηματισμός BRICS, αρχικά BRIC πριν από την ένταξη της Νότιας Αφρικής το 2010, αντιπροσωπεύει μια σημαντική αλλαγή στην παγκόσμια οικονομική και πολιτική δυναμική. Τα πέντε έθνη, ενώ διαφέρουν ως προς τα πολιτικά τους συστήματα, τους πολιτισμούς και τις αναπτυξιακές προκλήσεις που αντιμετωπίζουν, μοιράζονται κοινά συμφέροντα στη μεταρρύθμιση των δομών παγκόσμιας διακυβέρνησης. Οικονομικά, οι χώρες BRICS αντιπροσωπεύουν ένα σημαντικό μέρος της αύξησης του παγκόσμιου ΑΕΠ, καθιστώντας τη συλλογική τους φωνή ολοένα και πιο επιδραστική στην παγκόσμια σκηνή (O'Neill, 2001).

Τα κράτη BRICS προσπάθησαν να θεσμοθετήσουν τη συνεργασία τους μέσω ετήσιων συνόδων κορυφής, της ίδρυσης της Νέας Τράπεζας Ανάπτυξης (NDB) με στόχο τη χρηματοδότηση έργων υποδομής και βιώσιμης ανάπτυξης στις χώρες του BRICS αλλά και σε άλλες αναπτυσσόμενες χώρες, και του Contingent Reserve Arrangement (CRA) για την παροχή οικονομικής υποστήριξης σε μέλη σε οικονομική δυσπραγία (Stuenkel, 2015). Αυτές οι πρωτοβουλίες αντικατοπτρίζουν τη δέσμευση του σχηματισμού για την προώθηση της οικονομικής συνεργασίας και την παροχή μιας εναλλακτικής λύσης σε χρηματοπιστωτικά ιδρύματα που κυριαρχούνται από τη Δύση, όπως το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα.

Πέρα από τους BRICS, άλλοι συνασπισμοί αναδυόμενων δυνάμεων διαδραματίζουν καίριο ρόλο στην περιφερειακή και παγκόσμια πολιτική. Η G20, η οποία περιλαμβάνει πολλές αναδυόμενες οικονομίες μαζί με τις βιομηχανικές χώρες της G7, σήμερα αποτελεί ένα σημαντικό φόρουμ για τη διεθνή οικονομική συνεργασία. Η ευρύτερη συμμετοχή της G20 επιτρέπει τη διενέργεια πιο περιεκτικών συζητήσεων αναφορικά με παγκόσμια οικονομικά ζητήματα, παρέχοντας στις αναδυόμενες δυνάμεις μια πλατφόρμα για να αναδιαμορφώσουν τις παγκόσμιες οικονομικές πολιτικές και τους κανόνες (Cooper, 2010).

Παρακάτω, ο Οργανισμός Συνεργασίας της Σαγκάης (SCO), που ιδρύθηκε από την Κίνα, τη Ρωσία και τις χώρες της Κεντρικής Ασίας, λειτουργεί ως ένας συνασπισμός για την διασφάλιση της ασφάλειας και οικονομικής συνεργασίας, εστιάζοντας στην καταπολέμηση της τρομοκρατίας, του αυτονομισμού και του εξτρεμισμού στην περιοχή. Η SCO έχει συμπεριλάβει

στα μέλη της την Ινδία και το Πακιστάν, ενισχύοντας τη γεωπολιτική της σημασία (Ambrosio, 2008).

Ο Σύνδεσμος Εθνών της Νοτιοανατολικής Ασίας (ASEAN) Plus Three (Κίνα, Ιαπωνία, Νότια Κορέα) είναι ένα ακόμα παράδειγμα μιας περιφερειακής ομάδας. Το πλαίσιο ASEAN+3 έχει διευκολύνει την οικονομική, πολιτιστική και ασφάλεια συνεργασία στην Ανατολική Ασία, συμβάλλοντας στην περιφερειακή σταθερότητα και ολοκλήρωση (Acharya, 2009).

Η εμφάνιση των BRICS και άλλων ομάδων υπογραμμίζει τη μεταβαλλόμενη ισορροπία των δυνάμεων στην παγκόσμια πολιτική και την επιθυμία των αναδύμενων δυνάμεων να ασκήσουν μεγαλύτερη επιρροή στους διεθνείς κανόνες, θεσμούς και διακυβέρνηση. Αυτοί οι συνασπισμοί οδηγούν στη δημιουργία μιας πιο πολυπολικής παγκόσμιας τάξης πραγμάτων, αμφισβητώντας την κυριαρχία των δυτικών δυνάμεων και ζητώντας μεταρρυθμίσεις που διασφαλίζουν δίκαιη εκπροσώπηση και λήψη αποφάσεων στους παγκόσμιους θεσμούς (Narlikar, 2013).

Ωστόσο, η συνοχή και η αποτελεσματικότητα αυτών των ομάδων συχνά αμφισβητούνται από εσωτερικές αποκλίσεις στα πολιτικά συμφέροντα, τον οικονομικό ανταγωνισμό και τις περιφερειακές αντιπαλότητες. Για παράδειγμα, η Ινδία και η Κίνα, παρόλο που είναι εταίροι των BRICS, έχουν βιώσει τεταμένες σχέσεις λόγω συνοριακών διαφορών και στρατηγικού ανταγωνισμού στην Ασία (Smith, 2015).

Επιπλέον, η ικανότητα αυτών των συνασπισμών να μεταφράσουν τις συλλογικές τους φιλοδοξίες σε απτές μεταρρυθμίσεις στην παγκόσμια διακυβέρνηση παραμένει ένα ανοιχτό ερώτημα. Ενώ οι BRICS και παρόμοιες ομάδες έχουν επιτύχει να τονίσουν την ανάγκη για μεταρρυθμίσεις και να παρέχουν εναλλακτικές πλατφόρμες για συνεργασία, ο αντίκτυπος τους στην αναμόρφωση της παγκόσμιας τάξης εξακολουθεί να εξελίσσεται (Goldthau & Witte, 2010).

2.3.3 Ήπια ισχύς και διπλωματία

Στον τομέα των διεθνών σχέσεων, η έννοια της «ήπιας ισχύος», όπως χαρακτηρίστηκε από τον Joseph Nye (1990), παίζει καθοριστικό ρόλο στην κατανόηση του τρόπου με τον οποίο ένα κράτος μπορεί να επηρεάσει τα άλλα χωρίς εξαναγκασμό, στηριζόμενο στην ελκυστικότητα της κουλτούρας του και την εξωτερική πολιτική. Για τις αναδύμενες δυνάμεις, η ήπια ισχύς και η διπλωματία είναι απαραίτητα εργαλεία για την πλοήγηση στην πολυπλοκότητα της παγκόσμιας

πολιτικής, επιτρέποντας σε αυτά τα έθνη να αποκτήσουν επιρροή και να διαμορφώνουν διεθνείς κανόνες με διακριτικό αλλά αποτελεσματικό τρόπο.

Οι αναδυόμενες δυνάμεις χρησιμοποιούν όλο και περισσότερο την ήπια ισχύ για να ενισχύσουν την παγκόσμια θέση τους και να επιτύχουν τα γεωπολιτικά τους συμφέροντα. Για παράδειγμα, τα «Ινστιτούτα Κομφούκιου» της Κίνας, που στοχεύουν στην προώθηση της κινεζικής γλώσσας και του πολιτισμού παγκοσμίως, χρησιμεύουν ως ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα χρήσης ήπιας ισχύος. Αυτά τα ινστιτούτα όχι μόνο διευκολύνουν τις πολιτιστικές ανταλλαγές αλλά βελτιώνουν επίσης την εικόνα και την επιρροή της Κίνας στο εξωτερικό (Hartig, 2016).

Η ήπια ισχύς της Ινδίας, από την άλλη πλευρά, έχει τις ρίζες της στη δημοκρατική διακυβέρνηση, την ποικιλόμορφη κουλτούρα και τη συμβολή της στις παγκόσμιες πνευματικές παραδόσεις. Η Διεθνής Ημέρα Γιόγκα, που αναγνωρίζεται από τα Ηνωμένα Έθνη, αποτελεί παράδειγμα του τρόπου με τον οποίο η πολιτιστική κληρονομιά μπορεί να μετατραπεί σε ήπια ισχύ, ενισχύοντας την καλή θέληση και τη διεθνή συνεργασία (Sarmah et al., 2022).

Η Βραζιλία έχει αξιοποιήσει την ήπια ισχύ της μέσω της αθλητικής διπλωματίας, ιδίως του ποδοσφαίρου, και της επιτυχημένης διοργάνωσης του Παγκοσμίου Κυπέλλου FIFA το 2014 και των Ολυμπιακών Αγώνων του Ρίο το 2016. Αυτά τα γεγονότα τοποθέτησαν τη Βραζιλία ως ένα έθνος που διαδραματίζει ζωτικό ρόλο στην παγκόσμια σκηνή, παρά τις προκλήσεις και επικρίσεις που σχετίζονται με τη φιλοξενία τέτοιων εκδηλώσεων μεγάλης κλίμακας (Zakaria, 2016).

Η διπλωματία παραμένει ακρογωνιαίος λίθος των διεθνών σχέσεων, επιτρέποντας στα κράτη να διαπραγματεύονται, να οικοδομούν συμμαχίες και να επιλύουν συγκρούσεις. Οι αναδυόμενες δυνάμεις έχουν χρησιμοποιήσει καινοτόμες διπλωματικές στρατηγικές για να επεκτείνουν την επιρροή τους και να υποστηρίξουν μεταρρυθμίσεις στον τομέα της παγκόσμιας διακυβέρνησης.

Η διπλωματία της Νότιας Αφρικής, που χαρακτηρίζεται από τη δέσμευσή της στα ανθρώπινα δικαιώματα και τη δημοκρατική διακυβέρνηση, έχει ενισχύσει την αξιοπιστία και την ηθική της εξουσία διεθνώς. Ως ηγετική φωνή μεταξύ των αφρικανικών εθνών, η Νότια Αφρική έχει διαδραματίσει μεσολαβητικό ρόλο σε περιφερειακές συγκρούσεις και έχει υπερασπιστεί τα συμφέροντα του Παγκόσμιου Νότου σε πολλές περιπτώσεις (Alden & Schoeman, 2015).

Η ίδια η ομάδα BRICS αποτελεί ένα παράδειγμα συλλογικών διπλωματικών προσπαθειών από αναδυόμενες δυνάμεις για την διαμόρφωση μιας πιο δίκαιης διεθνούς τάξης. Μέσω των συνόδων κορυφής και των διακηρύξεων των BRICS, αυτά τα έθνη ζήτησαν τη μεταρρύθμιση των παγκόσμιων χρηματοπιστωτικών και πολιτικών θεσμών ώστε να αντικατοπτρίζουν καλύτερα τη σύγχρονη παγκόσμια δυναμική (Stuenkel, 2013).

Ενώ η ήπια ισχύς και η διπλωματία προσφέρουν μια λύση για τις αναδυόμενες δυνάμεις έτσι ώστε να μπορούν να διεκδικήσουν την παρουσία τους στην παγκόσμια σκηνή, υπάρχουν πολλές προκλήσεις. Η αποτελεσματικότητα της ήπιας ισχύος εξαρτάται από την αξιοπιστία της εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής του κράτους. Οι διαφορές μεταξύ της διεθνούς εικόνας μιας χώρας και των εγχώριων πρακτικών της μπορούν να υπονομεύσουν την ήπια ισχύ της (Nye, 2004). Επιπλέον, η εξάρτηση από την ήπια ισχύ και τη διπλωματία δεν αποκλείει εντάσεις και συγκρούσεις με άλλα κράτη. Οι αναδυόμενες δυνάμεις έχουν συχνά περίπλοκες σχέσεις τόσο με καθιερωμένες δυνάμεις όσο και με γειτονικές χώρες (Paul, 2016).

2.3.4 Προκλήσεις και ευκαιρίες

Η άνοδος των αναδυόμενων δυνάμεων στην παγκόσμια πολιτική παρουσιάζει μια σύνθετη σειρά προκλήσεων και ευκαιριών που έχουν σημαντικές επιπτώσεις στις διεθνείς σχέσεις, την παγκόσμια διακυβέρνηση και την υπάρχουσα παγκόσμια τάξη πραγμάτων.

Ξεκινώντας από τις προκλήσεις, μία από τις κύριες προκλήσεις είναι η δυνατότητα ενίσχυσης του γεωπολιτικού ανταγωνισμού και της έντασης. Η διεκδίκηση των αναδυόμενων δυνάμεων των συμφερόντων τους μπορεί να οδηγήσει σε τριβές με τις καθιερωμένες δυνάμεις. Για παράδειγμα, η διευρυνόμενη επιρροή της Κίνας στη Θάλασσα της Νότιας Κίνας έχει οδηγήσει σε εντάσεις με τις γειτονικές χώρες και τις Ηνωμένες Πολιτείες, εγείροντας ανησυχίες για την περιφερειακή σταθερότητα (Glaser, 2012).

Επιπλέον, τα διαφορετικά πολιτικά και οικονομικά συστήματα των αναδυόμενων δυνάμεων μπορούν να περιπλέξουν την ένταξή τους στην υπάρχουσα παγκόσμια τάξη πραγμάτων. Τα κράτη BRICS, για παράδειγμα, βασίζονται σε ένα ευρύ φάσμα μοντέλων διακυβέρνησης, από δημοκρατικά έως αυταρχικά, τα οποία μπορούν να οδηγήσουν σε διαφορετικές προσεγγίσεις για τους διεθνείς κανόνες και τα ανθρώπινα δικαιώματα, προκαλώντας ενδεχομένως συγκρούσεις στους διεθνείς θεσμούς (Cooper & Farooq, 2015).

Μια άλλη πρόκληση είναι οι εσωτερικές ανισότητες εντός των αναδυόμενων δυνάμεων, όπως η εισοδηματική ανισότητα, η πολιτική διαφθορά και η περιβαλλοντική υποβάθμιση, που μπορούν να υπονομεύσουν τις παγκόσμιες φιλοδοξίες τους. Ο αγώνας της Βραζιλίας για την αντιμετώπιση της πολιτικής διαφθοράς και της οικονομικής ύφεσης τα τελευταία χρόνια δείχνει πως τα εσωτερικά ζητήματα μπορούν να επηρεάσουν τη διεθνή θέση μιας χώρας (Filho & Santos, 2022).

Παρ' όλα αυτά, η άνοδος των αναδυόμενων δυνάμεων παρουσιάζει επίσης ευκαιρίες για την ενίσχυση της παγκόσμιας διακυβέρνησης και την αντιμετώπιση των παγκόσμιων προκλήσεων. Οι αναδυόμενες δυνάμεις συχνά συνηγορούν υπέρ ενός πιο περιεκτικού και δίκαιου διεθνούς συστήματος, το οποίο μπορεί να οδηγήσει σε μεταρρυθμίσεις σε παγκόσμιους θεσμούς για να αντικατοπτρίζει καλύτερα την τρέχουσα παγκόσμια δυναμική (Acharya, 2014).

Οι αναδυόμενες δυνάμεις συνέβαλαν καθοριστικά στην προώθηση των συζητήσεων για τη βιώσιμη ανάπτυξη και την κλιματική αλλαγή, τομείς όπου οι εμπειρίες και οι καινοτομίες τους μπορούν να συμβάλουν σημαντικά στις παγκόσμιες προσπάθειες. Η ηγεσία της Ινδίας στη Διεθνή Ηλιακή Συμμαχία της 30^{ης} Νοεμβρίου του 2015 αποτελεί παράδειγμα για το πώς οι αναδυόμενες δυνάμεις μπορούν να πρωτοστατήσουν σε πρωτοβουλίες για την αντιμετώπιση παγκόσμιων προκλήσεων μέσω βιώσιμων ενεργειακών λύσεων (Chaturvedi & Doyle, 2015).

Επιπλέον, η οικονομική ανάπτυξη των αναδυόμενων δυνάμεων έχει οδηγήσει σε αυξημένες επενδύσεις σε αναπτυσσόμενες περιοχές, παρέχοντας μια εναλλακτική λύση στην παραδοσιακή αναπτυξιακή βοήθεια υπό την ηγεσία της Δύσης. Η Πρωτοβουλία Belt and Road της Κίνας, παρά τις επικρίσεις, ήταν καίριας σημασίας για τη χρηματοδότηση έργων υποδομών στην Ασία, την Αφρική και τη Λατινική Αμερική, συμβάλλοντας δυνητικά στην οικονομική ανάπτυξη σε αυτές τις περιοχές (Huang, 2016).

Η πορεία των αναδυόμενων δυνάμεων στη διαμόρφωση της μελλοντικής παγκόσμιας τάξης θα εξαρτηθεί από τον τρόπο με τον οποίο θα αντιμετωπίσουν αυτές τις προκλήσεις και θα αξιοποιήσουν τις ευκαιρίες. Η εποικοδομητική συν εργασία με τις επικρατούσες δυνάμεις και τους διεθνείς θεσμούς είναι ζωτικής σημασίας για τον μετριασμό των εντάσεων και την προώθηση της συνεργασίας.

2.4 Μηχανισμοί επιρροής στην ψηφοφορία του ΟΗΕ

Η δυναμική της ψηφοφορίας στα Ηνωμένα Έθνη, ιδιαίτερα στη Γενική Συνέλευση και το Συμβούλιο Ασφαλείας, αντανακλά την περίπλοκη αλληλεπίδραση της παγκόσμιας πολιτικής,

όπου τα πρότυπα και οι συμμαχίες συχνά αναδεικνύουν τις βαθύτερες γεωπολιτικές τάσεις και στρατηγικές.

2.4.1 Πρότυπα ψηφοφορίας και συμμαχίες

Τα μοτίβα ψηφοφορίας του ΟΗΕ προσφέρουν μια μεθοδολογία μέσω της οποίας μπορούν να διακριθούν τα γεωπολιτικά υποκείμενα ρεύματα. Σχετικές μελέτες που έχουν βασιστεί στην ανάλυση των αρχείων ψηφοφορίας της Γενικής Συνέλευσης, όπως αυτές του Voeten (2000), αποκαλύπτουν ότι οι τα αποτελέσματα της ψηφοφορίας συχνά συσχετίζονται με ευρύτερες πολιτικές, οικονομικές και περιφερειακές σχέσεις. Για παράδειγμα, το τέλος του Ψυχρού Πολέμου σηματοδότησε μια σημαντική αλλαγή στα πρότυπα ψηφοφορίας, με μια αξιοσημείωτη μείωση στην ψηφοφορία και μια αύξηση στους συνασπισμούς (Bailey, Strezhnev, & Voeten, 2017).

Οι αναδύμενες δυνάμεις φαίνεται να είναι ιδιαίτερα ικανές να αξιοποιήσουν την ψηφοφορία του ΟΗΕ για να διεκδικήσουν την επιρροή τους και να αμφισβητήσουν το status quo. Η Βραζιλία, η Ινδία και η Νότια Αφρική, για παράδειγμα, έχουν συχνά συντονίσει τις ψηφοφορίες τους σε θέματα που σχετίζονται με την ανάπτυξη, τα ανθρώπινα δικαιώματα και τη μεταρρύθμιση των διεθνών θεσμών, αντανακλώντας τις κοινές τους φιλοδοξίες και ανησυχίες (Paul, 2016).

Ο σχηματισμός συμμαχιών εντός του ΟΗΕ είναι ένας στρατηγικός μηχανισμός για την ενίσχυση της επιρροής. Το Κίνημα των Αδεσμεύτων (NAM), εξακολουθεί να χρησιμεύει ως πλατφόρμα για τα κράτη μέλη, πολλά από τα οποία συνιστούν αναδύμενες δυνάμεις, για να διατυπώνουν τις συλλογικές τους θέσεις σε θέματα αμοιβαίου ενδιαφέροντος ή οικονομική ανάπτυξη (Jordaan, 2003).

Ομοίως, η Ομάδα των 77 (G77) στα Ηνωμένα Έθνη, η οποία σήμερα έχει συγκεντρώσει 134 αναπτυσσόμενες χώρες, αποτελεί απόδειξη της δύναμης των συλλογικών διαπραγματεύσεων για την προώθηση της αναπτυξιακής ατζέντας και τον επηρεασμό των διαπραγματεύσεων για οικονομικά και περιβαλλοντικά θέματα (Vickers, 2013).

Ενώ τα πρότυπα ψηφοφορίας και οι συμμαχίες των Ηνωμένων Εθνών παρέχουν στις αναδύμενες δυνάμεις και σε άλλα κράτη τον τρόπο να επηρεάσουν την παγκόσμια διακυβέρνηση, φαίνεται πως φύση πολλών διαδικασιών του ΟΗΕ που βασίζεται στη συναίνεση μπορεί να οδηγήσει σε αποδυναμωμένα ψηφίσματα που δεν έχουν τη δυνατότητα να επιβληθούν αποτελεσματικά. Επιπλέον, το δικαίωμα αρνησικυρίας εντός του Συμβουλίου Ασφαλείας συχνά

εμποδίζει τη δράση σε κρίσιμα ζητήματα, οδηγώντας σε εκκλήσεις για μεταρρύθμιση και μεγαλύτερη αντιπροσωπευτικότητα στους μηχανισμούς λήψης αποφάσεων του ΟΗΕ (Luck, 2006).

2.4.2 Διπλωματικές Στρατηγικές και Lobbying

Η διπλωματία και τα λόμπι διαδραματίζουν κομβικό ρόλο στη λειτουργία του ΟΗΕ, διαμορφώνοντας σε πολλές περιπτώσεις, τα αποτελέσματα των ψηφοφοριών και των ψηφισμάτων. Αυτές οι στρατηγικές εφαρμόζονται από τα κράτη μέλη για την επίτευξη συναίνεσης, τη συγκέντρωση ψήφων υποστήριξης και την επιρροή στις διαδικασίες λήψης αποφάσεων.

Οι διπλωματικές στρατηγικές στον ΟΗΕ περιλαμβάνουν μια σειρά δραστηριοτήτων, από επίσημες διαπραγματεύσεις και διαβουλεύσεις έως άτυπες συζητήσεις και προσπάθειες οικοδόμησης συμμαχιών. Τα κράτη χρησιμοποιούν τις διπλωματικές τους αποστολές στον ΟΗΕ για να συνεργαστούν με άλλα μέλη, να διατυπώσουν τις θέσεις τους και να διαπραγματευτούν. Η αποτελεσματικότητα αυτών των στρατηγικών εξαρτάται συχνά από τη διπλωματική ικανότητα, την πειθώ και την ικανότητα οικοδόμησης συνασπισμών (Bjola & Kornprobst, 2018).

Για παράδειγμα, τα μικρά κράτη, παρά τους περιορισμένους τους πόρους, έχουν χρησιμοποιήσει διαχρονικά επιτυχώς τη διπλωματία για να επηρεάσουν τα αποτελέσματα σε ζητήματα που τους απασχολούν. Η Συμμαχία Μικρών Νησιωτικών Κρατών (AOSIS) υπήρξε ιδιαίτερα αποτελεσματική στο να επιστήσει την προσοχή στην κλιματική αλλαγή και τον αντίκτυπό της στα μικρά νησιά, δείχνοντας πως η στρατηγική διπλωματία μπορεί να ενισχύσει τις φωνές μικρότερων κρατών (Betts & Orchard, 2014).

Στη συνέχεια, η στρατηγική Lobbying στον ΟΗΕ περιλαμβάνει τις άμεσες και έμμεσες προσπάθειες των κρατών να επηρεάσουν τις απόψεις των άλλων μελών, να εξασφαλίσουν ψήφους και να διαμορφώσουν τα αποτελέσματα ψηφισμάτων. Η στρατηγική αυτή μπορεί να περιλαμβάνει διμερείς συναντήσεις, φιλοξενία εκδηλώσεων ή παροχή οικονομικής ή τεχνικής βοήθειας για τη συγκέντρωση υποστήριξης. Το Lobbying συχνά επεκτείνεται στις πρωτεύουσες, όπου οι διπλωμάτες επιδιώκουν να επηρεάσουν τις θέσεις εξωτερικής πολιτικής άλλων εθνών (Malone & Ugarte, 2003).

Ένα αξιοσημείωτο παράδειγμα αποτελεσματικού Lobbying ήταν η εκστρατεία για τη Συνθήκη για την Απαγόρευση των Πυρηνικών Όπλων, όπου ένας συνασπισμός μη πυρηνικών κρατών, οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών και η Διεθνής Εκστρατεία για την Κατάργηση

των Πυρηνικών Όπλων (ICAN) συνεργάστηκαν για να υποστηρίξουν τη συνθήκη, η οποία εγκρίθηκε το 2017 παρά την αντίθετη άποψη κρατών με πυρηνικά όπλα (Vestner, 2023).

2.4.3 Οικονομική και πολιτική μόχλευση

Η οικονομική μόχλευση στα Ηνωμένα Έθνη εκδηλώνεται με διάφορους τρόπους, όπως η παροχή αναπτυξιακής βοήθειας, οι εμπορικές συμφωνίες και οι οικονομικές συνεισφορές στον προϋπολογισμό του ΟΗΕ. Τα πλουσιότερα έθνη, ιδιαίτερα εκείνα που είναι βασικοί χορηγοί επίσημης αναπτυξιακής βοήθειας (ODA), μπορούν να ασκήσουν σημαντική επιρροή στις χώρες - αποδέκτες, συνδέοντας διακριτικά την υποστήριξη που τους παρέχουν με ευνοϊκή ψηφοφορία στον ΟΗΕ (Dreher, Nunnenkamp, & Thiele, 2008). Το φαινόμενο αυτό, αντανακλά μια ρεαλιστική προσέγγιση όπου η βοήθεια εξυπηρετεί όχι μόνο αναπτυξιακούς στόχους αλλά και στρατηγικά διπλωματικά συμφέροντα.

Η κατανομή κεφαλαίων σε υπηρεσίες και προγράμματα του ΟΗΕ αναδεικνύει περαιτέρω την οικονομική μόχλευση. Οι χώρες που συνεισφέρουν ουσιαστικά στους προϋπολογισμούς οντοτήτων όπως το Αναπτυξιακό Πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών (UNDP) ή το Ταμείο των Ηνωμένων Εθνών για τα παιδιά (UNICEF) μπορούν να επηρεάσουν τις προτεραιότητες και τις λειτουργίες αυτών των φορέων, επηρεάζοντας έμμεσα τις ευρύτερες πολιτικές και ψηφίσματα των Ηνωμένων Εθνών (Karns & Mingst, 2010).

Στη συνέχεια, η πολιτική μόχλευση λειτουργεί μέσω της άσκησης επιρροής από ισχυρά κράτη μέλη σε λιγότερο ισχυρά, χρησιμοποιώντας διπλωματική πίεση, ιστορικούς δεσμούς και περιφερειακή δυναμική. Αυτή η μόχλευση είναι ιδιαίτερα εμφανής στο Συμβούλιο Ασφαλείας, όπου τα μόνιμα μέλη (P5) έχουν την εξουσία να ασκούν βέτο σε ψηφίσματα, διαμορφώνοντας έτσι τις αποφάσεις του Συμβουλίου και, κατ' επέκταση, τους διεθνείς κανόνες και τις παρεμβάσεις (Malone, 2007).

Η πρακτική όπου οι χώρες ανταλλάσσουν υποστήριξη σε θέματα αμοιβαίου ενδιαφέροντος, είναι μια κοινή πολιτική στρατηγική στα Ηνωμένα Έθνη. Αυτή η προσέγγιση *quid pro quo* επιτρέπει στα κράτη να εξασφαλίσουν πλεονέκτημα σε ψηφοφορίες για κρίσιμα ψηφίσματα δεσμεύοντας υποστήριξη σε άλλα θέματα, διασφαλίζοντας αμοιβαίο όφελος χωρίς να υπάρχει κάποιος φανερός εξαναγκασμός (Thompson, 2009).

Η χρήση της οικονομικής και πολιτικής μόχλευσης εγείρει ερωτήματα σχετικά με την ισότητα και την ακεραιότητα των διαδικασιών λήψης αποφάσεων του ΟΗΕ. Ενώ τέτοιες πρακτικές αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της διεθνούς διπλωματίας, μπορούν να οδηγήσουν σε

καταστάσεις όπου τα συμφέροντα μικρότερων ή λιγότερο ισχυρών κρατών επισκιάζονται από εκείνα των μελών με μεγαλύτερη επιρροή, υπονομεύοντας ενδεχομένως την αρχή της κυριαρχικής ισότητας που κατοχυρώνεται στον Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών (Acharya, 2016).

Επιπλέον, η εξάρτηση από την οικονομική και πολιτική ισχύ μπορεί να επιδεινώσει τις διαμάχες των κρατών εντός του ΟΗΕ, οδηγώντας σε πόλωση και εμποδίζοντας τη συναίνεση σε κρίσιμα παγκόσμια ζητήματα. Αυτή η δυναμική είναι ιδιαίτερα προβληματική σε καταστάσεις που απαιτούν ενιαία διεθνή ανταπόκριση, όπως οι ανθρωπιστικές κρίσεις ή οι ειρηνευτικές παρεμβάσεις (Voeten, 2005).

Η πρόκληση για τον ΟΗΕ και τα κράτη μέλη του έγκειται στην διαχείριση της περίπλοκης αλληλεπίδρασης της οικονομικής και πολιτικής μόχλευσης, ενώ προσπαθούν να διατηρήσουν τις θεμελιώδεις αρχές του οργανισμού για αμεροληψία και συλλογική λήψη αποφάσεων. Οι μεταρρυθμίσεις που στοχεύουν στην αύξηση της διαφάνειας, στην ενίσχυση της εκπροσώπησης διαφορετικών συμφερόντων και στην ενίσχυση των μηχανισμών λογοδοσίας και εποπτείας είναι ουσιαστικά βήματα προς τον μετριασμό της αθέμιτης επιρροής της οικονομικής και πολιτικής μόχλευσης (Weiss & Daws, 2007).

2.4.4 Μελέτες περιπτώσεων επιρροής αποφάσεων

Το ψήφισμα 242 του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, που εγκρίθηκε στον απόηχο του Πολέμου των Έξι Ημερών, αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα στη διεθνή διπλωματία. Το ψήφισμα, που έθεσε σαν θέμα την απόσυρση των ισραηλινών ενόπλων δυνάμεων από εδάφη που κατέλαβαν κατά τη διάρκεια της σύγκρουσης και την αναγνώριση της κυριαρχίας κάθε κράτους στην περιοχή, ανέδειξε τις λεπτές διαπραγματεύσεις που χαρακτηρίζουν οι ψηφοφορίες του ΟΗΕ με στόχο την επίλυση συγκρούσεων (Berdal, 1993).

Ύστερα, το ψήφισμα του 1973 ενέκρινε όλα τα απαραίτητα μέτρα για την προστασία των αμάχων κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου στη Λιβύη, σηματοδοτώντας ένα ορόσημο στην εφαρμογή του δόγματος της Ευθύνης για την Προστασία (R2P). Στο ψήφισμα παρατηρήθηκε πως απείχαν μεγάλες δυνάμεις όπως η Ρωσία και η Κίνα. Η περίπτωση του Ψηφίσματος 1973 αποτελεί παράδειγμα του τρόπου με τον οποίο τα γεωπολιτικά συμφέροντα και οι στρατηγικές συμμαχίες μπορούν να διαμορφώσουν τις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας, ειδικά όσον αφορά τις παρεμβάσεις σε κυρίαρχα κράτη (Hehir, 2013).

Αν και δεν αποτελεί ψήφισμα των Ηνωμένων Εθνών με την παραδοσιακή έννοια, η Συμφωνία του Παρισιού βάσει της Σύμβασης - Πλαίσιο των Ηνωμένων Εθνών για την

Κλιματική Αλλαγή αντιπροσωπεύει ένα ορόσημο στην πολυμερή διπλωματία και τη συλλογική ανταπόκριση στις παγκόσμιες προκλήσεις. Η υιοθέτηση της συμφωνίας ήταν το αποτέλεσμα διαπραγματεύσεων ετών, υπογραμμίζοντας τον ρόλο της διπλωματικής προσέγγισης, των οικονομικών πιέσεων και της πολιτικής βούλησης για την επίτευξη συναίνεσης μεταξύ ποικίλων ενδιαφερομένων μερών. Η ενεργός συμμετοχή μικρών νησιωτικών εθνών, αξιοποιώντας τις συλλογικές διαπραγματεύσεις μέσω της Συμμαχίας Μικρών Νησιωτικών Κρατών (AOSIS), υπογραμμίζει την πιθανή επιρροή των μικρότερων κρατών στην παγκόσμια διακυβέρνηση (Falkner, 2016).

Παρακάτω, το ψήφισμα 2334, το οποίο καταδίκασε τους ισραηλινούς εποίκισμούς στα παλαιστινιακά εδάφη ως παραβίαση του διεθνούς δικαίου, απεικονίζει την περίπλοκη δυναμική της ψηφοφορίας στον ΟΗΕ. Η αποχή των Ηνωμένων Πολιτειών, επέτρεψε την ψήφιση του ψηφίσματος, αντανακλώντας σημαντικές αλλαγές στις διπλωματικές στρατηγικές και την επιρροή της κοινής γνώμης και των διεθνών κανόνων στη συμπεριφορά των εκλογών. Το ψήφισμα έδειξε πως τα κράτη μέλη μπορούν να χρησιμοποιήσουν την πλατφόρμα του ΟΗΕ για να διεκδικήσουν ηθικές και νομικές θέσεις σε αμφισβητούμενα ζητήματα, ακόμη και ενόψει της αντίθεσης που υπάρχει από ισχυρά έθνη (Thrall, 2017).

Οι παραπάνω περιπτώσεις αναδεικνύουν πολλά βασικά θέματα στην ανάλυση των μηχανισμών επιρροής στο πλαίσιο της ψηφοφορίας του ΟΗΕ. Πρώτον, η στρατηγική χρήση της γλώσσας και ο συμβιβασμός είναι ζωτικής σημασίας για την επίτευξη συναίνεσης ή τουλάχιστον πλειοψηφίας σε επίμαχα ζητήματα. Δεύτερον, ο ρόλος των διπλωματικών συμμαχιών, όπως η ΕΕ, η G77 ή περιφερειακές ομάδες, είναι κρίσιμος για τη συγκέντρωση της υποστήριξης για ψηφίσματα.

Επιπλέον, οι ψηφοφορίες αντικατοπτρίζουν τη συνεχιζόμενη ένταση μεταξύ των αρχών της κρατικής κυριαρχίας και των εξελισσόμενων κανόνων διεθνούς παρέμβασης για ανθρωπιστικούς σκοπούς ή παγκόσμιες προκλήσεις όπως η κλιματική αλλαγή. Υπογραμμίζουν επίσης τη μεταβαλλόμενη φύση της δυναμικής ισχύος εντός του ΟΗΕ, με τις αναδύμενες δυνάμεις και τα μικρότερα κράτη να παίζουν περιστασιακά καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση ή την αμφισβήτηση της παγκόσμιας ατζέντας.

3 ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

3.1 Σχεδιασμός της έρευνας

Η παρούσα εργασία χρησιμοποιεί μια μεικτή μεθοδολογία για να διερευνήσει τη δυναμική αλληλεπίδραση μεταξύ των αναδύομενων δυνάμεων και της παγκόσμιας διακυβέρνησης, δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στους μηχανισμούς ψηφοφορίας των Ηνωμένων Εθνών. Η μελέτη έχει σχεδιαστεί με τέτοιο τρόπο ώστε να συνδυάσει τα πρότυπα ψηφοφορίας, τις διπλωματικές στρατηγικές και τις τακτικές επιρροής που εφαρμόζουν οι αναδύομενες δυνάμεις. Με την ενσωμάτωση των προσεγγίσεων αυτών, η έρευνα στοχεύει να παρέχει μια ολοκληρωμένη κατανόηση του τρόπου με τον οποίο οι αναδύομενες δυνάμεις διαμορφώνουν και διαμορφώνονται από τις δομές της παγκόσμιας διακυβέρνησης.

Στα πλαίσια αυτά, θα αξιοποιηθεί η μεθοδολογία την ανάλυση μήτρας κινδύνου για να εξετάσει τα πρότυπα στις ψηφοφορίες και τις αλλαγές μεταξύ των κρατών μελών του ΟΗΕ, εστιάζοντας ιδιαίτερα στο ρόλο των αναδύομενων δυνάμεων εντός της Γενικής Συνέλευσης. Η ανάλυση αυτή θα βοηθήσει στον εντοπισμό των προτύπων συνεργασίας και συγκρούσεων, καθώς και στον σχηματισμό στρατηγικών συμμαχιών και μπλοκ που επηρεάζουν τα αποτελέσματα της παγκόσμιας διακυβέρνησης.

Επίσης, στα πλαίσια αυτά θα γίνει αναφορά και σε ορισμένες μελέτες περιπτώσεων, δηλώσεων πολιτικής και άλλων σχετικών εγγράφων. Η ανάλυση αυτή θα αποτελέσει ένα σημαντικό εφόδιο για την κατανόηση των κινήτρων, των στρατηγικών και των τακτικών που χρησιμοποιούν οι αναδύομενες δυνάμεις στις αλληλεπιδράσεις τους στο πλαίσιο των ψηφοφοριών του ΟΗΕ. Μέσω αυτής της προσέγγισης, ο σχεδιασμός της έρευνας στοχεύει να αποτυπώσει τόσο σε μακρό όσον και σε μικρό επίπεδο τις τάσεις στην παγκόσμια διακυβέρνηση.

3.2 Συλλογή δεδομένων και πηγές

Τα δεδομένα για αυτή τη μελέτη θα συλλεχθούν από διάφορες πηγές για να εξασφαλιστεί μια ολοκληρωμένη και πολύπλευρη ανάλυση. Τα ποσοτικά δεδομένα για την ψηφοφορία στον ΟΗΕ θα προέρχονται κυρίως από το Επίσημο Σύστημα Εγγράφων των Ηνωμένων Εθνών (ODS). Επίσης, θα συλλεχθούν ποιοτικά δεδομένα από μια σειρά πηγών, συμπεριλαμβανομένων ερευνών, εγγράφων πολιτικής, ομιλιών εκπροσώπων των κρατών και εκθέσεων. Το υλικό αυτό προέρχεται από επίσημους κυβερνητικούς ιστότοπους, αρχεία διεθνών οργανισμών και αξιόπιστα ειδησεογραφικά πρακτορεία. Επιπρόσθετα θα συμπεριληφθεί η σχετική ακαδημαϊκή βιβλιογραφία, συμπεριλαμβανομένων βιβλίων, άρθρων περιοδικών και άρθρων συνεδρίων.

Για να διασφαλιστεί η αξιοπιστία και η εγκυρότητα των δεδομένων, θα αξιοποιηθούν μόνο πηγές που πληρούν τα ακαδημαϊκά πρότυπα αξιοπιστίας και αυθεντικότητας. Τα δευτερεύοντα δεδομένα, όπως επιστημονικές αναλύσεις και σχόλια ειδικών, θα ελεγχθούν προσεκτικά για να αποφευχθούν προκαταλήψεις και ανακρίβειες.

3.3 Ανάλυση μήτρας κινδύνου στις γεωπολιτικές μελέτες

Η ανάλυση μήτρας κινδύνου χρησιμεύει ως βασικό εργαλείο στις γεωπολιτικές μελέτες, ιδιαίτερα για την εξέταση πολύπλοκων σχέσεων και αλληλεπιδράσεων μεταξύ κρατών εντός διεθνών θεσμών όπως τα Ηνωμένα Έθνη. Αυτή η μέθοδος περιλαμβάνει την κατασκευή πινάκων για την οπτική αναπαράσταση και την ποσοτική ανάλυση των προτύπων ψηφοφορίας, των συμμαχιών και των σχηματισμών μπλοκ μεταξύ των κρατών μελών του ΟΗΕ. Χρησιμοποιώντας ανάλυση μήτρας κινδύνου, οι ερευνητές μπορούν να εντοπίσουν βασικές τάσεις, όπως συνεπείς ευθυγραμμίσεις ή αλλαγές στις διπλωματικές θέσεις, οι οποίες είναι ενδεικτικές της υποκείμενης γεωπολιτικής δυναμικής (Paradopoulos et al., 2023).

Η εφαρμογή της μήτρας κινδύνου σε αυτήν την έρευνα περιλαμβάνει την ανάπτυξη μιας σειράς πινάκων που κατηγοριοποιούν τις ψήφους των Ηνωμένων Εθνών με βάση διάφορα κριτήρια, συμπεριλαμβανομένων των θεματικών τομέων (π.χ. ασφάλεια, ανθρώπινα δικαιώματα, οικονομική ανάπτυξη) και περιφερειακές σχέσεις. Αυτή η προσέγγιση διευκολύνει την κατανόηση του τρόπου με τον οποίο οι αναδυόμενες δυνάμεις επηρεάζουν και επηρεάζονται από τις παγκόσμιες δομές διακυβέρνησης, αποκαλύπτοντας την πολυδιάστατη φύση των κρατικών αλληλεπιδράσεων στο πλαίσιο του ΟΗΕ (Voeten, 2012).

3.4 Πλαίσιο ανάλυσης κινδύνου

Η ανάλυση κινδύνου στο πλαίσιο των διεθνών σχέσεων και της παγκόσμιας διακυβέρνησης περιλαμβάνει την αξιολόγηση των αβεβαιοτήτων και των πιθανών προκλήσεων που προκύπτουν από τις ενέργειες και τις αλληλεπιδράσεις παγκόσμιων παραγόντων. Για αυτή την εργασία, θα αναπτυχθεί ένα πλαίσιο ανάλυσης κινδύνου για την αξιολόγηση των επιπτώσεων της επιρροής των αναδυόμενων δυνάμεων στα πρότυπα ψηφοφορίας του ΟΗΕ για την παγκόσμια σταθερότητα και διακυβέρνηση. Αυτό το πλαίσιο θα εξετάσει διάφορες διαστάσεις κινδύνου, συμπεριλαμβανομένων των γεωπολιτικών εντάσεων, των κανονιστικών αλλαγών και της πιθανότητας σύγκρουσης ή συνεργασίας σε βασικούς τομείς.

Η ανάλυση κινδύνου βασίζεται σε μια ποιοτική μεθοδολογία, με τη χρήση σχεδιασμού σεναρίων και αξιολογήσεων εμπειρογνομόνων για τη μέτρηση των πιθανών επιπτώσεων των

στρατηγικών και συμπεριφορών των αναδυόμενων δυνάμεων εντός του ΟΗΕ. Με την ενσωμάτωση πληροφοριών από την ανάλυση των ψηφοφοριών, το πλαίσιο κινδύνου θα παρέχει μια προοπτική για το εξελισσόμενο τοπίο της παγκόσμιας διακυβέρνησης, εντοπίζοντας πιθανά σημεία ανάφλεξης και ευκαιρίες για συνεργασία (Renn, 2020).

3.5 Περιορισμοί και ηθικοί προβληματισμοί

Ενώ οι μεθοδολογίες που περιγράφονται παραπάνω προσφέρουν ισχυρά εργαλεία για την ανάλυση της επιρροής των αναδυόμενων δυνάμεων στην παγκόσμια διακυβέρνηση, πρέπει να αναγνωριστούν αρκετοί περιορισμοί. Πρώτον, η πολυπλοκότητα και η ρευστότητα των διεθνών σχέσεων μπορεί να καταστήσει δύσκολη την αποτύπωση όλων των σχετικών δυναμικών μέσω της ανάλυσης μήτρας και της αξιολόγησης κινδύνου. Παράγοντες όπως η άτυπη διπλωματία και οι μυστικές επιχειρήσεις, που είναι λιγότερο ορατοί και πιο δύσκολο να ποσοτικοποιηθούν, ενδέχεται να μην ληφθούν πλήρως υπόψη στην ανάλυση.

Επιπλέον, η εξάρτηση από δεδομένα και έγγραφα που είναι διαθέσιμα στο κοινό για ποιοτική ανάλυση μπορεί να δημιουργήσει προκαταλήψεις ή κενά στην κατανόηση, ιδίως όσον αφορά τα κίνητρα και τις αντιλήψεις των κρατικών φορέων. Η ερμηνεία των ποιοτικών δεδομένων είναι εγγενώς υποκειμενική, γεγονός που μπορεί να επηρεάσει τα συμπεράσματα που προκύπτουν από την ανάλυση.

Οι ηθικοί προβληματισμοί διαδραματίζουν επίσης κρίσιμο ρόλο σε αυτή την έρευνα, ιδίως όσον αφορά το απόρρητο των δεδομένων και την υπεύθυνη εκπροσώπηση κρατών και ατόμων. Είναι επιτακτική ανάγκη να διασφαλιστεί ότι οι πληροφορίες που χρησιμοποιούνται στη μελέτη προέρχονται από ηθικές πηγές και ότι η ανάλυση δεν συμβάλλει ακούσια σε γεωπολιτικές εντάσεις ή συγκρούσεις. Η έρευνα θα τηρεί τα ακαδημαϊκά πρότυπα ακεραιότητας και αντικειμενικότητας, με δέσμευση να συνεισφέρει εποικοδομητικά στον τομέα των διεθνών σχέσεων (Bhattacharya, 2018).

Συμπερασματικά, αυτή η ερευνητική μεθοδολογία, που περιλαμβάνει ανάλυση μήτρας και πλαίσιο ανάλυσης κινδύνου, προσφέρει μια ολοκληρωμένη προσέγγιση για την κατανόηση της επιρροής των αναδυόμενων δυνάμεων στην παγκόσμια διακυβέρνηση μέσω του φακού των προτύπων ψηφοφορίας του ΟΗΕ. Αντιμετωπίζοντας τους περιορισμούς και τους ηθικούς λόγους που ενυπάρχουν σε μια τέτοια μελέτη, η έρευνα στοχεύει να προσφέρει διορατικές και υπεύθυνες συνεισφορές στο πεδίο της γεωπολιτικής ανάλυσης.

4 ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΟΗΕ

4.1 Επεξήγηση του μοντέλου

Στην παρούσα εργασία που επικεντρώνεται στη μελέτη της εξέλιξης της παγκόσμιας διακυβέρνησης μελετώντας το πρίσμα των προτύπων ψηφοφορίας των Ηνωμένων Εθνών, ιδιαίτερα στο πλαίσιο της αυξανόμενης επιρροής των αναδύομενων δυνάμεων, εφαρμόστηκε μια ολοκληρωμένη μεθοδολογία για την ανάλυση και την κατηγοριοποίηση των ψηφοφοριών του ΟΗΕ. Η μεθοδολογία που εφαρμόστηκε ήταν μεγάλης σημασίας για την ανάλυση της περίπλοκης αλληλεπίδρασης γεωπολιτικών συσχετισμών, στρατηγικών συμφερόντων και της συλλογικής προσπάθειας για την αντιμετώπιση παγκόσμιων προκλήσεων.

Το πρώτο βήμα της ανάλυσης περιελάμβανε τη εκτενή συλλογή δεδομένων σχετικά με ψηφίσματα των Ηνωμένων Εθνών σε διάφορους θεματικούς τομείς. Αυτοί οι τομείς περιλάμβαναν τις γεωπολιτικές αλλαγές, τις θεσμικές προσαρμογές εντός του πλαισίου του ΟΗΕ, τις κανονιστικές αλλαγές στο διεθνές δίκαιο και τα ανθρώπινα δικαιώματα, τις οικονομικές και εμπορικές στρατηγικές, τις στρατηγικές για την επίτευξη της περιβαλλοντικής βιωσιμότητας και τις πολιτικές που εφαρμόζονται στο πεδίο της κυβερνοασφάλειας και της ασφάλειας των πληροφοριών.

Μετά τη συλλογή των δεδομένων, τα ψηφίσματα κατηγοριοποιήθηκαν σχολαστικά με βάση τη θεματική τους συνάφεια. Για παράδειγμα, τα ψηφίσματα που αφορούν ζητήματα στη Μέση Ανατολή, την κατάσταση στην πρώην Γιουγκοσλαβία και θέματα σχετικά με την Παλαιστίνη ομαδοποιήθηκαν στις «Γεωπολιτικές μεταβολές». Ακόμα, ψηφίσματα που επικεντρώνονται στη βιώσιμη ανάπτυξη, την κλιματική αλλαγή και τις περιβαλλοντικές πολιτικές κατηγοριοποιήθηκαν στις «Περιβαλλοντικές Πολιτικές».

Μια κρίσιμη πτυχή της μεθοδολογίας ήταν ο εντοπισμός βασικών αναλύσεων σε κάθε κατηγορία που είχαν σημαντική συνάφεια με τα θέματα μας, λαμβάνοντας υπόψη τα ψηφίσματα μόνο της τελευταίας δεκαετίας. Αυτό συνεπαγόταν την εξέταση του γενικού παγκόσμιου πλαισίου, των βασικών διεθνών γεγονότων και των κυρίαρχων τάσεων που επηρέασαν αυτές τις αποφάσεις. Η επιλογή των βασικών ψηφισμάτων διευκόλυνε τη διεξαγωγή μιας πιο εστιασμένης ανάλυσης σε θέματα υψίστης σημασίας, όπως η κυβερνοασφάλεια, δεδομένης της κλιμακούμενης σημασίας της στον τομέα των διεθνών σχέσεων.

Στη συνέχεια, η ανάλυση προχώρησε σε μια εις βάθος εξέταση των προτύπων ψηφοφορίας για τα επιλεγμένα βασικά ψηφίσματα. Η κατανομή των ψήφων «Ναι», «Όχι», «Αποχή», καταγράφηκε και αναλύθηκε σχολαστικά. Η ανάλυση αυτή στόχευε να αποκαλύψει τις υποκείμενες τάσεις, τους τομείς συναίνεσης, τα επίμαχα ζητήματα και κυρίως τον αντίκτυπο των αναδύμενων δυνάμεων στα αποτελέσματα αυτών των ψηφοφοριών.

Επίσης, έγινε εκτεταμένη αξιολόγηση στα γεωπολιτικά και στρατηγικά συμφέροντα που επηρεάζουν την εκλογική συμπεριφορά των κρατών μελών. Η διαδικασία περιελάμβανε την εμβάθυνση στις γεωπολιτικές συμμαχίες, τις περιφερειακές σχέσεις και τα στρατηγικά συμφέροντα που επηρέασαν τις θέσεις τόσο των καθιερωμένων όσο και των αναδύμενων δυνάμεων σε πολλά ζητήματα, που κυμαίνονταν από τα ανθρώπινα δικαιώματα και την οικονομική ανάπτυξη έως την περιβαλλοντική βιωσιμότητα και την ασφάλεια στον κυβερνοχώρο.

Βασικό στοιχείο της μεθοδολογίας ήταν η αξιολόγηση της επιρροής που ασκούσαν οι αναδύμενες δυνάμεις στη διαμόρφωση της δυναμικής των προτύπων ψηφοφορίας των Ηνωμένων Εθνών και, κατ' επέκταση, του λόγου για την παγκόσμια διακυβέρνηση. Αυτή η αξιολόγηση έριξε φως στο ρόλο που διαδραματίζουν οι αναδύμενες οικονομίες στην καθοδήγηση των συζητήσεων για κρίσιμα ζητήματα όπως οι οικονομικές στρατηγικές, οι περιβαλλοντικές πολιτικές και η διακυβέρνηση στον κυβερνοχώρο.

Η βάση της ανάλυσης ήταν η σύνθεση και η ερμηνεία των ευρημάτων, τα οποία παρείχαν μια συνεκτική αφήγηση για το πώς τα πρότυπα ψηφοφορίας των Ηνωμένων Εθνών αντικατοπτρίζουν την εξελισσόμενη φύση της παγκόσμιας διακυβέρνησης. Η ερμηνεία πρόσφερε πληροφορίες σχετικά με τις επιπτώσεις αυτών των προτύπων ψηφοφορίας στη διεθνή συνεργασία, τόνισε τις προκλήσεις και τις ευκαιρίες που παρουσιάζονται και εξέτασε τις πιθανές οδούς για τη μεταρρύθμιση των μηχανισμών παγκόσμιας διακυβέρνησης για την καλύτερη προσαρμογή των διαφορετικών συμφερόντων της διεθνούς κοινότητας, συμπεριλαμβανομένων εκείνων των αναδύμενων δυνάμεων.

Η μεθοδολογία που επιλέχθηκε έθεσε τις βάσεις για μια λεπτή κατανόηση των αλλαγών στην παγκόσμια διακυβέρνηση, όπως αποδεικνύεται από τα πρότυπα ψηφοφορίας του ΟΗΕ, υπογραμμίζοντας τον σημαντικό ρόλο των αναδύμενων δυνάμεων στη διαμόρφωση της μελλοντικής τροχιάς της διεθνούς διπλωματίας και συνεργασίας.

4.2 Προσδιορισμός βασικών μεταβλητών και δεικτών

Αρχικά, λαμβάνοντας υπόψη τα δεδομένα από τη σελίδα ψηφοφοριών του ΟΗΕ, δημιουργήθηκε ο ακόλουθος πίνακας που ανάλογα με τις θεματικές που επιλέχθηκαν, έγινε η κατηγοριοποίηση των υπό – θεμάτων προς ανάλυση και η ομαδοποίηση τους.

Πίνακας 2: Προσδιορισμός των κατηγοριών και θεματικών

Κατηγορία	Θεματικές
Γεωπολιτικές Αλλαγές	ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ, ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΠΡΩΗΝ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑΣ, ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΖΗΤΗΜΑ, ΙΣΡΑΗΛ, ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΒΟΣΝΙΑ ΚΑΙ ΕΡΖΕΓΟΒΙΝΗ, ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΚΥΠΡΟΥ, ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΛΙΒΕΡΙΑΣ, ΙΡΑΚ-ΚΟΥΒΕΪΤ
Θεσμική Προσαρμογή	ΣΥΝΕΔΡΙΕΣ ΟΗΕ, ΟΗΕ--ΔΙΟΙΚΗΣΗ, ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΟΗΕ, UN--MEMBERS, ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΟΗΕ ΣΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΚΟΝΓΚΟ, ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΔΥΝΑΜΗ ΟΗΕ ΣΤΟΝ ΛΙΒΑΝΟ
Κανονιστικές Αλλαγές	ΑΠΟΙΚΙΣΜΟΣ, ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ, ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ, ΑΠΑΡΧΑΪΝΤ, ΦΥΛΕΤΙΚΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ, ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ--ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ
Οικονομικές Στρατηγικές	ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ, ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΜΠΟΡΙΟ, ΒΙΩΣΙΜΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ, ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΧΡΕΟΣ, ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ
Περιβαλλοντικές Πολιτικές	ΚΛΙΜΑ, ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ--ΒΙΩΣΙΜΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ
Κίνδυνοι κυβερνοασφάλειας	ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ (ασφάλεια στον κυβερνοχώρο)

Κατά την ανάλυση των πιο σημαντικών θεμάτων από κάθε κατηγορία την τελευταία δεκαετία, πρέπει να λάβουμε υπόψη το παγκόσμιο πλαίσιο, τα σημαντικά γεγονότα και τις αναδυόμενες τάσεις που έχουν διαμορφώσει τις διεθνείς σχέσεις και την πολιτική. Ακολουθεί μια σύντομη ανάλυση των βασικών θεμάτων από την κάθε κατηγορία που ήταν στο προσκήνιο τα τελευταία 10 χρόνια:

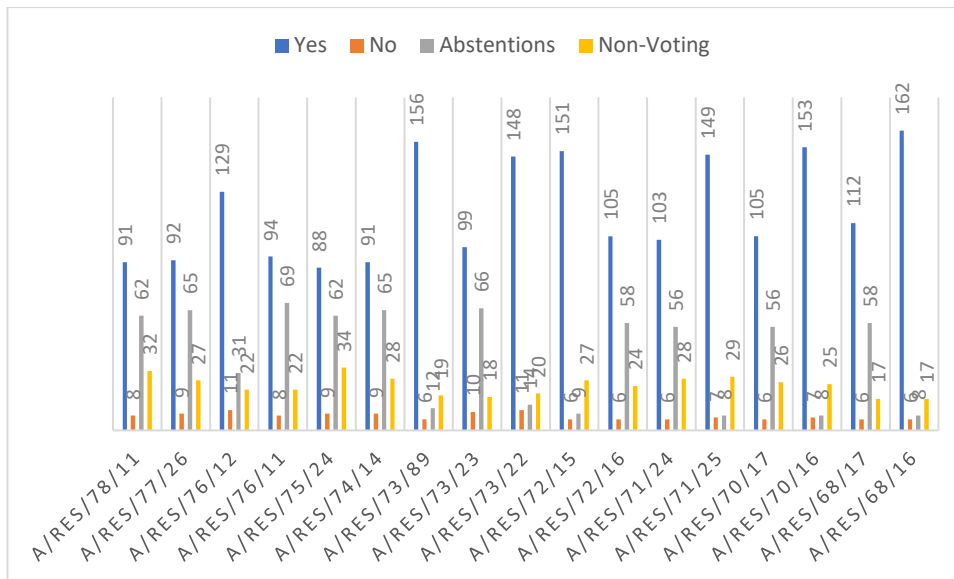
Πίνακας 3: Ανάλυση των κατηγοριών και θεματικών

Κατηγορία	Ανάλυση επιλεγόμενης θεματικής	Περιγραφή
Γεωπολιτικές αλλαγές	ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ	Το ζήτημα αυτό είναι κομβικό λόγω των συνεχιζόμενων συγκρούσεων, της ανόδου και της πτώσης του ISIS, του συριακού εμφυλίου πολέμου και των εντάσεων μεταξύ του Ιράν και άλλων χωρών. Οι επιπτώσεις αυτών των γεγονότων είναι εκτεταμένες, επηρεάζοντας την παγκόσμια ασφάλεια, τη μετανάστευση και τις διεθνείς σχέσεις.
Θεσμική προσαρμογή	ΔΙΑΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΟΗΕ	Οι μεγάλες διασκέψεις του ΟΗΕ την τελευταία δεκαετία, συμπεριλαμβανομένων εκείνων για την κλιματική αλλαγή (όπως το COP21 στο Παρίσι), τους στόχους βιώσιμης ανάπτυξης (SDGs) και τη βιοποικιλότητα, ήταν ζωτικής σημασίας. Αντικατοπτρίζουν τις προσπάθειες της παγκόσμιας κοινότητας να προσαρμόσει τους θεσμούς και τα πλαίσια στις τρέχουσες προκλήσεις.
Κανονιστικές Αλλαγές	ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ	Την τελευταία δεκαετία έχει δοθεί σημαντική προσοχή στα ανθρώπινα δικαιώματα, με έμφαση σε ζητήματα όπως τα δικαιώματα των LGBTQ+, τη φυλετική δικαιοσύνη (που τονίζεται από κινήματα όπως το Black Lives Matter) και τα δικαιώματα των προσφύγων και των μεταναστών. Ο παγκόσμιος λόγος για τα ανθρώπινα δικαιώματα έχει εξελιχθεί, επηρεάζοντας τους διεθνείς κανόνες και πολιτικές.
Οικονομικές Στρατηγικές	ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΜΠΟΡΙΟ	Οι χρηματοοικονομικές στρατηγικές στο διεθνές εμπόριο πρέπει να δίνουν προτεραιότητα στην οικονομική ανθεκτικότητα και την ένταξη. Η αστάθεια στη Μέση Ανατολή, συμπεριλαμβανομένων των συγκρούσεων και των εντάσεων, υπογραμμίζει την ανάγκη για εμπορικές πολιτικές που μπορούν να προσαρμοστούν στην πολιτική αστάθεια και να συμβάλουν

		στις προσπάθειες οικοδόμησης ειρήνης και ανοικοδόμησης.
Περιβαλλοντικές Πολιτικές	ΒΙΩΣΙΜΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ	Με την υιοθέτηση των Στόχων Βιώσιμης Ανάπτυξης (ΣΒΑ) το 2015, η αειφόρος ανάπτυξη κατέχει βασική θέση στις παγκόσμιες οικονομικές στρατηγικές. Η αντιμετώπιση της φτώχειας, της ανισότητας και της περιβαλλοντικής βιωσιμότητας έχει γίνει αναπόσπαστο μέρος των διεθνών οικονομικών συζητήσεων.
Κίνδυνοι για την ασφάλεια στον κυβερνοχώρο	ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ	Ζητήματα που σχετίζονται με την κυβερνοασφάλεια, την προστασία δεδομένων και την ψηφιακή κυριαρχία γίνονται σήμερα ολοένα και πιο σημαντικά καθώς η τεχνολογία εξελίσσεται. Η αύξηση των επιθέσεων στον κυβερνοχώρο, οι παραβιάσεις δεδομένων και οι συζητήσεις σχετικά με το απόρρητο και τα ψηφιακά δικαιώματα έχουν καταστήσει την ασφάλεια στον κυβερνοχώρο κρίσιμο τομέα ανησυχίας.

4.3 Ανάλυση ψηφοφοριών

Στην παρούσα ενότητα, εξετάζονται τα αποτελέσματα των ψηφοφοριών του ΟΗΕ για το θέμα των γεωπολιτικών αλλαγών κατά τη διάρκεια της τελευταίας δεκαετίας. Στο διάγραμμα που ακολουθεί γίνεται η παρουσίαση της κατανομής των ψήφων και στη συνέχεια, αναλύονται οι σχετικές με τη θεματική αποφάσεις, οι οποίες συγκέντρωσαν τις περισσότερες αρνητικές ψήφους.

Διάγραμμα 1: Γεωπολιτικές αλλαγές - κατάσταση στη μέση ανατολή - κατανομή ψήφων

Η ανάλυση της γεωπολιτικής δυναμικής των ψηφοφοριών του ΟΗΕ, αποκαλύπτει μια περίπλοκη αλληλεπίδραση συμμαχιών, περιφερειακών και στρατηγικών συμφερόντων. Τα υπό εξέταση ψηφίσματα, A/RES/77/26, A/RES/76/12, A/RES/75/24, A/RES/73/23 και A/RES/73/22, αφορούν κρίσιμες ζητήματα στη Μέση Ανατολή, με σημαντική εστίαση στο συριακό Γκολάν, την Ιερουσαλήμ και την ευρύτερη ειρηνευτική διαδικασία.

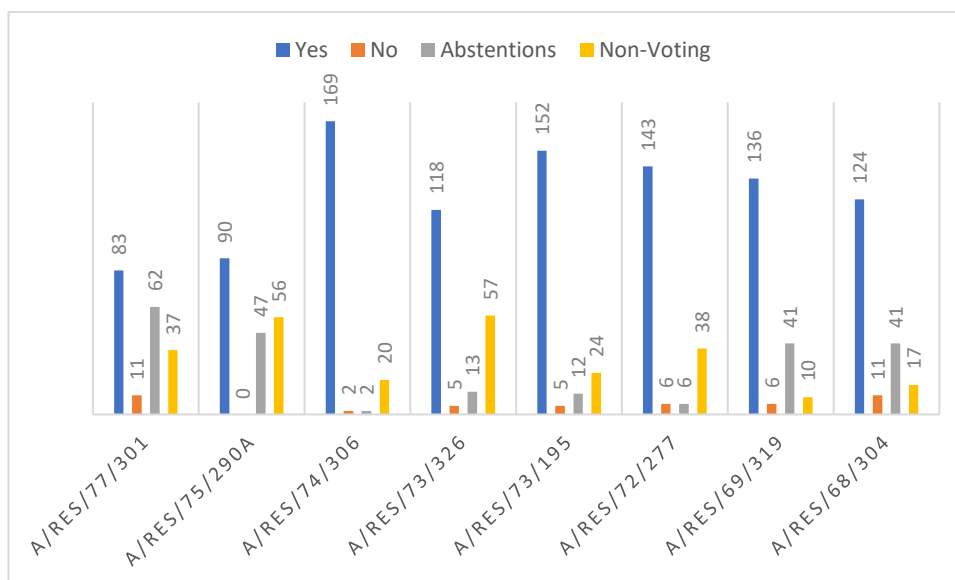
Αρχικά, αναλύοντας τις ψηφοφορίες A/RES/77/26 και A/RES/76/12 (Το Συριακό Γκολάν) φαίνεται πως υπάρχει μια ευρεία συναίνεση μεταξύ των κρατών μελών του ΟΗΕ κατά της αναγνώρισης οποιασδήποτε αλλαγής στο καθεστώς του Γκολάν, αντίθετα με το διεθνές δίκαιο και τα ψηφίσματα του ΟΗΕ. Συγκεκριμένα, καθιερωμένες δυνάμεις όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες και το Ηνωμένο Βασίλειο, μαζί με αναδυόμενες δυνάμεις όπως η Ινδία και η Βραζιλία, επιδεικνύουν διαφοροποιημένη στάσεις, που αντικατοπτρίζουν τα γεωπολιτικά τους συμφέροντα και τους προσανατολισμούς της εξωτερικής τους πολιτικής. Η σχεδόν ομόφωνη υποστήριξη των ψηφισμάτων αυτών, με αξιοσημείωτες αποχές και διαφωνίες από μερικές δυτικές χώρες, αναδεικνύει τη συνεκτική στάση του παγκόσμιου Νότου, που συχνά καθοδηγείται από αναδυόμενες δυνάμεις που υποστηρίζουν τις αρχές της εδαφικής ακεραιότητας και της κυριαρχίας.

Όσον αφορά στις ψηφοφορίες A/RES/75/24, A/RES/73/23 και A/RES/73/22, που αφορούν το καθεστώς της Ιερουσαλήμ και την ευρύτερη ειρηνευτική διαδικασία στη Μέση Ανατολή, η ανάλυσή τους παρουσιάζει μια πιο διχασμένη διεθνή κοινότητα. Οι αναδυόμενες δυνάμεις όπως

η Κίνα, η Ινδία και η Νότια Αφρική ψηφίζουν σταθερά υπέρ, ευθυγραμμισμένες με την πλειοψηφία του παγκόσμιου Νότου και αντανακλώντας μια κοινή δέσμευση για μια λύση δύο κρατών και το διεθνές δίκαιο. Οι αποκλίνουσες ψήφοι από τα δυτικά έθνη, ιδιαίτερα το «όχι» από τις Ηνωμένες Πολιτείες και οι αποχές από ορισμένους από τους συμμάχους τους, υπογραμμίζουν τα γεωπολιτικά ρήγματα και την περίπλοκη αλληλεπίδραση μεταξύ των εθνικών συμφερόντων και των διεθνών κανόνων.

Οι αναδυόμενες δυνάμεις διαδραματίζουν κρίσιμο ρόλο στη διαμόρφωση του λόγου και των αποτελεσμάτων αυτών των ψηφοφοριών, αξιοποιώντας την αυξανόμενη επιρροή τους για να υπερασπιστούν τις αρχές της κυριαρχίας, της εδαφικής ακεραιότητας και μιας διεθνούς τάξης βασισμένης σε κανόνες. Η εκλογική τους συμπεριφορά αντικατοπτρίζει συχνά ένα μείγμα αλληλεγγύης με τον παγκόσμιο νότο, στρατηγικές συνεργασίες και την επιθυμία να διεκδικήσουν μια πιο πολυκεντρική παγκόσμια τάξη πραγμάτων.

Στη συνέχεια, προχωρώντας στην επόμενη θεματική παρουσιάζεται στο διάγραμμα που ακολουθεί η κατανομή των ψήφων στο πεδίο της θεσμικής προσαρμογής και ειδικότερα, για θέματα που αφορούν στα αποτελέσματα των διασκέψεων του ΟΗΕ.

Διάγραμμα 2: Θεσμική προσαρμογή - διασκέψεις του ΟΗΕ - κατανομή ψήφων

Τα μοτίβα ψηφοφορίας για τις ψηφοφορίες σχετικά με την ολοκληρωμένη και συντονισμένη εφαρμογή των αποτελεσμάτων των μεγάλων διασκέψεων των Ηνωμένων Εθνών

στους οικονομικούς, κοινωνικούς και συναφείς τομείς αντικατοπτρίζουν την περίπλοκη αλληλεπίδραση των εθνικών συμφερόντων, των γεωπολιτικών συμμαχιών και της επιρροής των αναδυόμενων δυνάμεων στο παγκόσμιο πλαίσιο διακυβέρνησης.

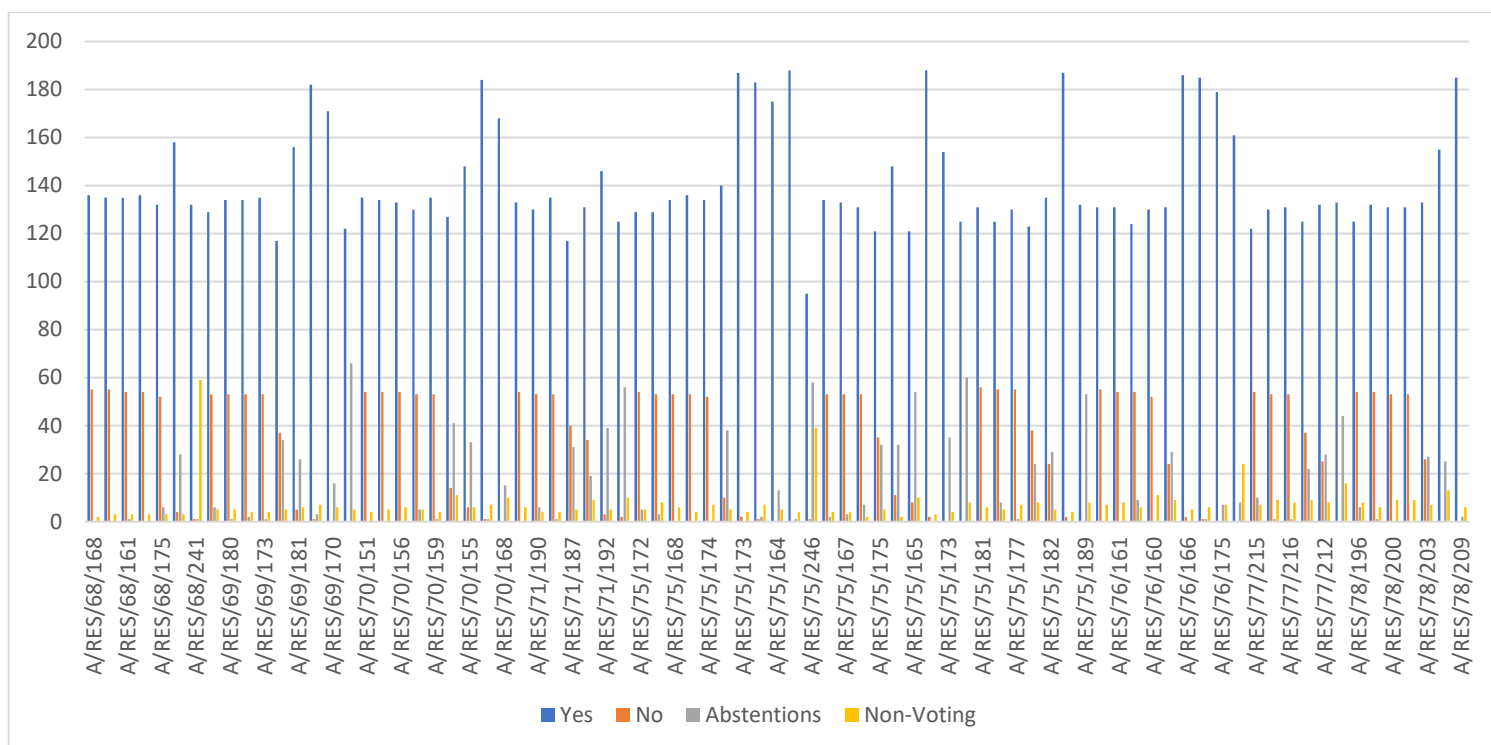
Για παράδειγμα, το ψήφισμα A/RES/77/301, που εγκρίθηκε στις 29 Ιουνίου 2023, με στόχο τη δημιουργία ανεξάρτητου ιδρύματος για τους αγνοούμενους στην Αραβική Δημοκρατία της Συρίας, συγκέντρωσε σημαντική υποστήριξη με 83 ψήφους υπέρ. Ωστόσο, 11 χώρες το καταψήφισαν, υποδεικνύοντας γεωπολιτικούς διαχωρισμούς και διαφορετικές προοπτικές για τη συριακή σύγκρουση. Συγκεκριμένα, χώρες όπως η Κίνα και η Ρωσία, που συχνά θεωρούνται αναδυόμενες δυνάμεις που αμφισβητούν τη δυτική κυριαρχία στην παγκόσμια διακυβέρνηση, προστατεύουν ιστορικά τα συμφέροντα της Συρίας στον ΟΗΕ, γεγονός που θα μπορούσε να εξηγήσει ορισμένες από τις αρνητικές ψήφους.

Αντίθετα, το ψήφισμα A/RES/68/304, που ψηφίστηκε στις 9 Σεπτεμβρίου 2014, το οποίο επικεντρώθηκε στη θέσπιση νομικού πλαισίου για τις διαδικασίες αναδιάρθρωσης του δημόσιου χρέους, συγκέντρωσε 124 θετικές ψήφους, αλλά και 11 αρνητικές. Το πλαίσιο αυτού του ψηφίσματος, που συνδέεται στενά με την οικονομική κυριαρχία και τη δικαιοσύνη του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος, καταδεικνύει την πίεση των αναδυόμενων οικονομιών για πιο δίκαιες παγκόσμιες οικονομικές πολιτικές. Οι αντιρρήσεις θα μπορούσαν να προέλθουν από χώρες με σημαντική παγκόσμια οικονομική επιρροή, οι οποίες θα μπορούσαν να αντιληφθούν ότι ένα τέτοιο πλαίσιο περιορίζει τη μόχλευση τους έναντι των χωρών-οφειλετών.

Το ψήφισμα σχετικά με τη συνολική και συντονισμένη ανταπόκριση των χωρών απέναντι στην πανδημία του COVID-19 (A/RES/74/306), που εγκρίθηκε με συντριπτική πλειοψηφία (169 ψήφοι ναι) στις 11 Σεπτεμβρίου 2020, απεικονίζει μια στιγμή παγκόσμιας ενότητας απέναντι στην κοινή απειλή. Ωστόσο, οι 2 ψήφοι «Όχι» και οι 20 αποχές υποδηλώνουν υποκείμενες εντάσεις και την πολιτικοποίηση της αντίδρασης της πανδημίας, αντανακλώντας την ευρύτερη αμφισβήτηση στην παγκόσμια διακυβέρνηση της υγείας.

Αυτή η δυναμική της ψηφοφορίας υπογραμμίζει την πολύπλευρη φύση της παγκόσμιας διακυβέρνησης, όπου οι αναδυόμενες δυνάμεις διεκδικούν όλο και περισσότερο τα συμφέροντά τους, αμφισβητώντας τους καθιερωμένους κανόνες και αναζητώντας μεταρρυθμίσεις στα επιχειρησιακά πλαίσια του ΟΗΕ. Αυτή η τάση όχι μόνο υπογραμμίζει τη μεταβαλλόμενη δυναμική ισχύος αλλά και τη δυνατότητα τόσο για συνεργασία όσο και για σύγκρουση στο διεθνές σύστημα καθώς προσαρμόζεται στη νέα γεωπολιτική πραγματικότητα.

Στη συνέχεια, παρουσιάζεται το διάγραμμα της κατανομής των ψήφων για την επόμενη θεματική που επιλέχθηκε, την θεματική των κανονιστικών αλλαγών και ιδιαίτερα, το πεδίο της ανάπτυξης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Διάγραμμα 3: Κανονιστικές αλλαγές - ανθρώπινα δικαιώματα - κατανομή ψήφων

Στο σημερινό εξελισσόμενο τοπίο της παγκόσμιας διακυβέρνησης, τα πρότυπα ψηφοφορίας των Ηνωμένων Εθνών, ιδιαίτερα για ψηφίσματα που σχετίζονται με τα ανθρώπινα δικαιώματα, τα μέτρα καταναγκασμού και τα δικαιώματα συγκεκριμένων ομάδων, αποκαλύπτουν τη διαφοροποιημένη αλληλεπίδραση των αναδυόμενων δυνάμεων που αμφισβητούν την παραδοσιακή κυριαρχία των δυτικών χωρών. Τα ψηφίσματα A/RES/75/181 για την επιβολή μονομερών καταναγκαστικών μέτρων, το A/RES/75/165 για τα δικαιώματα των αγροτών και διάφορα ψηφίσματα για τις εξώδικες εκτελέσεις (A/RES/71/198, A/RES/75/172, A/RES/69/182) χρησιμεύουν ως παραδείγματα της δυναμικής αυτής.

Η επίμαχη συζήτηση γύρω από το ψήφισμα A/RES/75/181, στο οποίο δυτικά έθνη όπως η Αυστραλία και ο Καναδάς ψήφισαν «Όχι» και «ναι» από την Κίνα, τη Ρωσία και την Ινδία, υπογραμμίζει την κρίσιμη πρόκληση για τις δυτικοκεντρικές προσεγγίσεις τις διεθνείς σχέσεις, ιδίως τη χρήση

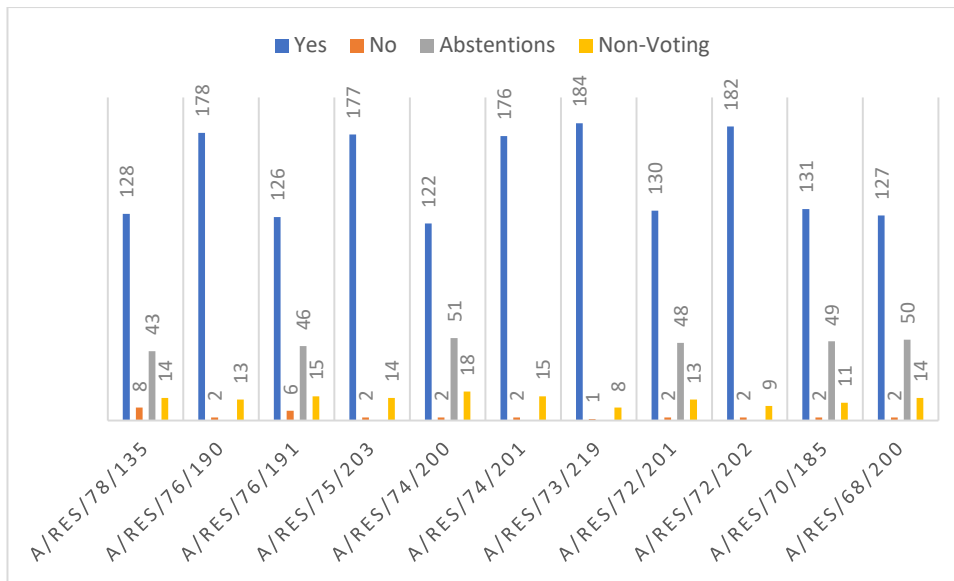
κυρώσεων. Αυτή η απόκλιση στις ψήφους αναδεικνύει την μια αναδυόμενη αφήγηση όπου οι παγκόσμιες χώρες του Νότου και οι αναδυόμενες δυνάμεις συνηγορούν υπέρ μοντέλων διακυβέρνησης που αποφεύγουν τις μονομερείς ενέργειες υπέρ πιο περιεκτικών, πολυμερών λύσεων.

Ομοίως, η εστίαση του ψηφίσματος A/RES/75/165 στα δικαιώματα των αγροτών συγκέντρωσε ευρεία υποστήριξη σε ολόκληρο τον παγκόσμιο Νότο, με αξιοσημείωτες αποχές από τις δυτικές δυνάμεις, καταδεικνύοντας μια ώθηση προς μια πιο περιεκτική παγκόσμια διακυβέρνηση που αναγνωρίζει ένα ευρύ φάσμα κοινωνικοοικονομικών ανησυχιών. Το μοτίβο ψηφοφορίας αυτού του ψηφίσματος αντικατοπτρίζει τη συνεχή αναδιάρθρωση των παγκόσμιων συμμαχιών και μια πρόκληση για την καθιερωμένη τάξη πραγμάτων.

Η σειρά ψηφισμάτων σχετικά με τις εξωδικαστικές, συνοπτικές ή αυθαίρετες εκτελέσεις λάμβανε σταθερά θετικές ψήφους», αποκαλύπτοντας μια γενική τάση συναίνεσης σχετικά με την επιταγή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ωστόσο, οι σημαντικές αποχές και οι θέσεις χωρίς ψήφο, συχνά από χώρες με αμφισβητούμενο ιστορικό για τα ανθρώπινα δικαιώματα, εκθέτουν τις εγγενείς προκλήσεις του συστήματος των Ηνωμένων Εθνών στην εναρμόνιση των παγκόσμιων κανόνων για τα ανθρώπινα δικαιώματα με τις αρχές της εθνικής κυριαρχίας και της μη παρέμβασης, μια στάση που υιοθετείται συχνά από τις αναδυόμενες δυνάμεις, όπως η Κίνα και η Ρωσία.

Τα μοτίβα αυτά ψηφοφορίας στα επιλεγμένα ψηφίσματα όχι μόνο αναδεικνύουν την περίπλοκη δυναμική που διαδραματίζεται στα Ηνωμένα Έθνη, αλλά υποδηλώνουν επίσης τη μετατόπιση του περιγράμματος της παγκόσμιας διακυβέρνησης. Οι αναδυόμενες δυνάμεις διεκδικούν ολοένα και περισσότερο την επιρροή τους.

Παρακάτω, στο διάγραμμα που ακολουθεί απεικονίζεται η κατανομή των δεδομένων των ψηφοφοριών αναφορικά με τη θεματική των οικονομικών στρατηγικών εστιάζοντας στην κατηγορία του διεθνούς εμπορίου.

Διάγραμμα 4: Οικονομικές στρατηγικές - διεθνές εμπόριο - κατανομή ψήφων

Αναλύοντας τα πρότυπα ψηφοφορίας των Ηνωμένων Εθνών για ψηφίσματα που σχετίζονται με το διεθνές εμπόριο και την ανάπτυξη, γίνεται προφανές ότι τα οικονομικά συμφέροντα, οι περιφερειακές συμμαχίες και οι στρατηγικές σχέσεις επηρεάζουν σημαντικά τη στάση των διαφόρων εθνών. Τα σημαντικότερα ψηφίσματα, συμπεριλαμβανομένων των A/RES/78/135, A/RES/76/191, A/RES/74/200, A/RES/70/185, και το A/RES/68/200, εστιάζουν στις πτυχές του διεθνούς εμπορίου και της ανάπτυξης, παρέχοντας μια ευκαιρία να παρατηρήσουμε πως οι αναδυόμενες δυνάμεις διαχειρίζονται την παγκόσμια διακυβέρνηση στον οικονομικό τομέα.

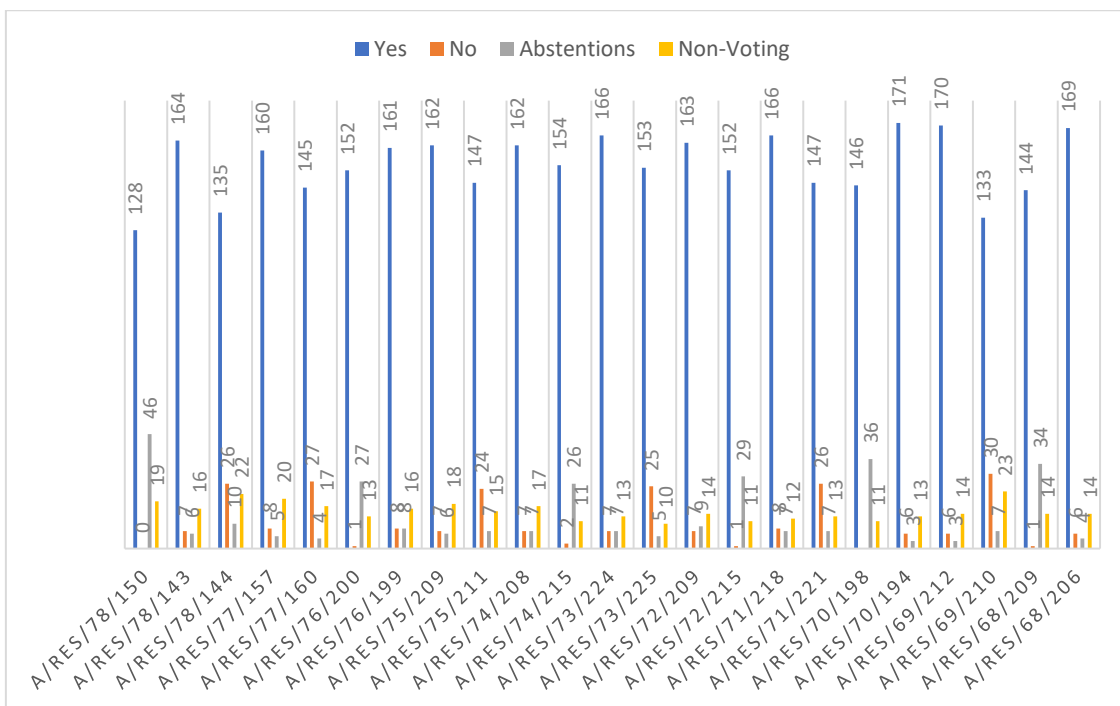
Στο A/RES/78/135, η σημαντική υποστήριξη που προέρχεται από τις αναπτυσσόμενες χώρες και τις αναδυόμενες οικονομίες, και αντιπαρατίθεται στις ψήφους «Όχι» από δυτικά έθνη όπως η Αυστραλία, ο Καναδάς και το Ηνωμένο Βασίλειο, υπογραμμίζει μια αποκλίνουσα προοπτική για τη διακυβέρνηση του διεθνούς εμπορίου. Οι αναδυόμενες δυνάμεις όπως η Κίνα, η Ινδία και η Βραζιλία ψηφίζουν «Ναι» εκφράζοντας την επιθυμία τους, οι χώρες του Νότου να έχουν πιο σημαντικό λόγο στη διαμόρφωση διεθνών εμπορικών πολιτικών που είναι δίκαιες και προσανατολισμένες στην ανάπτυξη.

Οι αποχές πολλών ευρωπαϊκών χωρών στα A/RES/76/191 και A/RES/74/200 υποδηλώνουν μια προσεκτική προσέγγιση, πιθανώς λόγω ανησυχιών για τις επιπτώσεις τέτοιων ψηφισμάτων στις υπάρχουσες εμπορικές συμφωνίες και συμμαχίες. Αυτές οι αποχές μπορεί επίσης να υποδεικνύουν τη στρατηγική ουδετερότητα, επιτρέποντας σε αυτές τις χώρες να περιηγηθούν σε περίπλοκες διεθνείς δυναμικές χωρίς να δεσμευτούν σε μια στάση που θα μπορούσε να εντείνει τις διπλωματικές τους σχέσεις.

Τα A/RES/70/185 και A/RES/68/200 απεικονίζουν περαιτέρω τη σύνθετη αλληλεπίδραση της παγκόσμιας διακυβέρνησης, με έναν αξιοσημείωτο αριθμό αποχών από τις ανεπτυγμένες χώρες, κάτι που θα μπορούσε να ερμηνευθεί ως αντανάκλαση των περίπλοκων διαπραγματεύσεων και συμβιβασμών που είναι εγγενείς στις διεθνείς εμπορικές συζητήσεις. Η συνεχής υποστήριξη από χώρες όπως η Ρωσία και η πλειοψηφία των χωρών της Αφρικής, της Ασίας και της Λατινικής Αμερικής τονίζει τη συλλογική φιλοδοξία των αναδυόμενων και αναπτυσσόμενων οικονομιών να διεκδικήσουν μεγαλύτερο έλεγχο στο οικονομικό τους μέλλον ενόψει των παγκόσμιων προκλήσεων.

Τα μοτίβα αυτά ψηφοφορίας αποκαλύπτουν ότι οι στρατηγικές αποχές, ιδιαίτερα από τα δυτικά έθνη, υπογραμμίζουν τη λεπτή ισορροπία που οι χώρες προσπαθούν να διατηρήσουν σε μια ταχέως μεταβαλλόμενη παγκόσμια τάξη πραγμάτων.

Παρακάτω, προχωρούμε στην ανάλυση των δεδομένων των ψηφοφοριών για τη θεματική της περιβαλλοντικής πολιτικής, στο πεδίο της βιώσιμης ανάπτυξης.

Διάγραμμα 5: Περιβαλλοντική πολιτική - βιώσιμη ανάπτυξη - κατανομή ψήφων

Η ανάλυση των προτύπων ψηφοφορίας των Ηνωμένων Εθνών για τη βιώσιμη ανάπτυξη αποκαλύπτει την περίπλοκη δυναμική της παγκόσμιας διακυβέρνησης, ιδιαίτερα τους ρόλους και την επιρροή των αναδυόμενων δυνάμεων στη διαμόρφωση περιβαλλοντικών κανόνων και προτεραιοτήτων.

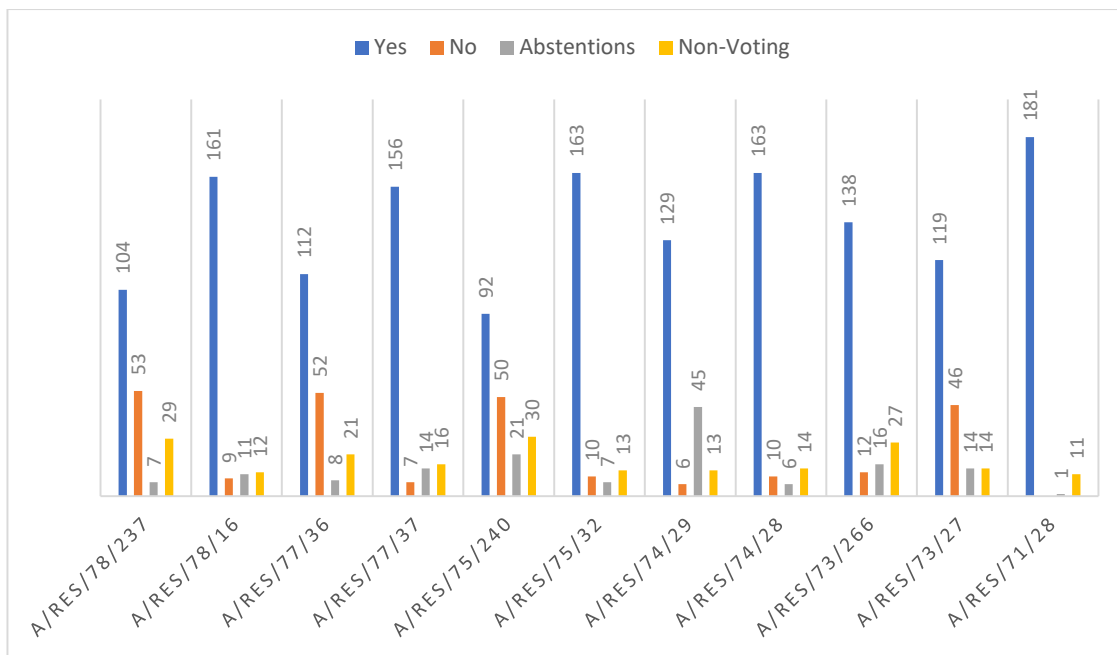
Εστιάζοντας στα ψηφίσματα A/RES/78/144, A/RES/77/160, A/RES/73/225, A/RES/71/221 και A/RES/69/210, γίνεται αντιληπτό ότι διάφορα έθνη, ιδιαίτερα οι αναδυόμενες οικονομίες, καλούνται να διαχειριστούν την πολυπλοκότητα της βιώσιμης ανάπτυξης στο πλαίσιο της παγκόσμιας διακυβέρνησης.

Στο ψήφισμα A/RES/78/144, τα «όχι» από χώρες όπως η Αλγερία, το Μπαχρέιν και η Σαουδική Αραβία, σε αντίθεση με τα συντριπτικά «ναι» από την πλειοψηφία των εθνών, συμπεριλαμβανομένων των αναδυόμενων δυνάμεων όπως η Βραζιλία, η Ινδία και η Κίνα, υπογραμμίζουν τις αποκλίνουσες προοπτικές σχετικά με τις προτεραιότητες και τις μεθοδολογίες αειφόρου ανάπτυξης. Οι αποχές από κράτη όπως η Αγκόλα και η Μοζαμβίκη, υπαινίσσονται την προσεκτική διπλωματία ή τις εσωτερικές συζητήσεις που επηρεάζουν τις θέσεις των χωρών σχετικά με τις παγκόσμιες περιβαλλοντικές πολιτικές.

Το ψήφισμα A/RES/77/160 απεικονίζει περαιτέρω αυτό το χάσμα, με έναν αξιοσημείωτο αριθμό ψήφων «όχι» από χώρες όπως η Κούβα, η Αίγυπτος και η Ιορδανία, που αντιπαρατίθενται στις θετικές ψήφους από τα δυτικά έθνη και τις αναδυόμενες οικονομίες. Αυτό το μοτίβο ψηφοφορίας μπορεί να αντανακλά γεωπολιτικές συμμαχίες, οικονομικά συμφέροντα και ποικίλες εθνικές προτεραιότητες σχετικά με τη βιώσιμη ανάπτυξη. Η σημαντική υποστήριξη που παρατηρήθηκε στο A/RES/73/225, με 153 ψήφους «Ναι», υποδηλώνει την ευρεία συναίνεση σχετικά με τη σημασία της βιώσιμης ανάπτυξης. Ωστόσο, τα «όχι» από χώρες όπως η Ινδονησία, το Ιράκ και η Σαουδική Αραβία, και οι αποχές, υποδηλώνουν υποκείμενες γεωπολιτικές και οικονομικές εκτιμήσεις που περιπλέκουν την ομόφωνη παγκόσμια δράση σε περιβαλλοντικά ζητήματα.

Στο A/RES/71/221, η ουσιαστική υποστήριξη για τη βιώσιμη ανάπτυξη είναι εμφανής, ωστόσο τα «όχι» από χώρες όπως η Μαλαισία, οι Μαλδίβες και η Σαουδική Αραβία αποκαλύπτουν την πολυπλοκότητα της διεθνούς συναίνεσης, ειδικά όταν τα εθνικά συμφέροντα ή η περιφερειακή δυναμική ενδέχεται να έρχεται σε αντίθεση με τις προτάσεις του ψηφίσματος. Τέλος, το A/RES/69/210 δείχνει μια παρόμοια τάση ευρείας υποστήριξης που μετριάζεται από διαφωνίες από έθνη όπως το Μπαχρέιν, το Μπαγκλαντές και το Κουβέιτ, υπογραμμίζοντας τις συνεχιζόμενες προκλήσεις για την ευθυγράμμιση των παγκόσμιων στόχων βιώσιμης ανάπτυξης με διαφορετικές εθνικές προτεραιότητες.

Ολοκληρώνοντας την ανάλυση, στο διάγραμμα που ακολουθεί παρουσιάζεται η κατανομή των ψήφων για τη θεματική της κυβερνο ασφάλειας και της διαχείρισης των πληροφοριών.

Διάγραμμα 6: Κυβερνοασφάλεια και διαχείριση των πληροφοριών - κατανομή ψήφων

Τα ψηφίσματα των Ηνωμένων Εθνών σχετικά με τις εξελίξεις στον τομέα των πληροφοριών και των τηλεπικοινωνιών στο πλαίσιο της διεθνούς ασφάλειας υπογραμμίζουν την πολυπλοκότητα της παγκόσμιας διακυβέρνησης, ιδίως όσον αφορά την ασφάλεια στον κυβερνοχώρο. Η ανάλυση των προτύπων ψηφοφορίας στα ψηφίσματα A/RES/78/237, A/RES/77/36, A/RES/75/240, A/RES/75/32 και A/RES/73/27 αποκαλύπτει τις αποκλίνουσες θέσεις μεταξύ των κρατών μελών, τα οποία είναι επηρεασμένα από ένα μείγμα γεωπολιτικών, τεχνολογικών και θεμάτων ασφάλειας.

Στο A/RES/78/237, ο διαχωρισμός μεταξύ των ψήφων «Ναι» και «Όχι», με αξιοσημείωτες ψηφοφορίες «Όχι» από δυτικές χώρες όπως η Αυστραλία, ο Καναδάς και τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε αντίθεση με τα «ναι» από χώρες όπως η Κίνα, η Ρωσία και πολλές αναπτυσσόμενες χώρες, υπογραμμίζει τα γεωπολιτικά ρήγματα όσον αφορά τη διακυβέρνηση της κυβερνοασφάλειας και της ασφάλειας των πληροφοριών. Οι αποχές υποδηλώνουν ένα επίπεδο επιφυλακτικότητας ή αναποφασιστικότητας, αντανακλώντας πιθανώς την περίπλοκη φύση των διεθνών ανησυχιών για την ασφάλεια στον κυβερνοχώρο και την επιθυμία να εξισορροπηθούν τα συμφέροντα εθνικής ασφάλειας με την παγκόσμια συνεργασία.

Στη συνέχεια, η ψηφοφορία A/RES/77/36 φαίνεται να ακολουθεί ένα παρόμοιο μοτίβο, με τα δυτικά έθνη να ψηφίζουν κατά κύριο λόγο «Όχι» και ένα μείγμα αναπτυσσόμενων χωρών και χωρών με ευθυγραμμισμένα συμφέροντα να ψηφίζουν «Ναι». Αυτή η διχογνωμία μπορεί να αντανακλά διαφορετικές προτεραιότητες σχετικά με τον τρόπο αντιμετώπισης των απειλών στον

κυβερνοχώρο, τον ρόλο της κρατικής κυριαρχίας στον κυβερνοχώρο και την ισορροπία μεταξύ ελευθερίας πληροφοριών και ασφάλειας. Στο A/RES/75/240, ο διαχωρισμός γίνεται ακόμα πιο έντονος, με σχεδόν ίσους αριθμούς «Ναι» και «Όχι». Αυτή η διαίρεση υπογραμμίζει τον αμφιλεγόμενο χαρακτήρα των διεθνών συζητήσεων για την ασφάλεια στον κυβερνοχώρο, ιδιαίτερα γύρω από ζητήματα όπως η συμπεριφορά του κράτους στον κυβερνοχώρο, ο κυβερνοπόλεμος και η χρήση της τεχνολογίας των πληροφοριών σε συγκρούσεις.

Η πιο ενιαία στάση στο A/RES/75/32, με τα περισσότερα κράτη να ψηφίζουν «Ναι», υποδηλώνει ότι υπάρχουν πτυχές της κυβερνοασφάλειας και της ασφάλειας των πληροφοριών που συγκεντρώνουν ευρύτερη συμφωνία, πιθανώς γύρω από θέματα όπως η καταπολέμηση του εγκλήματος στον κυβερνοχώρο, η προστασία κρίσιμων υποδομών ή η ενίσχυση της διεθνούς συνεργασίας για την ανάπτυξη ικανοτήτων στον τομέα της κυβερνοασφάλειας.

Τέλος, το A/RES/73/27, έχει σημαντικό αριθμό ψήφων «όχι» και αποχές, υποδεικνύοντας τις συνεχιζόμενες συζητήσεις σχετικά με τις καλύτερες προσεγγίσεις για τη διασφάλιση της κυβερνοσταθερότητας, την ευθύνη του κράτους και τη μη χρήση των ΤΠΕ για εχθρικούς σκοπούς.

Αυτά τα μοτίβα ψηφοφορίας αποκαλύπτουν ότι οι αναδυόμενες δυνάμεις και τα αναπτυσσόμενα έθνη συχνά υιοθετούν διαφορετικές προσεγγίσεις σε σχέση με τις δυτικές χώρες, με γνώμονα τις διαφοροποιημένες ανάγκες ασφάλειας, τις τεχνολογικές δυνατότητες και τις γεωπολιτικές στρατηγικές. Τα ψηφίσματα και τα αποτελέσματα των ψηφοφοριών υπογραμμίζουν την ανάγκη για συνεχή διάλογο, διαπραγμάτευση και συμβιβασμό για τη θέσπιση κανόνων και πλαισίων που μπορούν να αντιμετωπίσουν τις περίπλοκες και εξελισσόμενες προκλήσεις της κυβερνοασφάλειας στο πλαίσιο της διεθνούς ασφάλειας.

5 ΑΝΑΛΥΣΗ ΜΗΤΡΑΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΚΑΙ Η ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΩΝ ΑΝΑΔΥΟΜΕΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

5.1 Καθορισμός κινδύνου στο πλαίσιο της παγκόσμιας διακυβέρνησης

Στο περίπλοκο τοπίο της παγκόσμιας διακυβέρνησης, το ρίσκο είναι μια έννοια που σχετίζεται με τη δυνατότητα γεγονότων, ενεργειών ή αποφάσεων να υπονομεύουν τη σταθερότητα, την προβλεψιμότητα και την αποτελεσματικότητα των διεθνών θεσμών και πλαισίων. Σε αυτό το πλαίσιο, ιδίως όσον αφορά τον ΟΗΕ, το ρίσκο είναι πολύπλευρο και περιλαμβάνει γεωπολιτικές εντάσεις, κανονιστικές αλλαγές, θεσμικές ανεπάρκειες και τις προκλήσεις που θέτει η εξελισσόμενη παγκόσμια δυναμική ισχύος. Η παρούσα παράγραφος εμβαθύνει στην εννοιολογική προσέγγιση του κινδύνου και του ρόλου του στην παγκόσμια διακυβέρνηση, υπογραμμίζοντας τη συνάφειά του με τη μελέτη των αναδύομενων δυνάμεων και την επιρροή τους στο πλαίσιο του ΟΗΕ.

Ο κίνδυνος, στην παγκόσμια διακυβέρνηση μπορεί να γίνει κατανοητός σαν έννοια εξετάζοντάς τον υπό πολλές οπτικές γωνίες, αντανακλώντας τις διαφορετικές προκλήσεις και αβεβαιότητες που χαρακτηρίζουν το διεθνές σύστημα. Οι Biermann και Kanie (2017) διατυπώνουν έναν ευρύ ορισμό του κινδύνου, που περιλαμβάνει όχι μόνο τις παραδοσιακές απειλές για την ασφάλεια αλλά και τους συστημικούς κινδύνους που συνδέονται με την περιβαλλοντική υποβάθμιση, την οικονομική αστάθεια και τις κοινωνικές ανισότητες. Αυτή η ευρεία προοπτική είναι ζωτικής σημασίας στο πλαίσιο του ΟΗΕ, όπου το εύρος της διακυβέρνησης εκτείνεται σε πολλαπλά ζητήματα παγκόσμιου ενδιαφέροντος.

Από γεωπολιτική σκοπιά, ο κίνδυνος σχετίζεται συχνά με την πιθανότητα εκδήλωσης μιας σύγκρουσης, εξαναγκασμού ή αποσταθεροποιητικής αλλαγής ισχύος στη διεθνή τάξη. Η άνοδος των αναδύομενων δυνάμεων, με τις ξεχωριστές ατζέντες και τις προσεγγίσεις διακυβέρνησής τους, δημιουργεί νέες δυναμικές που θα μπορούσαν είτε να ενισχύσουν τη συνεργασία είτε να επιδεινώσουν τις εντάσεις και τον ανταγωνισμό επηρεάζοντας έτσι τη σταθερότητα των δομών παγκόσμιας διακυβέρνησης (Narlikar, 2010).

Το ρίσκο ή αλλιώς κίνδυνος, στο πλαίσιο της παγκόσμιας διακυβέρνησης μπορεί να κατηγοριοποιηθεί σε διάφορους τύπους, καθένας από τους οποίους αντικατοπτρίζει διαφορετικές διαστάσεις των προκλήσεων που αντιμετωπίζουν οι διεθνείς θεσμοί:

- **Γεωπολιτικός κίνδυνος:** Η κατηγορία αυτή περιλαμβάνει τις αβεβαιότητες και τις πιθανές συγκρούσεις που προκύπτουν από κρατικές ενέργειες, εδαφικές διαφορές, στρατηγικούς ανταγωνισμούς και στρατιωτικές αντιπαραθέσεις. Ο γεωπολιτικός κίνδυνος είναι ιδιαίτερα σημαντικός στο πλαίσιο των αναδύομενων δυνάμεων, των οποίων η άνοδος μπορεί να αλλάξει τις ισορροπίες ισχύος και να οδηγήσει σε αλλαγές στις διεθνείς συμμαχίες (Hurrell, 2006).
- **Θεσμικός κίνδυνος:** Ο συγκεκριμένος τύπος κινδύνου σχετίζεται με πιθανές αδυναμίες και ανεπάρκειες των διεθνών θεσμών όπως ο ΟΗΕ. Οι θεσμικοί κίνδυνοι περιλαμβάνουν τις προκλήσεις της αντιπροσωπευτικότητας, την αδυναμία λήψης αποφάσεων, την έλλειψη μηχανισμών επιβολής και τον κίνδυνο έλλειψης συνάφειας λόγω της εξελισσόμενης παγκόσμιας δυναμικής (Barnett & Finnemore, 2004).
- **Κανονιστικός κίνδυνος:** Αυτή η κατηγορία περιλαμβάνει τη δυνατότητα διενέργειας αλλαγών στο διεθνές κανονιστικό πλαίσιο, συμπεριλαμβανομένων αλλαγών στις αρχές, τις αξίες και τους κανόνες που διέπουν τη συμπεριφορά του κράτους και τη διεθνή συνεργασία. Οι αναδύομενες δυνάμεις μπορεί να υποστηρίξουν κανονιστικές αλλαγές που αντικατοπτρίζουν τις προοπτικές και τα συμφέροντά τους, οδηγώντας δυνητικά σε συγκρούσεις με καθιερωμένους κανόνες και πρακτικές (Acharya, 2014).
- **Συστημικός κίνδυνος:** Οι συστημικοί κίνδυνοι περιλαμβάνουν τις ευρείες, αλληλένδετες προκλήσεις που ξεπερνούν τα εθνικά σύνορα και απαιτούν συλλογική δράση, όπως η κλιματική αλλαγή, οι πανδημίες και οι οικονομικές κρίσεις. Η ικανότητα των θεσμών παγκόσμιας διακυβέρνησης να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά αυτές τις προκλήσεις είναι ζωτικής σημασίας για τη διατήρηση της διεθνούς σταθερότητας και ασφάλειας (Biermann & Kanie, 2017).

Η κατανόηση και η ανάλυση του κινδύνου είναι ζωτικής σημασίας για την αξιολόγηση της σταθερότητας και της αποτελεσματικότητας των μηχανισμών παγκόσμιας διακυβέρνησης ενόψει της μεταβαλλόμενης δυναμικής ισχύος. Η εμφάνιση νέων δυνάμεων στην παγκόσμια σκηνή εισάγει ευκαιρίες και κινδύνους, απαιτώντας τη λεπτομερή ανάλυση του τρόπου με τον οποίο αυτοί οι φορείς επηρεάζουν το τοπίο διακυβέρνησης. Για παράδειγμα, οι χώρες BRICS προσπάθησαν να διεκδικήσουν τα συμφέροντά τους στα Ηνωμένα Έθνη, αμφισβητώντας τους καθιερωμένους κανόνες και υποστηρίζοντας μεταρρυθμίσεις στις δομές παγκόσμιας διακυβέρνησης (Stuenkel, 2015).

Η ανάλυση κινδύνου, επομένως, παρέχει ένα πλαίσιο για την εξέταση των πιθανών επιπτώσεων των δράσεων των αναδυόμενων δυνάμεων στη σταθερότητα και την αποτελεσματικότητα της παγκόσμιας διακυβέρνησης.

5.2 Προσδιορισμός και κατηγοριοποίηση κινδύνων

Στο σημείο αυτό, γίνεται η σύνθεση των συμπερασμάτων για την κατασκευή της μήτρας κινδύνου, πραγματοποιώντας μια ολοκληρωμένη επισκόπηση των βασικών κινδύνων που σχετίζονται με την επιρροή των αναδυόμενων δυνάμεων στα Ηνωμένα Έθνη, ενσωματώνοντας πληροφορίες από την ανάλυση των ψηφοφοριών για να επιτευχθεί η κατανόηση των εξελισσόμενων προκλήσεων και δυναμικών στην παγκόσμια διακυβέρνηση.

Πίνακας 4: Μήτρα Κινδύνου

Κωδ.	Κατηγορία κινδύνου	Περιγραφή	Π	Α	Π ρ
A	Γεωπολιτικές εντάσεις και συγκρούσεις	Η αναδιάρθρωση των παγκόσμιων δομών εξουσίας επηρεασμένη από τα στρατηγικά μοτίβα ψηφοφορίας των αναδυόμενων δυνάμεων, οδηγούν σε πιθανές γεωπολιτικές εντάσεις και συγκρούσεις.	5	5	25
B	Αδυναμία θεσμικής προσαρμογής	Η ανάγκη ο ΟΗΕ να εξελίξει τα πλαίσιά του για να ενσωματώσει αποτελεσματικά τις απαιτήσεις των αναδυόμενων δυνάμεων.	5	3	15
Γ	Συγκρούσεις λόγω των κανονιστικών αλλαγών	Αλλαγές σε παγκόσμιους κανόνες και αξίες που προκαλούνται από τις προτιμήσεις ψήφου των αναδυόμενων δυνάμεων εντός του ΟΗΕ, οι οποίες μπορεί να οδηγήσουν σε ιδεολογικές συγκρούσεις.	3	2	6
Δ	Σύγκρουση προτεραιοτήτων στην ανάπτυξη οικονομικών στρατηγικών	Η στρατηγική χρήση των οικονομικών πολιτικών και των ψήφων από τις αναδυόμενες δυνάμεις για να επηρεάσουν την ατζέντα και τα ψηφίσματα του ΟΗΕ, επηρεάζοντας την παγκόσμια οικονομική διακυβέρνηση και τις αναπτυξιακές πρωτοβουλίες.	3	4	12

E	Διαφωνίες για τις περιβαλλοντικές πολιτικές	τις	Ο αντίκτυπος των αναδυόμενων δυνάμεων στη διαμόρφωση των περιβαλλοντικών πολιτικών του ΟΗΕ, με πιθανές διαφωνίες σχετικά με τις προσεγγίσεις για τη βιωσιμότητα και την κλιματική αλλαγή.	2	2	4
Z	Κίνδυνοι ασφάλειας	κυβερνο	Ο αυξημένος κίνδυνος κυβερνο επιθέσεων και ψηφιακών απειλών που θα μπορούσαν να υπονομεύσουν κρίσιμες παγκόσμιες υποδομές και διπλωματικές σχέσεις, που επιδεινώνεται από τις αμφιλεγόμενες ψηφοφορίες του ΟΗΕ για την ασφάλεια στον κυβερνοχώρο.	5	5	25

	1	2	3	4	5
5			B		A,Z
4					
3		Γ		Δ	
2		E			
1					

Διάγραμμα 7: Μήτρα κινδύνου

5.3 Αξιολόγηση του αντίκτυπου των αναδυόμενων δυνάμεων στη σταθερότητα της διακυβέρνησης

Αναλύοντας τα αποτελέσματα της μήτρας κινδύνου, ξεκινώντας από τον ενδεχόμενο κίνδυνο που προκύπτει από την πιθανότητα εκδήλωσης γεωπολιτικών εντάσεων και συγκρούσεων παρατηρείται ότι η όλο και αυξανόμενη πιθανότητα εκδήλωσης σημαντικών γεωπολιτικών αλλαγών, επηρεασμένη από την άνοδο των αναδυόμενων δυνάμεων, έχει οδηγήσει σε μια εποχή υψηλής αστάθειας, ιδιαίτερα σε στρατηγικά σημεία όπως ο Κόλπος, η Θάλασσα της Νότιας Κίνας και η Ουκρανία (Tucker, 2023). Αυτές οι περιοχές, εμβληματικές της ευρύτερης γεωπολιτικής σκακιέρας, αντικατοπτρίζουν την περίπλοκη αλληλεπίδραση μεταξύ των παραδοσιακών δυνάμεων και των καθιερωμένων παικτών γεγονός που καθιστά

αναγκαία την επαναβαθμονόμηση των διπλωματικών στρατηγικών στο πλαίσιο του ΟΗΕ. Ο υψηλός δυνητικός αντίκτυπος στην παγκόσμια σταθερότητα απαιτεί μια προληπτική και διαφοροποιημένη προσέγγιση στη διπλωματία, μια προσέγγιση που αναγνωρίζει την πολύπλευρη φύση της μετάβασης ισχύος (Khan, 2020).

Η διαφορούμενη ψηφοφορία σε κρίσιμα ζητήματα αντικατοπτρίζει την πίεση που ασκούν οι αναδυόμενες δυνάμεις εφόσον επιθυμούν να αποκτήσουν πιο ενισχυμένο ρόλο στα Ηνωμένα Έθνη, υπογραμμίζοντας την ανάγκη για θεσμικές μεταρρυθμίσεις για την ενίσχυση της ένταξης, της εκπροσώπησης στο μεταβαλλόμενο γεωπολιτικό τοπίο.

Στη συνέχεια, όσον αφορά στην αδυναμία θεσμικής προσαρμογής, η ικανότητα των Ηνωμένων Εθνών δοκιμάζεται όλο και περισσότερο ενόψει των δυναμικών παγκόσμιας μετατόπισης ισχύος. Η πρόκληση δεν είναι απλώς λειτουργική αλλά θεμελιωδώς υπαρξιακή, αμφισβητώντας τη συνάφεια και την αποτελεσματικότητα του ΟΗΕ (Barnett & Finnemore, 2004). Η κρίσιμη αυτή συγκυρία απαιτεί όχι μόνο διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις αλλά και μια επανεκτίμηση του ρόλου και των μηχανισμών του ΟΗΕ για την προώθηση της παγκόσμιας συνεργασίας (Thakur, 2016; Weiss & Wilkinson, 2018). Στο πεδίο αυτό, οι ψηφοφορίες για θέματα όπως τα μονομερή οικονομικά μέτρα αποκαλύπτουν εξελισσόμενες κανονιστικές θέσεις, αμφισβητώντας τους καθιερωμένους κανόνες και δυνητικά αναδιαμορφώνουν την ατζέντα του ΟΗΕ, αντανακλώντας τις διαφορετικές προσεγγίσεις των κρατών.

Προχωρώντας με την ανάλυση των συγκρούσεων λόγω των κανονιστικών αλλαγών, η μέση πιθανότητα κανονιστικών συγκρούσεων, αποτελεί σημαντική πρόκληση για τη συνοχή της εφαρμογής των διεθνών κανόνων (Hale, Held, & Young, 2013; Nilsson et al., 2012). Ο αυξανόμενος κατακερματισμός στην παγκόσμια διακυβέρνηση, οδηγούμενος από ανταγωνιστικά οράματα και προτεραιότητες, απαιτεί μια κριτική επαναξιολόγηση των θεμελιωδών αρχών που στηρίζουν τη διεθνή τάξη (Acharya, 2014).

Η πιθανότητα εκδήλωσης σύγκρουσης λόγω διαφορετικών απόψεων για τα ανθρώπινα δικαιώματα επίσης αναδεικνύει την πολυπλοκότητα της ενσωμάτωσης διαφορετικών κανόνων στις ατζέντες του ΟΗΕ για τα ανθρώπινα δικαιώματα και την ανάπτυξη (Goodhart, 2016). Το μεταβαλλόμενο γεωπολιτικό τοπίο, που χαρακτηρίζεται από την άνοδο των αναδυόμενων δυνάμεων, απαιτεί μια πιο κριτική και περιεκτική προσέγγιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της ανάπτυξης (Sen, 2017).

Ο ΟΗΕ, ως θεματοφύλακας αυτών των κανόνων, βρίσκεται σε ένα κομβικό σταυροδρόμι, επιφορτισμένο με την διατήρηση της λεπτής ισορροπίας μεταξύ της εξασφάλισης της

κανονιστικής συνέχειας και της προσαρμογής του εξελισσόμενου τοπίου της παγκόσμιας διακυβέρνησης (Karns & Mingst, 2010).

Αναφορικά με τη σύγκρουση προτεραιοτήτων στην ανάπτυξη των οικονομικών στρατηγικών, παρατηρείται ότι η στρατηγική χρήση της οικονομικής μόχλευσης από τις αναδυόμενες δυνάμεις εντός των Ηνωμένων Εθνών έχει βαθύ αντίκτυπο στον ιστό της παγκόσμιας οικονομικής διακυβέρνησης (Narlikar, 2010). Ο εντεινόμενος οικονομικός ανταγωνισμός, ιδιαίτερα μεταξύ των ΗΠΑ και της Κίνας, αναδεικνύει μια ευρύτερη τάση στρατηγικού ανταγωνισμού που ξεπερνά τις απλές εμπορικές διαμάχες, περικλείοντας μια θεμελιώδη αμφισβήτηση για τη μελλοντική κατεύθυνση της παγκόσμιας οικονομίας (Economy, 2018; Zhang, 2024). Οι ψηφοφορίες που σχετίζονται με την οικονομική ανάπτυξη και το εμπόριο αναδεικνύουν τη στρατηγική οικονομική θέση των αναδυόμενων δυνάμεων, αναδεικνύοντας τη δυνατότητα αυτών των εθνών να αξιοποιήσουν την αυξανόμενη οικονομική τους επιρροή για να επηρεάσουν τις πολιτικές και τις προτεραιότητες του ΟΗΕ.

Η ανάγκη για μια συνεκτική και στρατηγική πολιτική στο πλαίσιο του ΟΗΕ είναι επιτακτική, όχι μόνο για να μετριαστούν οι άμεσες επιπτώσεις αυτών των οικονομικών στρατηγικών αλλά και για να διαμορφωθεί μια πιο συνεργατική και βιώσιμη παγκόσμια οικονομική αρχιτεκτονική (Stuenkel, 2015).

Όσον αφορά στις διαφωνίες για τις περιβαλλοντικές πολιτικές, η χαμηλή πιθανότητα εκδήλωσης συγκρούσεων λόγω διαφορετικών περιβαλλοντικών προτεραιοτήτων αναδεικνύει την πρόκληση που υπάρχει, στο πλαίσιο της περιβαλλοντικής ατζέντας του ΟΗΕ. Το τρέχον αδιέξοδο της κλιματικής πολιτικής και οι αυξανόμενες ανησυχίες για την ενεργειακή ασφάλεια αναδεικνύουν την περίπλοκη δυναμική που θα μπορούσε να εμποδίσει το σχηματισμό ενοποιημένων παγκόσμιων περιβαλλοντικών πλαισίων (Harris, 2016). Οι έντονες διαφορές στα εθνικά συμφέροντα και ο επείγων χαρακτήρας της κλιματικής αλλαγής απαιτούν μια πιο δυναμική και ευέλικτη προσέγγιση στα Ηνωμένα Έθνη για την επίλυση αυτών των διαφορών και την προώθηση ουσιαστικής συνεργασίας (Scott, 2021).

Η κατανομή των ψήφων στις ψηφοφορίες για τα περιβαλλοντικά ψηφίσματα αντικατοπτρίζει την περίπλοκη αλληλεπίδραση των εθνικών συμφερόντων, με τις αναδυόμενες δυνάμεις να διεκδικούν όλο και περισσότερο την συμπερίληψη των απόψεων τους για τη βιώσιμη ανάπτυξη και τη δράση για το κλίμα, επηρεάζοντας την περιβαλλοντική ατζέντα του ΟΗΕ.

Αυτή η κατάσταση απαιτεί μια κριτική επαναξιολόγηση του τρόπου διαπραγμάτευσης των περιβαλλοντικών πολιτικών, διασφαλίζοντας ότι είναι ταυτόχρονα περιεκτικές και ικανές να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά τις ανάγκες της κλιματικής αλλαγής (Un.org, 2023).

Τέλος, η αυξημένη πιθανότητα και αντίκτυπος των κινδύνων στον κυβερνοχώρο, εγείρει θεμελιώδεις ανησυχίες σχετικά με την ανθεκτικότητα των δομών παγκόσμιας διακυβέρνησης (Cremer et al., 2022). Η διάχυτη ευπάθεια των υποδομών, που έχει επηρεαστεί από πρόσφατες κυβερνοεπιθέσεις μεγάλης κλίμακας, απαιτεί μια ισχυρή και συντονισμένη απάντηση στο πλαίσιο του ΟΗΕ (Buchanan, 2017). Αυτό απαιτεί όχι μόνο αντιδραστικά μέτρα, αλλά μια προληπτική και ολοκληρωμένη στρατηγική κυβερνοασφάλειας που προωθεί τη διεθνή συνεργασία και τη δημιουργία ικανοτήτων μεταξύ των κρατών μελών, διασφαλίζοντας τη συλλογική ασφάλεια της ψηφιακής υποδομής (Giacomello, 2018).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΚΑΙ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

Η ανοδική πορεία και η ανάκτηση της ισχύος των αναδυόμενων δυνάμεων σηματοδοτεί μια κομβική συγκυρία στην εξέλιξη της παγκόσμιας διακυβέρνησης. Καθώς αυτά τα έθνη ενισχύουν την επιρροή τους μέσω της στρατηγικής ψηφοφορίας και της διπλωματικής δέσμευσης, αμφισβητούν την παραδοσιακή κυριαρχία των καθιερωμένων δυνάμεων και προσδοκούν μια πιο περιεκτική προσέγγιση στις διεθνείς σχέσεις. Η παρούσα μελέτη, εξέτασε κριτικά το πως οι ψήφοι και οι διπλωματικοί «ελιγμοί» των αναδυόμενων δυνάμεων του ΟΗΕ αναδιαμορφώνουν το τοπίο της παγκόσμιας διακυβέρνησης.

Οι αναδυόμενες δυνάμεις, που χαρακτηρίζονται από τις αυξανόμενες οικονομικές, πολιτικές και στρατιωτικές τους ικανότητες, παίζουν όλο και πιο καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση των αποτελεσμάτων των ψηφοφοριών του ΟΗΕ και, κατ' επέκταση, στην τροχιά των παγκόσμιων πολιτικών και κανόνων. Η εμπλοκή τους φέρνει νέες προοπτικές σε μακροχρόνια ζητήματα, από τις γεωπολιτικές συγκρούσεις και τα ανθρώπινα δικαιώματα μέχρι την οικονομική ανάπτυξη και την προστασία του περιβάλλοντος. Ωστόσο, αυτή η αλλαγή εισάγει επίσης νέα επίπεδα πολυπλοκότητας και προκλήσεις στην επιχειρησιακή δυναμική του ΟΗΕ και στις θεμελιώδεις αρχές του.

Μία από τις σημαντικότερες προκλήσεις που αντιμετωπίζει ο ΟΗΕ σε αυτήν την εποχή μετάβασης είναι η θεσμική προσαρμογή. Η ανάγκη για διαρθρωτικές και διαδικαστικές μεταρρυθμίσεις γίνεται ολοένα και πιο επιτακτική καθώς οι αναδυόμενες δυνάμεις απαιτούν να έχουν πιο σημαντικό λόγο στις παγκόσμιες διαδικασίες λήψης αποφάσεων. Σχετικά, οι προτάσεις για τη μεταρρύθμιση του Συμβουλίου Ασφαλείας, με στόχο να γίνει πιο αντιπροσωπευτικό της τρέχουσας παγκόσμιας τάξης πραγμάτων, αποτελούν την επιτομή αυτής της ανάγκης. Παρά τον αργό ρυθμό προόδου, οι συνεχιζόμενες συζητήσεις σηματοδοτούν την αναγνώριση της ανάγκης για εξέλιξη. Ομοίως, οι προσπάθειες για ενίσχυση της συμμετοχής και της διαφάνειας της Γενικής Συνέλευσης και άλλων οργάνων του ΟΗΕ αντικατοπτρίζουν τη δέσμευση για τον εκδημοκρατισμό της διεθνούς διακυβέρνησης, διασφαλίζοντας ότι έχει απήχηση στο σύγχρονο γεωπολιτικό τοπίο.

Ακόμα, η ενεργός συμμετοχή των αναδυόμενων δυνάμεων στη διατήρηση της ειρήνης, στις διαπραγματεύσεις για το κλίμα και στην προώθηση των Στόχων Βιώσιμης Ανάπτυξης, όχι μόνο εμπλουτίζει το διάλογο αλλά διευρύνει επίσης το πεδίο των πιθανών λύσεων σε παγκόσμιες προκλήσεις. Η προσαρμογή των πολιτικών του ΟΗΕ ώστε να αντικατοπτρίζουν τις προτεραιότητες των αναδυόμενων οικονομιών, ιδιαίτερα σε κρίσιμους τομείς όπως η βιώσιμη

ανάπτυξη και η κλιματική δράση, είναι ενδεικτική μιας ευρύτερης ανακατεύθυνσης προς ένα μοντέλο διακυβέρνησης που βασίζεται την ποικιλομορφία και την ισότητα στις διεθνείς σχέσεις.

Επιπροσθέτως, ο σχηματισμός στρατηγικών συμμαχιών, όπως οι BRICS, και η προώθηση εταιρικών σχέσεων μεταξύ διαφορετικών εθνοτικών ομάδων, αντανακλά την κίνηση προς μια πιο πολυπολική παγκόσμια τάξη πραγμάτων. Οι συνασπισμοί αυτοί ενισχύουν τη διαπραγματευτική δύναμη των μελών τους, δίνοντάς τους τη δυνατότητα να επηρεάσουν τις πολιτικές του ΟΗΕ και να υποστηρίζουν μεταρρυθμίσεις που ευθυγραμμίζονται με τα συμφέροντα και τις προοπτικές τους. Αυτή η δυναμική όχι μόνο προκαλεί τις παραδοσιακές ιεραρχίες εξουσίας εντός των Ηνωμένων Εθνών, αλλά προωθεί επίσης μια πιο ισορροπημένη προσέγγιση για την αντιμετώπιση παγκόσμιων ζητημάτων, ανοίγοντας το δρόμο για πιο δίκαιες και βιώσιμες λύσεις.

Καθώς ο ΟΗΕ διανύει αυτήν την περίοδο σημαντικού μετασχηματισμού, η αποτελεσματικότητα της ανταπόκρισής του στην άνοδο των αναδύομενων δυνάμεων παραμένει ένα ζήτημα κρίσιμης σημασίας. Η ικανότητα του οργανισμού να εφαρμόζει ολοκληρωμένες μεταρρυθμίσεις και να καλλιεργήσει ένα πνεύμα γνήσιας συνεργασίας μεταξύ των μελών του θα είναι καθοριστικής σημασίας για τη διασφάλιση της αποτελεσματικότητάς του τα επόμενα χρόνια. Ωστόσο, οι προκλήσεις είναι πολλαπλές και κυμαίνονται από τη συμφιλίωση διαφορετικών εθνικών συμφερόντων μέχρι την υπέρβαση της θεσμικής αδράνειας, Αποδεχόμενος τις αλλαγές που επιφέρει η άνοδος των αναδύομενων δυνάμεων, ο ΟΗΕ έχει τη δυνατότητα να εξελιχθεί σε ένα πιο περιεκτικό, αντιπροσωπευτικό και αποτελεσματικό οργανισμό για την παγκόσμια διακυβέρνηση.

Κλείνοντας, γίνεται αντιληπτό ότι, η μεταβαλλόμενη δυναμική εντός του ΟΗΕ, που καθοδηγείται από την κριτική δέσμευση των αναδύομενων δυνάμεων, διαμορφώνει ένα νέο παράδειγμα στις διεθνείς σχέσεις. Η παρούσα μελέτη ανέδειξε τις πολυπλοκότητες και τις αποχρώσεις αυτής της μετάβασης, τονίζοντας τόσο τις προκλήσεις όσο και τις ευκαιρίες που υπάρχουν. Καθώς η παγκόσμια κοινότητα βρίσκεται σε αυτό το σταυροδρόμι, η συλλογική βούληση για προσαρμογή, μεταρρύθμιση και συνεργασία θα είναι καθοριστική για τη χάραξη μιας νέας πορείας προς ένα πιο δίκαιο και βιώσιμο μέλλον.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΗΓΩΝ

- Abdenur, A. E. (2019). *UN Peacekeeping in a Multipolar World Order: Norms, Role Expectations, and Leadership*. ResearchGate; unknown.
https://www.researchgate.net/publication/328251558_UN_Peacekeeping_in_a_Multipolar_World_Order_Norms_Role_Expectations_and_Leadership
- Acharya, A. (2004). How ideas spread: Whose norms matter? Norm localization and institutional change in Asian regionalism. *International Organization*, 58(2), 239-275.
- Acharya, A. (2014). *The end of American world order*. Polity Press.
- Acharya, A. (2016). After Liberal Hegemony: The Advent of a Multiplex World Order. *Ethics & International Affairs*, 30(3), 271-285.
- Alden, C. (2007). *China in Africa*. Zed Books.
- Alene, N. M., Mohammed Seid Ali, & Kebede Yimam Tadesse. (2023). Africa's Quest for Reform of the United Nations Security Council: A Just Cause Curbed by Unrealistic Proposals. *African Journal on Conflict Resolution*, 23(1).
<https://doi.org/10.17159/ajcr.v23i1.16785>
- Alston, P. (2013). The UN's human rights record: From San Francisco to Vienna and beyond. *Human Rights Law Review*, 13(3), 457-482.
- Ambrosio, T. (2008). Catching the 'Shanghai Spirit': How the Shanghai Cooperation Organization promotes authoritarian norms in Central Asia. *Europe-Asia Studies*, 60(8), 1321-1344.
- Annan, K. (2000). *We the peoples: The role of the United Nations in the 21st century*. United Nations Department of Public Information.
- Aoi, C., de Coning, C., & Thakur, R. (Eds.). (2007). *Unintended consequences of peacekeeping operations*. United Nations University Press.

- Armijo, L. E. (2007). The BRICS countries (Brazil, Russia, India, and China) as analytical category: Mirage or insight? *Asian Perspective*, 31(4), 7-42.
- Autesserre, S. (2010). *The trouble with the Congo: Local violence and the failure of international peacebuilding*. Cambridge University Press.
- Bailey, M. A., Strezhnev, A., & Voeten, E. (2017). Estimating dynamic state preferences from United Nations voting data. *Journal of Conflict Resolution*, 61(2), 430-456.
- Barkawi, T., & Laffey, M. (2006). The postcolonial moment in security studies. *Review of International Studies*, 32(2), 329-352.
- Barnett, M., & Duvall, R. (2005). Power in international politics. *International Organization*, 59(1), 39-75.
- Barnett, M., & Finnemore, M. (2004). *Rules for the world: International organizations in global politics*. Cornell University Press.
- Bekkevold, J. I. (2023, September 22). *Stop Saying the World Is Multipolar*. Foreign Policy; Foreign Policy. <https://foreignpolicy.com/2023/09/22/multipolar-world-bipolar-power-geopolitics-business-strategy-china-united-states-india/>
- Bellamy, A. J. (2009). *Responsibility to protect: The global effort to end mass atrocities*. Polity Press.
- Bellamy, A. J., & Williams, P. D. (2010). *Understanding peacekeeping*. Polity Press.
- Berdal, M. (1993). Whither UN Peacekeeping? *Adelphi Papers*, 281, 1-97.
- Betts, A., & Orchard, P. (2014). *Implementation and world politics: How international norms change practice*. Oxford University Press.
- Bhattacharya, S. (2018). Research Ethics in International Relations. *Oxford Bibliographies Online Datasets*. <https://doi.org/10.1093/obo/9780199743292-0230>
- Bhattacharya, S. (2018). Research Ethics in International Relations. *Oxford Bibliographies Online Datasets*. <https://doi.org/10.1093/obo/9780199743292-0230>

- Biermann, F., & Kanie, N. (2017). *Governing through goals: Sustainable development goals as governance innovation*. MIT Press.
- Bjola, C., & Kornprobst, M. (Eds.). (2018). *Arguing global governance: Agency, lifeworld, and shared reasoning*. Routledge.
- Bodansky, D., Brunnée, J., & Rajamani, L. (2017). *International climate change law*. Oxford University Press.
- Bolton, M., & Thrower, S. (2016). Legislative capacity and executive unilateralism in foreign affairs. *Presidential Studies Quarterly*, 46(4), 839-863.
- Borgatti, S. P., Everett, M. G., & Johnson, J. C. (2018). *Analyzing Social Networks*. SAGE Publications.
- Borgatti, S. P., Everett, M. G., & Johnson, J. C. (2018). *Analyzing social networks*. SAGE Publications.
- Bosco, D. (2009). *Five to rule them all: The UN Security Council and the making of the modern world*. Oxford University Press.
- Buchanan, B. (2017). *The cyber security dilemma: Hacking, trust and fear between nations*. Oxford University Press.
- Buzan, B. (2010). China in international society: Is 'peaceful rise' possible? *The Chinese Journal of International Politics*, 3(1), 5-36.
- Byman, D. (2017). *Road warriors: Foreign fighters in the armies of jihad*. Oxford University Press.
- Chaturvedi, S., & Doyle, T. (2015). *Climate terror: A critical geopolitics of climate change*. Palgrave Macmillan.
- Chesterman, S. (2006). Reforming the United Nations: Legitimacy, effectiveness, and power after Iraq. *Stanford Journal of International Law*, 47(2), 123-141.

- Chesterman, S. (2007). *Secretary or General? The UN Secretary-General in world politics*. Cambridge University Press.
- Cooper, A. F. (2010). The G20 as an improvised crisis committee and/or a contested 'steering committee' for the world. *International Affairs*, 86(3), 741-757.
- Cooper, A. F., & Farooq, A. B. (2015). *BRICS and the Global Order: A Beginner's Guide*. Oxford University Press.
- Council on Foreign Relations. (2016). *U.S. Influence Over Cyberspace Is Eroding, Warns Adam Segal in New CFR Book, The Hacked World Order*. <https://www.cfr.org/news-releases/us-influence-over-cyberspace-eroding-warns-adam-segal-new-cfr-book-hacked-world-order>
- Cox, R. W. (1981). Social forces, states and world orders: Beyond international relations theory. *Millennium*, 10(2), 126-155.
- Cremer, F., Sheehan, B., Fortmann, M., Kia, A. N., Mullins, M., Murphy, F., & Materne, S. (2022). Cyber risk and cybersecurity: a systematic review of data availability. *The Geneva Papers on Risk and Insurance - Issues and Practice*, 47(3), 698–736. <https://doi.org/10.1057/s41288-022-00266-6>
- Dar, A. I. (2019). *John J. Mearsheimer. The Great Delusion: Liberal Dreams and International Realities*. ResearchGate; Taylor & Francis. https://www.researchgate.net/publication/331294803_John_J_Mearsheimer_The_Great_Delusion_Liberal_Dreams_and_International_Realities
- Dreher, A., Nunnenkamp, P., & Thiele, R. (2008). Does US aid buy UN general assembly votes? A disaggregated analysis. *Public Choice*, 136(1-2), 139-164.
- Falkner, R. (2016). The Paris Agreement and the new logic of international climate politics. *International Affairs*, 92(5), 1107-1125.

- Filho, M. S. B., & Santos, D. O. (2022). Crisis and reconfiguration: economic and political changes in the Brazilian accumulation regime in the XXI century. *Revue de La Régulation*, 33 / 2nd semestre. <https://doi.org/10.4000/regulation.21700>
- Finnemore, M., & Sikkink, K. (1998). International norm dynamics and political change. *International Organization*, 52(4), 887-917.
- Fortna, V. P. (2008). *Does peacekeeping work? Shaping belligerents' choices after civil war*. Princeton University Press.
- Fortna, V. P., & Howard, L. M. (Eds.). (2008). *Pitfalls and prospects in the peacekeeping literature*. *Annual Review of Political Science*, 11, 283-301.
- Garcia, D. (2011). Disarming the Lords of War, Peace, and the Arms Trade Treaty. *Global Governance*, 17(4), 489-504.
- Giacomello, G. (2018, December). *Cyber Strategy: The Evolving Character of Power and Coercion*. By Brandon Valeriano, Benjamin Jensen, and... ResearchGate; Cambridge University Press.
https://www.researchgate.net/publication/329158597_Cyber_Strategy_The_Evolving_Character_of_Power_and_Coercion_By_Brandon_Valeriano_Benjamin_Jensen_and_Ryan_C_Maness_New_York_Oxford_University_Press_2018_320p_3495_cloth
- Gilpin, R. (1987). *The political economy of international relations*. Princeton University Press.
- Glaser, B. S. (2012). Armed clash in the South China Sea. Council on Foreign Relations, *Contingency Planning Memorandum No. 14*.
- Goldstein, J. S., & Pevehouse, J. C. (2008). *International relations*. Pearson Longman.
- Goldthau, A. C., & Jan Martin Witte. (2010). *Global Energy Governance. The New Rules of the Game*. ResearchGate; Brookings Press.
https://www.researchgate.net/publication/280609135_Global_Energy_Governance_The_New_Rules_of_the_Game

- Goodhart, M. (Ed.). (2016). *Human rights: Politics and practice*. Oxford University Press.
- Hale, T., Held, D., & Young, K. (2013). *Gridlock: Why global cooperation is failing when we need it most*. Polity Press.
- Harris, P. (2020). COVID-19 and the global south: Challenges and opportunities in international affairs. *Third World Quarterly*, 41(8), 1297-1312.
- Harris, P. G. (Ed.). (2016). *Routledge handbook of global environmental politics*. Routledge.
- Hartig, F. (2016). Confucius Institutes and the rise of China. *Journal of Chinese Political Science*, 21(1), 105-122.
- Hehir, A. (2013). The permanence of inconsistency: Libya, the Security Council, and the Responsibility to Protect. *International Security*, 38(1), 137-159.
- Hinnebusch, R. (2015). The Syrian conflict and global politics. *Cambridge Review of International Affairs*, 28(4), 666-679.
- Huang, Y. (2016). Understanding China's Belt & Road Initiative: Motivation, framework and assessment. *China Economic Review*, 40, 314-321.
- Hurd, I. (2008). *After Anarchy: Legitimacy and Power in the United Nations Security Council*. Princeton University Press.
- Hurrell, A. (2006). Hegemony, liberalism, and global order: What space for would-be great powers? *International Affairs*, 82(1), 1-19.
- Jones, L. R., & Jenkins, W. I. (2017). Analyzing Voting Patterns in the United Nations General Assembly. *International Relations Journal*, 31(2), 87-105.
- Jordaan, E. (2003). The concept of a middle power in international relations: Distinguishing between emerging and traditional middle powers. *Politikon: South African Journal of Political Studies*, 30(1), 165-181.
- Kapur, D., & McHale, J. (2005). *Give us your best and brightest: The global hunt for talent and its impact on the developing world*. Center for Global Development.

- Karlsrud, J. (2015). The UN at war: Examining the consequences of peace-enforcement mandates for the UN peacekeeping operations in the CAR, the DRC and Mali. *Third World Quarterly*, 36(1), 40-54.
- Karns, M. P., & Mingst, K. A. (2010). *International organizations: The politics and processes of global governance*. Lynne Rienner Publishers.
- Kennedy, P. (2006). *The Parliament of Man: The Past, Present, and Future of the United Nations*. Random House.
- Keohane, R. O. (1984). *After hegemony: Cooperation and discord in the world political economy*. Princeton University Press.
- Keohane, R. O., & Martin, L. L. (1995). The promise of institutionalist theory. *International Security*, 20(1), 39-51.
- Khan, M. Z. I. (2020). Is Voting Patterns at the United Nations General Assembly a Useful Way to Understand a Country's Policy Inclinations: Bangladesh's Voting Records at the United Nations General Assembly. *SAGE Open*, 10(4), 215824402096111. <https://doi.org/10.1177/2158244020961117>
- Kim, S. Y., & Russett, B. (2006). The new politics of voting alignments in the United Nations General Assembly. *International Organization*, 50(4),
- Layne, C. (2012). This time it's real: The end of unipolarity and the Pax Americana. *International Studies Quarterly*, 56(1), 203-213.
- Lewin, A. Y., Kenney, M., & Johann Peter Murmann. (2016). *China's Innovation Challenge*. Cambridge University Press eBooks. <https://doi.org/10.1017/cbo9781316422267>
- Luck, E. C. (2006). *Reforming the United Nations: Lessons from a history in progress*. Academic Council on the United Nations System (ACUNS).
- Luck, E. C. (2018). *The UN Security Council: Practice and promise*. Routledge.

- Malone, D. (2007). *The International Struggle Over Iraq: Politics in the UN Security Council 1980-2005*. Oxford University Press.
- Malone, D. A., & Ugarte, B. M. (2003). *Unilateralism and US foreign policy: International perspectives*. Lynne Rienner Publishers.
- Mearsheimer, J. J. (1994). The false promise of international institutions. *International Security*, 19(3), 5-49.
- Mearsheimer, J. J. (2019). *The great delusion: Liberal dreams and international realities*. Yale University Press.
- Morgenthau, H. J. (1948). *Politics among nations: The struggle for power and peace*. Alfred A. Knopf.
- Narlikar, A. (2010). *New powers: How to become one and how to manage them*. Columbia University Press.
- Narlikar, A. (2013). New powers in the club: The challenges of global trade governance. *International Affairs*, 89(3), 711-726.
- Neumann, P. R. (2016). *Radicalized: New jihadists and the threat to the West*. I.B. Tauris.
- Nilsson, M., Zamparutti, T., Petersen, J.-E., & McGuinn, J. (2012, November). *Understanding Policy Coherence: Analytical Framework and Examples of Sector-Environment Policy...* ResearchGate; Wiley.
https://www.researchgate.net/publication/260357612_Understanding_Policy_Coherence_Analytical_Framework_and_Examples_of_Sector-Environment_Policy_Interactions_in_the_EU
- Nolte, D. (2010). How to compare regional powers: Analytical concepts and research topics. *Review of International Studies*, 36(4), 881-901.
- Nye, J. S. (2004). *Soft power: The means to success in world politics*. Public Affairs.

- OHCHR. (2024). *Convention on the Rights of the Child*. <https://www.ohchr.org/en/instruments-mechanisms/instruments/convention-rights-child>
- O'Neill, J. (2001). Building better global economic BRICs. Goldman Sachs Global Economics Paper No. 66.
- Organski, A. F. K., & Kugler, J. (1980). *The war ledger*. University of Chicago Press.
- Padilha, S. (2017, September). *The role of NGOs in the UN Human Rights Council*. *Sur - International Journal on Human Rights*. <https://sur.conectas.org/en/role-ngos-un-human-rights-council/>
- Papadopoulos, G. D., Lykourgos Magafas, Konstantinos Demertzis, & Antoniou, I. (2023). Analyzing Global Geopolitical Stability in Terms of World Trade Network Analysis. *Information*, 14(8), 442–442. <https://doi.org/10.3390/info14080442>
- Paris, R. (2001). Human security: Paradigm shift or hot air? *International Security*, 26(2), 87–102.
- Paul, T. V. (2016). *Accommodating rising powers: Past, present, and future*. Cambridge University Press.
- Principles of peacekeeping. (2024). *Principles of peacekeeping*. United Nations Peacekeeping. <https://peacekeeping.un.org/en/principles-of-peacekeeping>
- Renn, O. (2020). New challenges for risk analysis: systemic risks. *Journal of Risk Research*, 1–7. <https://doi.org/10.1080/13669877.2020.1779787>
- Renn, O. (2020). New challenges for risk analysis: systemic risks. *Journal of Risk Research*, 1–7. <https://doi.org/10.1080/13669877.2020.1779787>
- Risse, T., Ropp, S. C., & Sikkink, K. (1999). *The power of human rights: International norms and domestic change*. Cambridge University Press.
- Sachs, J. D. (2012). From millennium development goals to sustainable development goals. *The Lancet*, 379(9832), 2206–2211.

- Samore, G. (2015). *The Iran Nuclear Deal A Definitive Guide*.
<https://www.belfercenter.org/sites/default/files/legacy/files/IranDealDefinitiveGuide.pdf>
- Sarmah, B., Amit, K., & Gupta. (2022). *Soft Power in India's Foreign Policy: A Study on the role of Buddhism in relations with Japan and Mongolia Degree of Doctor of Philosophy*.
<https://dspace.cus.ac.in/jspui/bitstream/1/7788/1/Bhaswati%20Sarmah-Pol%20Sc-PhD-2022.pdf>
- Schweller, R. (2011). Emerging powers in an age of disorder. *Global Governance*, 17(3), 285-297.
- Scott, D. (2021, February 11). *Sustainable Tourism and the Grand Challenge of Climate Change*.
 ResearchGate; MDPI.
https://www.researchgate.net/publication/349269937_Sustainable_Tourism_and_the_Grand_Challenge_of_Climate_Change
- Sen, A. (2017). *Development as freedom*. Oxford University Press.
- Shaw, M. N. (2008). *International law*. Cambridge University Press.
- Shiva, V. (2016). *Globalization's new wars: Seed, water and life forms*. Women Unlimited.
- Sievers, S. D., & Daws, S. (2009). *The procedure of the UN General Assembly*. Oxford University Press.
- Smith, J. M. (2015). *Cold Peace: China-India rivalry in the twenty-first century*. Lexington Books.
- Smith, R. K. M. (2013). *Textbook on international human rights*. Oxford University Press.
- Stavrinides Z. (2001). *The Cyprus conflict: National identity and statehood*. Cambridge University Press.
- Steans, J. (2003). *Gender and international relations: An introduction*. Rutgers University Press.
- Stuenkel, O. (2013). *Institutionalizing South-South cooperation: Towards a new paradigm?*
 Background Research Paper, High Level Panel on the Post-2015 Development Agenda.

- Stuenkel, O. (2015). *The BRICS and the future of global order*. Lexington Books.
- Thakur, R. (2006). *The United Nations, peace, and security: From collective security to the responsibility to protect*. Cambridge University Press.
- Thakur, R. (2017). *The United Nations, peace and security: From collective security to the responsibility to protect*. Cambridge University Press.
- Thompson, A. (2009). *Channels of power: The UN Security Council and U.S. statecraft in Iraq*. Cornell University Press.
- Thrall, N. (2017). The separate regimes delusion. *London Review of Books*, 39(12), 11-14.
- Tucker, H. (2023, August 24). *Maritime Chessboard: The Geopolitical Dynamics of the South China Sea* / *Geopolitical Monitor*. Geopolitical Monitor.
<https://www.geopoliticalmonitor.com/maritime-chessboard-the-geopolitical-dynamics-of-the-south-china-sea/>
- UN Charter. (2024). *UN Charter | United Nations*. United Nations; United Nations.
<https://www.un.org/en/academic-impact/un-charter>
- Un.org. (2015). *Human right to water and sanitation | International Decade for Action “Water for Life” 2005-2015*. Un.org.
https://www.un.org/waterforlifedecade/human_right_to_water.shtml
- Un.org. (2023, June 13). *With Climate Crisis Generating Growing Threats to Global Peace, Security Council Must Ramp Up Efforts, Lessen Risk of Conflicts, Speakers Stress in Open Debate* / *Meetings Coverage and Press Releases*.
<https://press.un.org/en/2023/sc15318.doc.htm>
- United Nations Millennium Declaration. (2000, September 13). *United Nations Millennium Declaration :: resolution /: adopted by the General Assembly*. United Nations Digital Library System; UN,. <https://digitallibrary.un.org/record/422015>

- United Nations Report of the Security Council . (2018). *United Nations Report of the Security Council for 2018 General Assembly Official Records Seventy-third Session Supplement No. 2*. https://www.securitycouncilreport.org/atf/cf/%7B65BFCF9B-6D27-4E9C-8CD3-CF6E4FF96FF9%7D/a_73_2.pdf
- United Nations. (2000). United Nations Millennium Declaration. Resolution adopted by the General Assembly, A/RES/55/2. (2010, March 13). *UN General Assembly resolution A/RES/55/2: United Nations Millennium Declaration*. Preventionweb.net. <https://www.preventionweb.net/publication/un-general-assembly-resolution/res/55/2-united-nations-millennium-declaration>
- United Nations. (2015). *Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development* / Department of Economic and Social Affairs. Un.org. <https://sdgs.un.org/2030agenda>
- United Nations. (2019). *Report of the Secretary-General on SDG Progress 2019 Special Edition*. https://sustainabledevelopment.un.org/content/documents/24978Report_of_the_SG_on_SDG_Progress_2019.pdf
- United Nations. (2023). *Israel-Gaza Crisis* / United Nations. United Nations; United Nations. <https://www.un.org/en/situation-in-occupied-palestine-and-israel>
- Universal Declaration of Human Rights Preamble*. (1948). [https://www.un.org/en/development/desa/population/migration/generalassembly/docs/globalcompact/A_RES_217\(III\).pdf](https://www.un.org/en/development/desa/population/migration/generalassembly/docs/globalcompact/A_RES_217(III).pdf)
- Vestner, T. (2023). Treaty Law to Signal to Outsiders: The Case of the Treaty on the Prohibition of Nuclear Weapons. *Washington International Law Journal* Washington International Law Journal, 31, 6–7. <https://digitalcommons.law.uw.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1900&context=wilj>

- Vickers, B. (2013). Africa and the rising powers: Bargaining for the 'marginalized many'. *International Affairs*, 89(3), 673-693.
- Voeten, E. (2000). Clashes in the Assembly. *International Organization*, 54(2), 185-215.
- Voeten, E. (2005). The Political Origins of the UN Security Council's Ability to Legitimize the Use of Force. *International Organization*, 59(3), 527-557.
- Voeten, E. (2012). Data and Analyses of Voting in the UN General Assembly. *Social Science Research Network*. <https://doi.org/10.2139/ssrn.2111149>
- Waltz, K. N. (1979). *Theory of international politics*. Addison-Wesley.
- Weiss, T. G., & Daws, S. (Eds.). (2007). *The Oxford handbook on the United Nations*. Oxford University Press.
- Weiss, T. G., & Thakur, R. (2010). *Global governance and the UN: An unfinished journey*. Indiana University Press.
- Wendt, A. (1992). Anarchy is what states make of it: The social construction of power politics. *International Organization*, 46(2), 391-425.
- White, N. (2024). *COMMENTARY ON THE REPORT OF THE PANEL ON UNITED NATIONS PEACE OPERATIONS (THE BRAHIMI REPORT) on JSTOR*. Jstor.org. <https://www.jstor.org/stable/26294362>
- Zhang, Y. (2024, February). *The United States and China's complex cooperation and rivalry continue* | *East Asia Forum*. East Asia Forum. <https://eastasiaforum.org/2024/02/01/the-united-states-and-chinas-complex-cooperation-and-rivalry-continue/>